

ВЕЛЕСОВІ БАЙКИ

Дякуємо шановному Сергію Миколину за нову порцію Мудрості та Любові !
Радіємо завжди з того, що є такі митці слова, які невтомно продовжують творити і не втомлюються любити цей світ і всіх у ньому!..
З приємністю прочитав це прекрасне нове творіння Автора і спробую дати невеличкий відгук.
Це чудова Книга для вдумливого читання, міркування, роздумів, співставлення відомого з невідомим..
Наповнення Книги своїм розмахом охоплює, мабуть, що всі важливі теми людського буття і пропонує своє бачення споконвічних тем: відносин із собою, зі своєю совістю, з глибинами свого духовного наповнення, і спонукає читача до трансформації своєї особистості, бо не полишає байдужим до основних цінностей, які є вічно значущі і визначальні для життєвого шляху людяності..
Широка тематика думок про основне – Життя. А творчі напрацювання дають багато духовної поживи для тих спраглих душ, які знаходяться у пошуку своєї благодаті, на шляху власного становлення, до самого себе «справжнього». І ця духовна складова людини є визначальною в організації свого життя, свого світогляду!..
Саме таке духовне просвітлення і допомагає чимнайшвидше прокинутись від мороку невігластва і повернутися у цілісність щасливого життя...
Дух Велеса, що пронизує і наповнює цю книгу, прагне розбудити тих, хто вже готовий до духовного пробудження і усвідомлює себе живим творящим Духом свого щасливого життя!..
Книга переповнена мудрими думками, що, без сумнівів, допоможе багатьом бажаючим збагатитися цією мудрістю і може бути хорошим мотиватором для благоприємних змін у власному житті, - гармонізуючи все навколо...
Тож, побажаємо і автору, і читачам усіх благ і щастя у кожній миті подорожі по сторінках цієї книги то так і в днях цього прекрасного життя !
Шануймо й бережимо таких хранителів джерел Життя!

Орест Байко

“Неси це Світло Вічної
Любові,
але не нав’язливо, - для всіх,
без винятків створінням усім,
кого зустрінеш обов’язково ти
на життєвому шляху оцім,
в яких бажання «пробудитись» -
вже назріло,... і які є –
у пошуку істинного себе
і всього таким, як воно - насправді є ...
Тож, просто - неси добро у світ...
і не спричиняй нікому ніякої біди...
Твори і будуй, - але не руйнуй...”
Орест Байко

СЛОВО ЧИТАЧУ

Буде, чи не буде збірка завершена мною для вас, то на цьому вибачайте вже. Однак зроджуються думки в умі і шкода не вписати їх сюди, а на скільки вистачить його, то того не зна ніхто. Хаос, суєта в умі, як і в житті. Лиш час, який засвідчує рух енергій всіх покаже живим: чи дійсно зрозуміють люди потребу змінити свій спосіб життя і чи змінами доживемо ми у можливостях своїх бути воєдино з позитивними енергіями Всесвіту? Бо ці умови можуть перейти в дії, дії по відновленню якостей життя в нашій поведінці – і це буде прекрасно.

Бажаю всім зрозуміти небезпеку нашої бездіяльності і хай це мотивує нас до позитивних змін, бо з ними ми зможемо дожити до тих днів, які будуть кожному у радість – такий рух енергій розпочатий в книгах цих. То запрошуємо друзі всіх і кожного зокрема долучатися в можливостях робити маленькі позитивні діла, а там зростання духом розпочнеться і розуміння такої потреби виросте. Починаймо із застосування усвідомлених слів, та й добродіяння свідомо творім – ось тоді відкриється для Всесвіту самі каналами енергетичними і відчуєте свою причетність до відновлення живої світобудови з тією радістю і умиротворенням, а наше життя по совісті і відкриє любов святу для сприйняття і прийняття.

В добру путь Вам, друзі!!!

З шаною Сергій Миколин

**Що потрібно нам зробити,
щоб з добротою у собі жити
і цим на краще світ змінити?**

НЕМА ГРІХА

Нема гріха у нас тоді,
коли помилки будь які
появляються у житті.
Вони ж бо появляються
на листку життя не самі.
Одні долею прописані,
а деякі у своїй пристрасті
ми коїмо з вигод-користі,
порушуючи правила буття.
Наша помилка завжди
до нас з іншими прилетить,
бо правила бумеранга все таки
нікому не вдалося відмінити.
А щоб не було помилок,
то жити слід нам усім
без лихих думок,

а, тим паче, без дій злих.
Будьмо умиротворені, спокійні,
то зможемо бути в бдінні,
а в такому стані здатні ми
себе зупинити завжди
у намірах нехороших, лихих.
Та все ж так є не завжди
і ми попадаємо в халепи різні,
то тут же маємо їх виправити,
шукаючи прощення і дій,
якими зможемо помилки свої
переосмислити у своїм умі.
Бо кожна помилка у собі
несе пораду-підказку нам,
що ми збираємося зло вчинити,
або для того, щоб почули ми
докори сумління у собі.
Так, саме помилка мотивує нас
до змін світогляду і дій –
і це хороший вчитель є,
коли ми здатні його чути.
Не є помилкою при житті,
нема й первородного гріха тоді,
бо зачиналися й родилися ми,
будучи закоханими, чи з любові.
Та й життя помилкою не є,
бо воно передбачене Творцем.
А коли ми в ділах, серці і в умі
живемо по справедливості,
по совісті і з милосердя
з добротою і любов'ю всі,
то ми воістину є Його діти
і тоді ми і є співтворці.
Однак по факту ми таки різні
у цьому життєвому путі
і часто робимо помилки,
та є серед нас і такі,
які вчаться духовно рости.
Тому й ці слова у рядках
пишуться з благословіння
святого Духа-БОГа святого
по Великому Замислу Творця,
щоб кожен зміг прочитати,
зміг почути і себе долучити
до творіння енергій позитивних.
Багато не прочитає,
багато і не прийме за істину,
та якість життя формують не вони,
а лише мудрі і святі
будуть життя відновлювати
і вони не цифруються,
і не бажають жити так,
як живуть інші у цій порі,
бо мають все таки своє
життя прекрасне і чудове.
Та самим правильним буде

наша поведінка щодня, як стиль,
коли ми мотивуємо себе
і насправді творимо позитив,
то саме енергії такі при житті
і охороняють наші поступи.
Будемо живими ми
у благочесті своїм,
то цим і засвідчим Йому
про свої наміри і діла святі.
Життя для нас основа.
Життя є святість наша,
бо помилки наші лихі
є від наших бід і темноти.
Життя – це світло і наші дії.
Воно й подарунок БОГа основний,
а Дух святий в надії і довірі
допомагає кожному вийти
на путь духовний, істинний.
Подарунок, дар життя –
це промисел святого Духа
і хай він нам інколи
здається неприємним,
злим і тяжким,
та помилок-гріхів не робім,
віддаючись байдужості,
злу і розпусті,
а віддаймо сили всі,
як і розсудок свій
у Його руки святі
і робімо тихо те,
до чого життя веде.
Думки, слова, діла –
ось показник основний
в нашому духовному путі
і зовсім не одяг, їжа, дім,
чи ті обмеження у них,
як і праця в празники і вихідні.
У БОГа, в Природі,
як і саме життя
не має обмеження,
а рухається, живе
і своєю місією
Цілісність життя береже.
Хочеться, душа летить,
то допоможи і участь візьми,
бо це наша стежа
і в цьому нема гріха.
Нема гріха людині,
коли її допомога свята
так потрібна для життя,
коли ми маємо умови творити
повсякчас і всюди,
щоб кожна людина була щаслива.
Тому для продовження теми
тут і тепер напишемо ми,
що слово святий, свято

є по суті й змісту світлий,
світлий у думках, словах і діях,
як і день світлий,
бо це період той,
коли людина кожна
здатна бути творцем.
Вона творить, працює,
про їжу дбає і про дітей.
Так, кожен день є святим,
бо засвідчує усе і всім,
коли ми живі, здорові,
коли є саме тими,
хто живе у позитиві.
А в дні радості, славословіння,
в дні подяк і благоговіння
ми празникуємо усі,
звільняючи себе від діл,
танцюємо, співаємо,
дні народження відмічаємо,
одружуємося для творення сім'ї,
закінчуємо будувати дім,
чи то в поле гуртом спішим,
або в коморі врожай свій
по полицках розкладаємо
і від цього щасті перебуваємо.
Так празникуємо День води,
День пастуха, весни,
чи то першого снопа...
Тому є велика шкода
і обернено-спаплюжені слова,
коли ці два уподібнюють,
змішуючи енергії досить різні –
свято і празники.
Бо святом є кожен день новий,
а празники у веселошах ідуть.
Знаймо при нагоді й те,
що пости є дбання за здоров'я,
а не як обмежувальні періоди
і не можуть нести сум,
бо тільки РАдість є ознакою життя,
а все інше біль і біда.
Не є святом, світлим днем
для тих, хто послідовниками,
чи прихильниками є
мучениці Варвари, чи Миколи...
не може цей день бути празником,
бо їх кумири в ці дні помирали
і тепер доречними би були,
щоб молитви споминальні,
як і свічки очищувальні
стали би обрядом очищувальним
в тих ідеях справедливості,
які собою душами несли
праведники і мученики.
Одні празникують воїна Юрія,
паплюжачи традицію християнства,

яке порушує постулат головний –
милості, любові, милосердя,
бо ми знаємо усі на Землі,
що війна є вершиною зла.
Одні празникують різдва –
Христоса, Мухамеда, Кришни,
хоча точних дат ніхто не зна,
а в природі у колі все:
Водохреща, Здвиження землі,
Радість в початку літа,
коли земля хлібороба жде...
і тут би нам слід знати,
що людина в суті теж її частина.
Ось така нерозбериха
серед людей в умах
при можливостях технічних
звести в ідеологію одну,
та все бережуть, чи змінюють
неправдиві міфи.
Хоча у ці різні дні –
чи то радості, чи смуту
співаються різні пісні
і тема в спілкуваннях різна
і ритуали не подібні,
та шанують і віншують життя
і померлого шанує рідня
за його дії хороші,
коли був іще живим.
Знаймо люди, знаймо всі,
що слова несумісні
знищують по суті
тихо енергії життя,
створюючи ніші
для жорстокості, зла.
Ось таку небезпеку вікову
людство плодить умами,
підмінюючи суть і зміст,
граючись словами.
Правитель від святого БОГа,
Батько певної нації на Землі
є тими людьми, які
дбали про духовні якості
співвітчизників і самі у собі.
Прагматичний іудаїзм
став політичними догмами
у всіх ідеологіях світових
і тому один із смертних
так возноситься вульгарно
з установ, нібито, духовних,
а по факту: суспільний князь
у посаді суспільній своїй
тим найменням: господін.
Господін, господь повсюди.
Начальник, князь, пастух
з нагайкою і ракетами в руках
наганяє покору й страх,

а л-юди по церквах
моляться за цих невдах.
Хоча духовний стан
молильщиків таких
і посиляє енергетику
таку, яка є наявна в них.
А це стреси, біди, негаразди,
які є наслідками наших дій,
то і така суть посилів.
Не може нещасний
будувати храм у собі,
не може бідний іншим допомагати;
не може безногий, чи сліпий
курку з поля прогнати,
як і глухий до чужої болі,
не допоможе ніколи...
То де помилка одинака,
а де помилка спільноти?
Тому то в діях описаних
давно нема гріха,
а помилка велика
з ума і для умів,
щоб кожен не розумів
суті і змісту життя,
бо так тримати легше
кожного і людство все
в страху і покорі.
От і вся музика життя
в руках лихого хитруна.
А яке ж його наймення?
То хто танцює під дуду цю?
І які вони мають імена?
Та їх усі й знають
і лиш тихо називають,
бо ще страх мають,
тому й господом називають,
поклони б'ючи у безтямі.
Тож будьмо в бдінні ми,
слідкуючи за розмовою,
усвідомлюючи дію при виборі,
бо саме у такому стані
ми часто і є здатні
оберігати життя свої
від помилок-гріхів різних.
А якщо і трапляються помилки,
то виправляймо їх завжди.
Якщо іще не вміємо,
то не накопичуймо,
та сама перша дія наша,
то це щирі вибачення.
Цей процес маємо закріпити
у собі та так, щоб не повторювати.
Також знаймо всі,
що суть помилок у житті
починаються з маленької брехні,
а потім вона у нас гніздечко в'є

і часто в наші життєві дні
інші погані вчинки запрошує.
Погані люди, ситуації,
в яких опиняємося ми
не є випадковими завжди,
та і викинути енергії ці
зі свого життя-буття,
зі свого життєвого простору
вдається рідко кому.
Та лиш пошуки причин,
чи умов того, чого ми
опиняємося саме в них,
чи зустрічаємося інколи
з поганими людьми,
то при нашій духовній чистоті
і дається відповідь тоді
зі Всесвіту, чи в оточенні
теж через ситуації різні.
Тільки будьмо у спокої і бдінні,
щоб самому не бути в них
ініціатором дій негативних.
У брехні ноги короткі,
та її мікробна суть гнила
так сильно наповнює життя,
що інколи отруює багатьом
все навколо у ділах.
Тому для цього у нас є голова,
а в ній мозок є, два ока й вуха,
то тренуймо їх так,
щоб вони працювали на нас
і водили у житті по путях
тих, де росте позитив.
Це полегшить нам життя,
бо добрі діла завжди
притягують в ситуаціях різних
хороших подруг сюди
і наше єство тоді
знаходиться у прийнятті
цих якостей позитивних.
Ось такі дії наші із розуміння
поганим вчинкам при житті
не лишають місця у єстві.

БІЛЬ В ЖИТТІ
Біль тіла, чи дії помилкові,
то це і є найбільші іспити,
які ми маємо пройти,
очищуючи Суть свою
від того, що ми у незнанні
коїли ці помилки самі,
коїли помилки в умовах тих,
в яких ми росли дітьми,
а потім і в дорослому віці.
Тому й взаємини у нас різні,
бо сприймали поверхнево світ,
бо ми сприймали слова людські,

як життєву мудрість, як істину.
Та ще гірше у цьому те,
що на цьому ми уже
формували зрілу поведінку.
Та часто у страху ми
коїмо непоправні помилки.
Знаймо, що страх, як вітер —
його не видно, бо шкоди,
нібито, не плодить він.
Та коли його багато,
то це буря, ураган
і ми знаємо, що він несе біду,
то тоді люди у страху, в паніці
і ховають голови свої у піску,
а він з люті, зла інколи
робить шкоду всьому.
Хоча знавці завжди
застосовували його собі
для вітряків, парусів,
то так і береза одинока в полі
нахилялася, вигиналася,
та все ж землі трималася
і моці стовбуром набиралася,
допоки вітер її не ламав.
Вона не лякалася...
А от страх, як такий,
ламає єство тоді,
коли ми його прийняли.
Потаємний, прихований страх,
як та маленька брехня,
що розростається, як гідра світова
і тому вони є засоби основні
у наплodженні енергій негативних.
Їх не видно, як і вітру,
що гуляє вільно поміж нас.
Та лиш ті, які зросли
на якостях духовності
не мають страху в собі
перед князем-сатаною,
бо їх ще й береже щомиті
святий БОГ-Дух святий,
який і є оберегом і опорою
у життєвих діях всіх.
Тому то такі серцем і умом
так зв'язані із землею,
яка їх леліє, виховує, харчує
і їхні єства чує
у спорідненості духовній,
у цій Цілісності всесвітній.
Ось чому вітер не є буря,
а страх знаючих вчить
міцнити Дух у собі.
Ми ж бо вибираємо:
чи то в стражданнях жить,
чи то його приручить,
пізнавши основне,

що він все таки мине,
коли цю тимчасовість
кожен у науку візьме.
Зазвичай, ми боїмося всі
і боїмося саме того,
чого по факту не знаємо.
Так є і у взаєминах людських.
Ось чому ми з осторогою
підходимо до незнайомих.
Ми і діткам інших ради не дамо,
бо їх бажань-вподобань не знаємо.
Ми боїмося звіра, лісу, бо не знаємо їх.
Ми боїмося БОГа, бо не знаємо його;
ми не знаємо й себе, страху свого,
та пізнавши свої можливості,
то здатні приймати і рішення відповідні.
У знаннях мудрість і сила
і ними пізнаємо ми хороших і плохих.
Кажуть, що в правді сила,
та правда не має страху,
однак вона і не стає на борню,
а діє з любові і зі знань.
Ми боїмося президента,
боїмося його команд,
то так і вони бояться нас,
коли ми діємо мудро і зі знань.
А суть страху в тому, як і у всьому,
що ми бачимо дію в інших цю,
а по факту ми бачимо дії такі,
до яких здатні самі.
У страху ми, ніби, хаотичні.
А коли він Духом сильний,
то і ми у силі невідомій цій
є той самий буревій.
Мудрий знайде затишок собі,
а коли наш дім-хатина
на краю поля, чи моря,
то ми садимо сад,
чи укріплюємо фасад.
Ось так і у взаєминах своїх
ми вишуковуємо самі способи ті,
які би нам допомогли
вибудовувати взаємини добросусідські,
не слухаючи осудів заморських,
а в обиході творімо якості життя,
говорячи у подяці щирі слова,
чи то з можливості іншим допоможімо,
бо саме цим ми духовно ростемо
і саме так ми зі Всесвітом єдині
у хороших намірах своїх,
то такі ж плоди матимемо ми:
той спокій і умиротворення,
ту довіру і любов святі,
то тоді не виникатимуть ситуації такі,
коли страх візьме єство в полон.
Ми всі вільні при відповідальності своїй,

а коли ми іще є в єднанні,
то нам і сатана не страшний.
Не маймо страху при житті,
коли нас давить звідусіль
чужа, чи своя біда,
несправедливість і жорстокість;
коли обмаль їжі і ми без штанів,
то приймімо все як є, як іспити,
стараючись іншим не шкодити
і по можливостях своїх
творити позитив, хоча б малий,
бо саме відчайдухам таким
життя Творець і подарував,
подарував цю планету для всіх,
хто творить подвиги святі,
то так і злим, і корисливим,
як шанс духовно рости,
мінняючи світогляди свої,
бо любові й щастя хочуть всі.
Всі ж бо ми цей путь
проходимо із життя в життя,
а нас душа водить по манівцях
вишліфовуючи ізумруди
і чим скоріше усвідомимо ми
цю місію життями своєю,
то більш розумніше подбаємо,
навчаючись цих якостей святих.
Як ми собі і дітям своїм
хочемо щасливого життя
і докладаємо певні зусилля,
то так і Дух святий
дбає милостиво за всіх.
Ми не бачимо Його дій,
та присутність Його
у нашому житті
засвідчує повсякчас і всюди
умиротворення і спокій
і та гармонія взаємовідносин,
як доброта у діях і достатки.
Та все ж великий дар в людині кожній є
розпізнавати її присутність у собі
такі енергії святого Духа:
вміти жити і любити,
вміти бачити горе і біду інших,
щоб при потребі мати мужність
при можливості допомогти.
Знаймо всі про ці дари
і роздаровуймо в радості,
а не ховаймо їх у собі,
бо так і саме так
часто люди такі
йдуть до погибелі

Однак болі важкі, триваючі,
чи ті, які привнесені
новонародженими дітьми

несуть підказки нам, живим,
що це помилки-гріхи
з життів минулих у сім'ї.
Не так просто виправити їх
і тут потрібна допомога всіх,
від батьків дитини і рідні,
починаючи з прощень у собі,
а далі мають бути в усьому й скрізь
добродіяння щирі і святі.
Лиш так можна виправляти нам
ті помилки-гріхи, які
в минулому наплоджені були,
а ми у незнанні, чи з байдужості
не звернули погляди свої,
що ними комусь при житті
багато зла, нещасть внесли.
Вони, можливо, мучилися
і з цим злом страждали,
а ми не знали і вони не знали,
з чого все це почалось,
а тепер так негативом обросло,
що ми маємо на страждання ті
в дітях щодня дивитися на них.
Так, наші гріхи лишилися у рідні,
бо коли посилялися у злості вони,
то адресати не прийняли,
або в них обереги святі були.
Та знаймо й те, що все
нами послане і не прийняте
блукає серед компаній подібних
і уже гуртом приходять вони
так нежданно у життя дитини.
Хай ця засторога-повчання
буде всім для розуміння й бдіння
у кожному дні наших життів,
щоб не було таких в сім'ях штрихів.
І лиш таке горе-біда своя
може відкрити цей секрет,
або й без цих пафосних знань
люди починають дбати щиро
у творенні добродіянь з любові
у подяках Всевишньому і ці
зрушення визначають подальші
позитивні зміни у житті дитини,
а коли таких дій нема,
то дитина й далі стражда.
Коли у нас нема в житті
поділу біди на чужу і свою,
то ми уже і є святі;
коли чужа біда
кличе нас у поміч,
а ми, кидаючи усе,
біжимо і несемо туди
усе з можливого,
то дія така засвідчує,
що совість у нас іще є

і Дух святий нас тоді веде.
Знаймо люди, знаймо всі,
що молитви словесні лиш
відкривають душі наші й ум
для єднання усього єства
зі всесвітніми потоками
енергій позитивних,
а для очищення єства,
чи минулого життя
потрібні конкретні дії,
а енергій-сили все таки
у кожного із нас не так багато є,
тому єднання такі є поміччю тією,
яку прийняти здатні ми
при такому відкритті.
Ось так Отець-Творець-Дух святий
надсилає поміч потребуючим,
а наші старання засвідчать Йому
про нашу готовність у цьому
стражденному путі йти нам
і тільки нам до кінця,
як велить наша Душа.
Всесвіт про це знає
і саме так допомагає,
щоб ми при життях
відмовилися у всьому
плодити зло будь кому,
навіть тоді, коли ми
сприймаємо умом його,
що воно несправедливо
у наше життя увійшло.
Так є і маємо ми подякувати,
бо це покаранням нам посильним є.
Ось так милість і доброта
розмиває енергії зла.
Кожен це відчує з нас,
бо відкриті ми в молитві
і Всевишній чує й бачить
щирі діла наші,
які уже з любов'ю творимі
і ми в діях таких щасливі,
що змогли відкритися собою,
що змогли змінити поведінку свою
саме з Божественною поміччю.
Тільки дії позитивні наші
виправляти завжди здатні
помилки з минулого оті,
як ніщо інше при житті,
бо в цих енергіях все таки
Дух святий присутній.
Чого, питає кожен із вас,
лиш тепер написані ці слова,
коли роками писалося,
що словесні молитви помічні?
Так, це перші дії для відкриття,
а далі йде дієве каяття,

тобто зміни у собі,
як і в будь яких діях
день при дні.
Зло, як пил невидимий,
та лиш з часом він
зупиняє рух енергій, механізмів,
тому й потрібні зусилля певні,
щоб звільнитися від такого пилу-зла.
Так попередні прохання були
до прощень і очищень при житті,
бо саме з цих перших дій ми
могли почати очищати всі
Дух і Душу від помилок-гріхів.
По суті й змісту дії такі
допомагали відкритись,
відкритись тим із нас,
хто іще чув свої докори сумління
і це є знаком від богів,
що таким дійсно треба
саме діями очищати усе єство своє,
бо нехтування попереджень таких
залишається енергіями в родині –
спершу болями незначними,
чи то проблемами малими,
а далі... багато з нас видали.
Тому просимо усіх, усіх,
хто іще здатен чути свою Душу,
хто здатен чути страждання її,
хто здатен чути докори сумління,
то змінюймо поведінку, чимскоріш,
і цим спасемо вічність, як таку.
Знаймо, що над бідною такою,
мають працювати батьки і рідня,
а далі й інші ті,
хто спостерігає ситуації такі:
сусіди, друзі, зустрічні.
Не забуваймо про це всі,
бо саме так Душа дитини
просить помочі у тих,
хто бачить, чує, знає
і цієї помочі дитина чекає.
Допомагаймо всі при можливості.
Ми ж бо знаємо усі,
що зламаний міст через ріку,
люди докладають зусиль,
щоб відремонтувати таки –
будемо ми їхати по нім, чи ні,
та по всякому буває у житті.
То так є завжди й скрізь,
що наша милість від Творця,
як і милосердя у життях
несе поміч сестрам і братам.
В добру путь усім, усім,
бо жити бажають всі,
та іще й у щасті й радості,
бо навіть лінивим і байдужим

Всевишній промінчик-вісточку
на їх такі бажання шле,
хоча би на маленьку мить
пожити в щасті й радості.
Ось так діє Дух святий!
То знаймо, що Він завжди
є присутнім в нас,
є Він і в наших ділах,
та лиш від людей залежить те,
чи ми відкритими для Нього є,
для тієї любові і доброти,
яку Він скеровує з висоти.
Знаймо про це всі
і так діймо у кожному дні,
щоб святиню основну берегти,
а це ж наше з вами життя –
життя, яке є у всьому,
що діє, направляє, дбає Тобою
Отець-Творець-Дух святий.

А нам би при житті
навчитися справедливості,
бо на святині цій
вирастають якості усі.
На ній росте й довіра,
а потім хочеться дякувати
за дії, за взаємини такі
і назва вчинків цих
названа словом хорошим,
хорошим, милим
по всіх куточках Землі,
як доброту святу і щиру.
Вона світла від справедливості,
вона щирою виросла з довіри.
А де довіра – там і дружба міцна,
там совість завжди жива,
там робочий колектив, як сім'я,
там вулиця, село, місто, як рідня,
то там закохані, кохані є
і цими якостями любов зросте.
Коли ми усвідомлювати будем
всі кроки-дії при житті,
то довіра, доброта і любов
настановлятиме до добродіянь,
то в наших взаєминах з усіма
не буде місця для лицемірства
і це будуть ті умови святі,
коли ми будемо жити усі,
як кровні і духовні сестри і брати,
бо саме таке єднання спільноти
кріпить Духом кожного і Всесвіт
енергіями позитивними.
В добру путь вам сестри і брати,
щоб гідно розуміти завжди
ті болі тіла, страждання Душі
і всілякі проблеми, негаразди

лиш, як дочасні підказки,
як посильні іспити!
Тому й не зламалися такі,
коли зустрівшись у житті
з бідами, проблемами,
бо саме на таких
тримається світобудова,
бо всі дії їх і завжди
тримаються на справедливості.
Декого зламає цей негатив,
бо не мають моці духа у собі,
а відповідно малувато ума і сил.
Однак не впадаймо у зневіру, відчай,
а з розуміння маємо почати
ці біди і проблеми долати,
бо вони не оминають родини
і тому залишаться з нашими дітьми.
То якщо є розуміння таке,
чи хоча б можливості малі,
то докладаймо зусиль і вмінь,
щоб ці негаразди подолати самим.
Знаймо люди, знаймо всі,
що ці негаразди, болі, біди
є у нашому житті
енергіями негативними,
бо це ми, чи батьки наші
були причетні до дій
не хороших, злих,
чим плодили помилки-гріхи,
як виявилось, для себе і всіх.
Просимо Всесвіт всі,
та мотивуймо себе самі,
щоб навчатися жити
в устремліннях позитивних!

ОСМИСЛЕННЯ

Як нам навчитися усім
жити в мирі й спокої,
жити без гніву, ненависті?
Ось питання нашого життя.
Ось питання для розуму і серця.
Ось яке випробування для нас.
Минуле наше ззаду вже,
яке сирістю покрите,
тому й не може бути нам
орієнтиром для майбуття
в тих бідах і проблемах,
які є сьогодні в нас,
а коли ми подивимося на них,
як на підказки, іспити призначені,
які ми маємо вирішити враз,
переосмисливши на справедливості,
щоб не нашкодити собі,
то так і тим, хто поряд йде
зі знання святого в істині,
що життя нам подароване таке.

Якщо ми минулим живемо,
то наш зір, думки там теж
і ми не бачимо сучасного,
ми не здатні діяти адекватно.
Тому часто робимо помилки
і у своєму життєвому путі
й спотикаємося ділами ми
на стільки різниця у знаннях
між прожитим у літах.
Можливо, відповідь прийде,
коли будь який негатив
із нашої поведінки відійде
і тому сьогоднішній геноцид
задає такі запитання все частіш.
І хай би якої нації ми були,
і хай би які релігії придумували ми,
чи то сьогодні психологія світова
дбала би про якості життя,
та все ж розраду і пораду всі
активно шукають лиш при біді.
А біда у кожного своя
і кожному вона посиљна у собі,
то нам потрібно вчитися самим,
чи під вмілим керівництвом духівників.
Суспільство не має цих знань
і інституції державні в стороні,
бо їм потрібні лиш дурні і ті,
хто покоряється у страху
за ті об'їдки і пластмасові штани
з державних, прихватних столів,
на які короваї руками і умами
спільнотами усі несли.
Це вже ідеологія усіх держав,
яку масам у голови втовкли
і тому одні голови в покорі схилили,
інших страх у підвали
і на смітники загнав,
а які собою злі, що не при столі,
то таємно крали і брехали,
та все надію мали
і інколи панам жопи лизали,
щоб миски носити на столи —
авось і з мене буде господь.
Нема істинно духовної ідеї,
нема і соціальної програми,
тому нема справедливості і рівності,
повсякає і скрізь у застосуванні,
та зерна їх вкладені
у кожному Всевишнім,
як і інших якостей життя.
Однак ми можемо навчатися,
можемо творити їх і жити,
жити з любов'ю у собі і для всіх.
Хай такі думки зріють в умах,
та так, щоб опинитися в ділах!
Обговорюймо ситуації життєві,

розмірковуймо гуртом про те,
як вийти з цієї світової кризи,
як бути умиротвореним у собі,
то тоді буде любов на Землі.
Не забуваймо ці істини прості
і живімо з усіма по совісті,
вибудовуючи взаємини гармонійні
зі всім живим на Землі,
бо саме цим усі ми
так на Творця подібні.

Думки, слова, діла,
як і кров рухома, жива,
як і порухи рук, ніг, голови,
очей, язика, чи слюни...,
то це все рух енергій у естві,
тому й потребують осмислення,
бо вони ж не тримаються, ні
цього єства в людині,
бо ми і самі лиш частинки
і то часто кількісно і якісно змінні
цими енергіями всесвітніми,
як і своїми діями доцільними.
Тому дбаючи про щастя своє,
то водночасі дбаємо ми
і про середовище оточуюче,
а, відповідно, воно дбає теж
про кожного із нас
в залежності від того,
які енергії ми творимо.
Ось такі взаємини різні
існують в Цілісності,
яку звемо Всесвітом ми
тим Разумом всесвітнім,
тими життями, які є
повсякчас і повсюди.
У цих словах усе повчання,
то якщо хочемо ми
жити в щасті всі літа,
то маємо свідомо дбати
і вчитися жити і любити.
Тому при виборі у діях:
робити доброту, чи зле,
то завжди вибираймо хороше,
бо саме це формує поведінку,
як то і подобає чоловіку,
який має здатності святі
усвідомлювати всі дії свої
в цю мить і в майбуття,
вибираючи серцем, а не умом.
Коли ми зрозуміємо самі,
що готові себе змінювати,
то пізнаємо свою суть,
свій життєвий путь.
І такого нас у Всесвіті ждуть
з цим надбаним багажем

божественних знань,
і про цю краплю знає Океан.
То знаймо люди, знаймо всі,
що цей рух є основою життя
і він є, ніби, ця вода,
яка падає краплями з хмар,
чи є росою на траві,
то і вони притягуються таки
в потічки, річки, океани,
то так і людина є краплина
у цім прекраснім Всесвіті.
В кожній людині є усе,
усе і всього по трошки
і саме цим ми так подібні
на цей Всесвіт, світ, який
оточує нас повсюди і скрізь.
У кожного із нас є те
істинне і святе,
що олицетворює БОГа-Життя
і, навіть, та любов і доброта.
Тож шануймо взаємини хороші,
творімо милість і доброту,
то щасливими будемо завжди,
бо якість і кількість краплин
утворюють водні океани живі,
то так і люди при умі
здатні змінювати себе
і те середовище, в якому ми
з вами маємо творити щастя це.
Змінювати думки, слова і дії свої
можна лише при духовній чистоті,
інакше енергії залишаються нерухомі,
бо виявляється, що канали перекриті.
А це процес очищення єства і життя
від помилок своїх минулих
прощенням і виправленням
спокійно і по можливості,
а водночасі добродіяння щирі,
чи хоча би утримання себе
від думок, слів і дій негативних.
Це дає можливість кожному
відкритися для Всесвіту
і нас приймуть все таки
в потоки енергій позитивних,
то тоді і змінюватися можна,
як словом, думкою, то так і всі діла
уже будуть спільними для всіх
і легенькою буде наша хода
нашим життям у днях
на всі літа нашого життя.
Наше щастя, добробут,
спокій, умиротворення
залежить від нас самих,
то навчаймося будувати
у кожному дні життя цілісне,
бо саме так звуть його, як святе.

Тому й знаймо люди, знаймо всі,
що світ цей тримається завдяки
цілому ланцюгу добрих дій,
а коли ланка хоч одна в ньому
несе загрозу Цілісності всій,
то тут має дбати чоловік
зі своєю здатністю свідомо вже
організовувати людство все
до змін святих у собі,
то і в поміч прийде тоді
святий БОГ-Дух святий.
Ось так в житті при осмисленні
ми й приймаємо рішення істині.

КРОКИ – ПОСТУПИ

Пишемо ці слова востаннє,
а яким буде життя своє,
то лиш Всевишньому відоме.
То так і кожен при житті
перед вибором таким постане,
бо не всі думки, як і діла
є по суті й змісту від ума.
Будемо жити, то будуть і думки,
а, живучи серед собі подібних,
то цим схильні довіряти людям
і саме цим ми так подібні
на дії святого Духа-БОГа святого.
Хай ця дещиця і маленька поки що
в нас спалахне хоча би інколи,
та саме кроки свідомі ці,
ми і назвали, як поступи вірні.
Ми хочемо довіряти їм,
та часто ставимо перепони у собі,
очікуючи перших кроків
чомусь завжди від інших.
Однак наша справедливість
і додає нам сміливості,
і цим готові діяти по совісті.
Бо коли є довіра в нас,
то і кроки наші частіші,
і спроби будуть чистіші,
тоді є здатними ми
і гори повертати
в цьому устремлінні;
готові літати і кричати,
що істину спізнали
і готові всіх обіймати.
У стані довіри ми
всьому Всесвіту відкриті
і є у єднанні з ним –
ми є у стані прийняття
усього як є
з розуміння того,
що приймаємо ми себе,
з розуміння того,
що світ, то дзеркало є

і ми саме так бачимо себе.
Так, саме себе в інших
і в іншому бачимо дії і думки,
як у сприйнятті, нібито, їхні,
а по факту сприймаємо ми
саме тому, що ці якості,
чи вчинки плохі є у нас внутрі
тими осудами, оцінками,
або в захопленнях і в радості.
Ось такі дзеркала у Творця,
щоб ми могли бачити усі
свій психічний стан-душу.
Так, ми радіємо діям інших,
бо нам подобаються дії ці.
Більше того, ми
теж так діємо інколи
і вже вміємо, і придатні
до дій таких, усвідомлених.
Тоді ми готові до єднання
і є в стані любові і добродіянь;
тоді й життєві путі такі легкі;
тоді ми і є співтворці
зі Всевишнім будівничим.
Тоді ми здатними є усі
будувати рай на Землі.
Довіра єднає в доброті,
а любов є вінцем у всьому,
а любов кріпить собою
всі якості спільнот.
Вона – є справедливість свята,
милість, довіра і доброта.
Вона усе, усе, що позитив несе
і щасливими є ті при житті,
хто ці якості з радістю творив.
Тому і дається вона кожному
тим світлом і теплом,
які несемо ми усім еством
у словах і діях хороших
і цьому сонце є прикладом.
То хай любові теплота і світ
гріє серця наші скрізь,
виводячи кожного на слід,
яким люди йдуть усі
в оті міфічні, чи справжні
небесні, чи планетні
райські благодатні сади.
Тому маємо усі самі
вимагати більшого від себе,
мотивуючи до дій
позитивних святих,
бо це досить значимо є,
коли у пошуки вирушаємо,
щоб поведінку змінювати свою.
Хай кожен із нас знає,
що із довіри він і починає
путь життєвий свій,

бо воістину уже знає,
що енергії духовні цим стяжає.
Ось такі кроки-поступи наші
є можливістю відновити сповна
усі якості нашого життя.
В добру путь вам, люди!!!

ДОВІРА

Довіра саме там жива,
де справедливість, правда
у всіх діях присутня.
Саме нею при житті
Дух святий нас міцнить
і саме завдяки Йому ми
і здатні пізнавати всі
суть Творця святу.
Так, інколи в житті
ми ліниві, а чи злі,
чи некітливими є,
коли мудрості не має.
Однак вона досвідом росте,
коли ми шукаємо при житті
той путь, Отче, до Тебе.
Знаймо люди, знаймо всі,
що тільки БОГа Благодать
і наша радість у ділах
засвідчує нам у собі,
що ми на вірному путі.
Ми щасливими є тоді
і готові щастя іншим давати.
Ось чому стан щастя завжди
визначає нашу суть святу,
коли у кожній дії, слові ми
здатні добродіяннями засівати
життєві простори навкруги,
а також до себе притягати
ці енергії позитивні.
Тому живімо по справедливості
і цим пізнаємо святі милості
від Отця-Творця-святого Духа,
бо саме умова така
навчить нас у житті творити,
навчить себе і інших любити.
Дійсно довіра дива творила,
бо на довірі завжди
виростали взаємини дружні.
Так, саме довіра народжує
ту дружбу святу на Землі,
на якій з'єднаються країни всі
тією щирістю, щедрістю,
взаємодопомогою і милістю,
та й в довірі закохуємося ми.
Саме в довірі й дружбі всі
здатні творити якості святі:
ту доброту і любов святу.
Так, саме на любові і доброті

тримаються життєві світи,
тримається і кожна душа,
якою б малою вона не була.
Бо саме так Всесвіт і влаштований
з великих небесних світил
аж до дрібних дощових краплин.
Тому навчаймося довіряти всім
і довіра така покличе собою
усіх, хто поряд йде і тих,
хто присутній десь незримо.
Навчаймося довіряти всі,
бо це умова є свята
задля збереження
людства і Землі.

ДОБРОТА

Доброта завжди діє між двома,
а то й охоплює ціле коло життя
і вона є посильною дією для всіх,
бо спізнавши її при житті
починає духовно розвиватися і рости.
Тому то доброта є той поріг,
на який ступає кожен перед тим,
перш ніж увійти в дім
любові цілісної святої.
В чому ж доброта людська?
Мабуть, у справах добрих,
в усіх словах і ділах своїх,
то так і у взаєминах таких,
які справедливістю виткані.
Та і доброту свою і в інших
ми здатні пізнавати тоді,
коли бачимо, відчуваємо її
у тій щирості і теплоті.
Саме бачення таке
часто нас мотивує
покращувати взаємини
святі між людьми,
проявляючи ініціативи.
Бо лиш бачення їх
і кожного, кого ми зустріли,
з ким будемо взаємини свої,
то ми по факту й діях всі
бачимо себе самих
і всі здатності такі,
які найбільш проявлені
є у нашому житті.
Або сьогодні ми
зробили краплину доброти,
а інший у цьому ланцюгу
поніс по світу доброту
і Всевишній подарував її тому,
хто потребу у ній мав,
а буває, що і в наше життя,
коли у нас є затруднення,
то тут і приходить до нас,

ніби то нізвідкіля,
дещицею доброти енергія,
яку ми колись зробили...
Ось так діють енергії святі,
в тому числі і енергії доброти.
Так дозріває, шириться доброта
в основах нашого буття.
Доброта завжди свята
по змісту й суті дій
і проявляється вона тоді,
коли бачимо потребу в ній.
Над нею не сміються навіть злі,
бо її, як і щастя хочуть всі,
мабуть зі знань глибоких,
що життя іще тримається на ній.
Щира доброта в діях наших,
як і допомога потребуючим
із наявних можливостей своїх
разом із любов'ю і милосердям
духовно зцілюють таких,
бо саме вони несуть енергії ті
позитивні у потоки всесвітні.
Хорошими справи є тоді,
коли задоволення несуть вони,
коли Благодаттю наповнюємося ми,
а також не пригнічуємо інших.
Не треба робити доброту на показ,
не треба допомагати і тоді,
коли не просять нас без пори,
нема доброти в діях і тоді,
коли ми бажаємо користі і вигоди.
У таких діях проявів доброти
досить часто може зло зрости.
Тому до дій доброти
потрібно вміло підійти:
перш словом зв'язок налагодити,
а при біді, то все своє покинути
і чимдуж допомогти.
Доброти навчені часто ті,
хто духовно доріс,
бо такі бачать потребу
і є не байдужими до чужої біди.
Доброта завжди при житті
довіри, щастя й радості додає
і в такому стані всі
готові виправляти помилки,
помилки, що в минулому були,
які мішають нам жити,
бо докори сумління інколи
непокоять нас і подеколи
ми бачимо наслідки
в болях тіла, негараздах різних,
але не відаємо де і коли
допустилися помилки ми,
то саме це нас має спонукати
до добродіянь від серця і душі.

Лиш тоді Сущий нам відкриє
наші промахи-помилки.
Це добра практика є,
щоб пізнавати себе.
Вірною ознакою пізнання,
то так і правильності прийняття
є наше бачення у всьому краси
і та легкота після участі,
як і та сердечна теплота
у Благодаті, чи Благоприйнятті,
що є подякою від Всевишнього.
Хай кожна ваша добра дія
в обох сторін серця зігріє!
Бо саме так кожен себе
для Всевишнього відкриє
і дійсно пізнає плоди
любові і доброти.

ЩАСТЯ

Так, щастя наш смисл буття
і це ми маємо знати всі,
навчаючись повсякчас і всюди
цих основ якості життя,
щоб змогли навчати діточок своїх,
бо у життєвій ході
щастя є дверима тими,
за якими є кімнати ті,
в яких любов свята діє
і саме там нас усіх
чекає Дух святий,
щоб Благодаттю наповнити
наші серця, уми і тіла
при кожній думці, слові, дії.
Ось тоді в єднанні ми
є Цілісністю світовою,
що є умиротворенням у собі
і гармонією взаємин скрізь.
Це так ми щастя й благо несемо всі
із покоління в покоління на віки.
Добре жити в щасті,
добре й у засвіти відійти.
Ось у такому стані радості
зникнуть на планеті цій
лицемірство, кризи, війни.
Тепер ми знаємо всі
в чому суть життя
і місце щастя в нім
в союзі любові і доброти.
То єднаймося з іншими
і при можливостях таких
допомагаймо жорстоким і злим
пізнавати щастя смаки.
Бо нема радості у житті,
нема і щастя повноти,
коли лиш гроші їх
інколи на мить дають.

Однак є вони і там ростуть,
де любов у взаємнини несуть.
Будьмо їх творцями,
будьмо їх носіями,
або засіваймо ними лани
від краю до краю землі,
щоб вони справжніми були
і щоб їх постійно ми
кожен у собі несли.
Ось основний хліб насущний,
бо саме ці якості людські
мотивують нас усіх
до бажання жити і любити,
до бажання їх творити –
і в цьому життєвий смисл.

ДУХ СВЯТИЙ
Дух, як суть є рух,
рух же засвідчує завжди,
про присутність життя,
а святий є ознакою
присутності світлих
енергій позитивних.
Час і простори для життя
просто напросто відсутні.
Час на місці не стоїть,
а засвідчує усім, що він
показує нам усім про те,
що життя рухається у всьому
живому, що повсюди є.
Нема початку і кінця у життя,
а воно рухом проявлене
і міняє форми й складники,
змінюючи дії свої.
Тобто те, що ми
просторами обумовили,
то є лиш з нашого ума
і для організації життя,
а фактично у просторах безмежних
постійно присутній рух,
рух енергій всеоб'ємних.
Тому саме Дух святий
засвідчує суть святу Творця,
тобто всі наміри хороші,
а звідси і здатність творити,
та так уміло і на віки
дії були продумані
для кожного учасника буття.
Рух цих енергій
є проявленим інколи,
а є й незримим по собі.
Рух цих енергій теж є різним
і наповнює проявлені життя
у формах різних,
має й різні складники,
запахи і кольори,

функції у діях своєрідні.
Саме така його живучість
і проявляє нам вічність,
коли енергії в русі
мінюють форми і якості:
хто людиною, хто твариною,
хто повітрям, водою,
чи зміненим порухом,
а місяць, сонце промінням своїм
несуть сяйво БОґа у світи,
або те приємне тепло,
щоб усе живе росло...
Хоча і ріст – це тяж рух;
і свій ріст ми здатні помічати.
Бачимо рух пальців, рук;
бачимо птахів політ,
подих вітру, чи тінь хмар.
Та і в нас рухається м'яз
і кров від серця рухається
до клітин тіла всіх,
несучи поживу їм.
Так і наш вдих
несе кисень до них.
Це все потрібні
і хороші справи.
Саме за цей позитив
людина називає енергії ці
світлими, святими,
коли вони у своєму русі-дії
теж проявляються у позитиві.
Ми ж бо не знаємо всі,
що по різному є у житті.
Однак, ми хочемо доброти усі,
а для цього маємо зрозуміти,
що і ми, ніби, зобов'язані
тільки позитив творити.
То це і є умовою тією,
щоб жити Цілісністю всією
з добротою і любов'ю,
а всі дії наші і є рух,
видимий, чи не видимий,
чутливий, або звук вловимий
у кожному поруху енергіями
думки, слова, чи то дії
мають творитися на позитиві,
який є у кожній дії:
в одному його є багато,
в іншому витримується рівновага,
а в декому ще й пошукати слід.
Бо саме достатня кількість його
дає в означенні таким,
заявляти, знати,
що це і є Дух святий.
А ми своїм життям рухливим
засвідчуємо Всесвіту і собі,
що ми теж є частиною,

хоча й досить маленькою
у цьому океані енергій великім.
Та саме єдність нас багатить
і цим допомагає немічним жить.
Творець є таїна велика,
та й Дух святий таїною є,
бо людині таїн не відкрити,
коли ми не здатні відслідити
той рух Його, коли відчуваємо
ми докори сумління якісь:
як і чим? І що ж таке воно?
Бережімо все, Ним твориме,
бо Він усьому оберегом є,
Він і нас, кожного, настановляє,
Він і наші можливості знає.
Так гірко визнавати за всіх,
що ми часто лицеміriamo,
що багато у словах брехні,
що чимало хочуть жити
за труди їм подібних,
що нам запросто когось вбити,
ніж добрі діла творити...
Прости, прости, прости нас
БОГ святий-святий Дух,
що зневажаємо Творця і вас
і лиш надія ще теплиться,
що людство зможе схаменуться
і прийме усі якості життя,
щоб зродилося те дитя,
яке здатне буде повести
залишки цієї спільноти
висаджувати райські сади!
О, Всевишній від Отця-Творця,
як БОГ святий-святий Дух,
будь милостивий до тих,
кого Ти хочеш бачити у живих!!!

ЖИТТЯ

БОГ – це все, що є;
це все, що життя проявляє,
що у собі Духа святого має
і Ним кожного веде
на те місце і в той час,
коли Душа, як Пегас
полетить ошасливлувати
ось таких, як ми бідолаг,
навчаючи, долучаючи
до добродіянь і милості,
щоб ми знову відчули смак
любові і справедливості.
Однак у цьому житті
присутній і Дух темноти.
Тому ми маємо здатність вибирати,
за ким по слідах ступати.
Допоки ми живі,
то в нас рояться думки,

а словами будуємо храми,
чи то руйнуємо їх ми,
то такі ж і дії в нас хаотичні,
тому ми до цілого життя
у всьому лиш дотичні.
Ми умами уже над життями,
а насправді випадаємо ділами
з природнього кола життя
і духом занапалися зовсім,
тому зі Всесвітом нема зв'язків,
а імітуємо життя, як боги,
та у більшості дій ми є скоти.
Тому ми такі є різні у всьому
і маємо проявляти милість просту,
проявляти терпимість у діях і словах,
бо саме ними ми усі
здатні духовно рости:
беззусильно й щиро,
гідно і красиво,
а коли в наших діях є
доброта і любов свята,
то цими якостями святими
ми й олицетворяємо ім'я чоловіка,
олицетворяємо Творця-Отця
у тій світлості і милості,
якими любов так мило
усі дні й літа постійно
сміхом і радістю наповня.
Життєва наша путь –
це завжди каміння купа,
на які ми падаємо інколи,
а подеколи переносимо вбій,
чи ліземо раком по них,
ранячи коліна, руки, ніс.
Та саме за все життя ми
відшліфовуємо так їх,
що готові оздоблювати
будинки дітей своїх,
або грануючи рубці,
готові захопити світ.
Ми все життя все таки
навчаємося щасливо жити,
або воно нас навчає силоміць,
та половина з нас пізнає байдужість.
Однак лиш одиниці пізнають мудрість,
яка із досвіду і розкриває істину,
навчаючи усвідомлювати вже
шкоду, страх, гнів, обман
у нашій жорстокості і злі,
виводячи цей негатив сповна
зі свого життя щодня.
Життя часто милостиве
і щастя до нас іде, поспішає,
як, нібито, нізвідкіля –
та це Всевишній саме так
нас по цій стежі життя

повсякчас і повсюди веде.
Хто у житті не поспішає,
той у всьому й скрізь встигає,
бо суєта в голові й ділах
часто шкодить на путі
і водить колами нас,
нібито, вівцю погану.
Бо справжніми життями
називати здатні ми дії свої,
які ми творимо собі самі.
Цілісність і вічність буття
є лишень тоді,
коли наші дії і помисли
дають відчуття радості.
Саме вона піднімає нас
і духом ми є чисті,
то і тіло й ум при здоров'ї
не мають болі і проблем.
Наші вміння й здатність
дає нам жити в радості і щасті
і це є орієнтиром при житті
з довірою до всіх іти.
Лиш така спрямованість
дає можливості нам
приймати поміч Всесвіту,
дає можливість пізнавати
себе і святиню свою.
Знаймо люди, знаймо всі,
що справедливість, довіра,
милість, щирість, доброта,
милосердя, любов і щастя
є корінням людського життя,
а ми, люди, є його крона.
І якщо один із коренів зникає,
чи пошкодився брехнею, злом,
то і крона висихати починає,
а отак уже, хворіючи вона
не дає листя, ні плода.
Так і людство духовно бідніючи,
втрачає для життя можливості,
бо і дерево засихаюче, загниваюче
з часом на землю упаде,
коли за корінням догляду не буде,
а далі червяки-терміти-зло
зроблять своє діло,
перетворюючи з часом
колись життєву твердь
у ту гниль і порошок,
які розметуться вмиль
космічним вітром тим,
залишивши уже вкотре
планету без людей.
Здається всі сильні, умні такі,
та постійно наступають на граблі,
отримуючи гулю на лобі,
та розуму і мудрості нема,

бо їх гублять у гонитві
за речами і грошима,
та й спільнота до того уже дурна
і розум, і мудрість уже не в шані.
Тому людство у такому стані
уже не дбає про найменші корінці.
Так, ми не бачимо основ життя,
бо вони, нібито, коріння у землі,
та саме вони дають нам соки,
дають нам поживу, міць і силу,
витримувати все таки
періодичні кризи, війни.
Тож, не допусти нас БОГ
плодити лицемірство,
брехню, заздрощі, зради,
гординю, гнів, блюзнірство,
підступність, користолюбство,
ненависть і жорстокість,
бо суспільні війни і є те зло,
яке не одну цивілізацію уже
кинуло шакалам в зуби,
бо не відають оці господьки-князі,
що і шакалів їх шуби не спасли.
Оберігаймося у житті усі
від злих негативів таких,
то щастя нам прихисток знайде.
Творімо і леліймо ці якості, та так,
наскільки вистачить ума і сил
і тоді хтось із живих
надіне Адама костюм.
Хай ми і не побачимо уже
розквіт цивілізації нової,
та саме коріння це святе
життям знову проросте.
Тому життя є святиня основна,
бо лиш живі мають можливості
бути воістину святими
своїми діями світлими.

ШТРИХ ПРО ЖИТТЯ
Коли у будь кого із нас
відсутні якості святі:
милосердя, любов, чи доброта,
то так і їх похідні,
то знаймо, знаймо всі,
що без них ми нікуди
і, зрозумівши потребу таку,
докладаємо чимало зусиль,
щоб виправити ситуацію наявну.
Бо хочуть щастя усі,
а воно живе з тими,
хто ці якості творить щоднини.
Та й Всевишній проявляє милість
і кожному при житті разів зо три
створює ситуації такі,
щоб задумалися ми

про ці основи життя,
які дано кожному від Творця
у Його Замислі Великім;
щоб кожен по можливості
старався оберігати Цілісність,
бо фактично вона є джерелом життя
і саме з неї ми споживаємо усі
енергії позитивні при житті.
Мудрі батьки прикладом є самі
і бажають навчити своїх дітей
приймати духовний стрижень цей,
щоб вони їх несли уже у сім'ї своїй,
оберігаючи їх від енергій негативних
і цим формують щасливі осередки,
одночасно наповнюючи себе і рідню
такими якостями життя на віки,
а водночас оздоровлюють тіла,
а також очищають простори
і уже в них меншає негараздів різних.
Такі сім'ї здатні вже
не допускати у життя свої
помилки будь яких.
Вони навчені також
виправляти їх чимскоріш.
Хай радістю повняться дні
для творення джерел своїх,
то буде мир і спокій на Землі!

Коли ми їх не виправляємо самі,
то їх збирається все більш і більш,
а традиції іще дисципліну бережуть
і кожна помилку гріх ховають у собі,
роблячи цим помилку велику,
бо енергії життя на все це марно йдуть,
а по факту ми накопичуємо зло
і в поведінці ми в страху, та ще й злі.
Тож прихований негатив з обох сторін,
і інші прояви жорстокості і зла
вирастають стресами, проблемами
і тими болями в тілі і в умах.
Ось так людина стає подібна
у поведінці своїй на звіра,
втрачаючи подобу чоловіка
і по факту спільноти всі
є інвалідами духовними.

Тож хай цей життєвий штрих
багатьох із нас навчить
жити в радості і в любові,
несучи доброту й довіру
щомиті на всі літа життя,
бо без любові і без доброти
зникне людство без пори.
Хай ці духовні якості
не називають слабкостями,
бо саме наявність у нас їх

формують із нас богів.
Коли серце відчуло,
коли ум бажає
вийти на путь очищення і змін,
то першою дією мають бути
наші прощення щирі.
Прощення комусь –
це перш за все,
відчути єством своїм,
що себе звільнив
від того тягаря,
що носив у собі
в образах, гніві, помсті, злі.
Бо це дорога додому,
до того істинного,
що в нас є хорошого
в житті від Всевишнього.
Чи легко розказувати нам
про проблеми, помилки свої,
коли нас тримали держави
в покорі і страху віки?
Чи легко пробудити нам уми,
щоб відкрити душі свої
зразу ж, чи через роки,
щоб почати виправляти помилки?
Мабуть, не просто, та й знань нема,
та коли виникають питання такі,
то це вже певна дія до змін.
І добре буде, коли ми
підемо просити прощення у тих,
кого образили, чи обманули,
або інший вчинок негідний
комусь при житті зробили?
Виправляймо уже ділами,
бо слова можуть бути
досить часто оманливими,
а от в реальних ділах
ми лишаємо сліди завжди
і ці дії мають свідків.
Тає і так має бути,
бо ми маємо лиш страх
і він у наших умах,
сидить, ніби, жандарм,
а тепер він є помічник,
бо переборов себе
і впустив любові промінчик.
Ми ще на перших порах
і не відаємо того, що вже
Дух святий нас веде
і страх відкинути зобов'язує,
щоб пізнавати смак волі дій
при зміні світоглядів,
та і благодать покаже всім
цей життєвий позитив,
бо потреба на сьогодні є така.
Знаймо люди, знаймо всі,

що життя завжди, завжди
дає шанс кожному із нас
на краще себе змінити.

Ш Е П І Т

Ніжний шепіт інколи
будує храми між людьми,
а ще коли мудрість у словах,
то там будуються міста.
Та коли зло і крик,
то це явно руйнівник,
який руйнує нас самих,
то так і все навколо.
Однак у цім житті довгим
ми інколи говоримо очима,
інколи торканням рук,
але найчастіше спокійний тон
формує взаємини чудові,
а щирість тихих слів,
як і теплота із них
є основою довіри.
Ось чому з довіри завжди
відкривають двері щастя люди,
бо воно дає відчуття прекрасні
і засвідчує повноту життя.
Отакі ці чудодійні слова.
Ось так з довіри пошепки
діляться радістю завжди,
та і секрети часто люди
передають одне одному
саме способом таким.
Буває, що словами руйнують,
а інші навпаки будують
і тут висновок хороший,
бо про це засвідчив світ.
Ось так завдяки тому,
що хороших, щирих слів є
у цьому світі більше,
то і людство мільярди літ жило,
та ще жити здатне
тисячоліття й не одне.
Є життя, то є і слова,
нема життя, то нікого нема.
Але ми живі все таки
і міркувати навчені,
тому й здатні єднатися усі,
щоб жити з любов'ю і в радості.
В добру путь тобі, чоловіче!!!

ЛЮБОВ

Любов всеоб'ємна все таки
і в неї милосердя і доброти
вистачає на всіх завжди.
Так вона проявляється повсюди
в цих якостях святих
і так, ніжно, ненав'язливо

хоче собою увійти
в життя до кожного.
Може вона й крила має,
бо скоріше за вітер і за птаха літає,
однак і тіні по собі не лишає,
а лиш відчуттями радості торкає,
та і в ділах якістю себе проявляє.
Часто вона себе при житті
закоханістю засвідчує,
тому й не випадково її
коханням світлим називають.
Інколи відчуття стану любові ми
так ницо дії ці плотські
любов'ю називаємо,
а хто розуміє невідповідність цю,
то іншим словом технічним
запрошує до дій таких:
“Давай сексом позаймаємось!”,
“Давай у любов пограємось!”,
аби побути певну мить
у божественному відчутті.
Саме слово це не несе дій,
та й суть невідома тут,
бо по факту у цих втіхах плотських
є баяння, колихання жінки чоловіком
у цій дорослій приємній грі,
при якій починаються діти інколи.
Любов не гра тілом, а стан,
який усі якості життя у себе увібрав
і ці енергії вільні в діях,
та Благодать і несуть туди,
де така потреба уже є.
А ти, читач мій любий, прийми
це літо так без злоби
і далі день при дні в любові зрій,
то наступне літо стежкою приведе
до того, хто серцю любий буде...
Так, любов же не в тому, ні,
щоб ось такі порівняння приводити,
бо вони лиш частина її.
Та основна і головна її суть,
яка лишає по собі сліди,
лишає сліди в пам'яті і діях,
а сьогодні, в цю ж мить
її знаковість скрізь і повсюди,
то як дивитися замилено нам
на цей чудовий світ і на свій стан
з умінням і знанням основ
для вибудови суспільної,
згуртованої частини
у Цілісності життя
тієї одиниці спільноти,
яку вона сім'єю нарекла,
бо саме вона здатною є
дивитися на істину, на світ
в одному напрямку на ціль,

й однаково зі справедливості на все
з добротою і милосердям на тих,
хто поряд з нами йде
і цю якість Божественну
у всіх діях з собою несе.
Її велич, відчуттів повноту
не вдавалося пізнати нікому,
бо вона всеоб'ємна і водночас
є повсюди і повсякчас.
Тому дії її так подібні по собі
на присутність святого Духа у житті.
А вона ж мила й люба
у всіх якостях святих
про себе заявляє
і божественністю розцвітає.
Відчуття любові не раз при житті
відкриває себе при горі і біді,
відкриває частіше в щасті й радості,
відкриває досить щиро в доброті,
а ще миліше в закоханості.
Тому й кажуть, що вона не одна,
а вона одна і та, та тільки
іноді приходить вона у життя
так по різному і в ситуаціях різних.
Тож її присутність здатні відчувати всі.
Тож саме здатність її ця
веде віками всіх з довірою до Творця,
бо ця її енергія свята,
яка Творцем для всіх дана,
то і нам би так, по божому,
навчитися любити всіх і вся,
хто є присутнім на Землі життям.
Вона завжди з Богородицею ходить,
тому за це і сестрами їх звуть,
та і поміч в скруту, чи для подяки
так скоро до кожного йде.
Шануймо і її, як Богородиці Дух,
бо і в шлюбі часто таке чути,
що якщо вона є в одного у сім'ї,
то вистачає їх на всіх.
Тому не соромимось її,
коли вона грає при житті,
витанцьовує, сміється,
коли вона з милосердям,
добротою до іншого,
тобі подібного рветься,
бо вона знає і поспішає,
бо поміч там потрібна.
Фактично і ми є живі
завдяки наявності її,
то так розцвітають з нею й інші,
щоб були взаємини гармонійні,
по всіх селах і містах,
та ще й така завзята є,
що горе, чи біду з кожного вижене.
Знаймо люди, знаймо всі,

що негаразди й болі не страшні
і навіть смерть не страшна на одрі,
бо вона очищає і зцілює душі,
то так уми, тіло, і простори
інколи єднаючи завжди тих,
хто має її у собі.

Тому й прощає, й милує вона...

А чого ж така вона скоро
і знає про потреби всіх?

Бо у серці ж вона живе
і тому вона знає все.

Любов повсюди і постійно є
і людина кожна теж її має,
та лишень тоді вона її
спізнає присутність у собі,
коли навчиться сама
творити доброту святу,
коли сама побуває єством
у стані щастя-радості цілком.

Та знати маємо ми всі,
що її повнота є тоді,
коли ці якості святі
присутні в сукупності.

БЛАГОДАТЬ

Благо – грецьким словом є
і по суті воно щире і святе,
бо про стан радості сповіщає
і цим присутність щастя заявляє.
Хай буде так, щоб Благодать свята
у всіх думках, словах, ділах була:
одним, як можливість давати,
іншим для Благополуччя приймати,
а вже із такого стану всі
на цій Землі щасливими були!
Коли Благодать, чи Благополуччя
ми навчимося творити всі
і приймати їх при житті,
то груди повняться теплом
і серце випромінюється світлом
в емоціях таких приємних,
а ум танцює вільний вальс.
Ось такий в людини стан
і є людським щастям тим,
яке окрилює кожного із нас,
бо щастя є життєвий смисл,
а такий стан засвідчує,
що з нами Дух святий
і водить за руку нас Він
по землі повсякчас і повсюди.
Тож вирощуймо радість всі,
творячи діла мирські
і енергіями позитивними
наповнюймо себе і світи.
Живімо саме так усі,
щоб кожна дія, рух,

думки, слова, діла
радість зрошували у нас.
Бо саме в такому стані ми
є справжнісінькі боги,
коли поширюємо ці енергії святі
на все навколо у простори.
Ми дійсно радіємо тоді,
радіє цьому і БОГ святий
тим Духом святим,
роздаровуючи цю радість всім.
Даваймо, даруймо благо це
і життя, як сад весною зацвіте,
замилує, надій додасть,
бо благоговінням тоді
кожен серцем гукне:
“Єднаймося сестро і брате
для справ боголюбивих всіх
у тому благочесті і любові,
які кожному дадуть
себе чоловіком відчуть!”
Хай благо повсюди буде,
бо саме воно квіткою є
коли з тієї бруньки-довіри
і зелене листя виросте,
і плоди доброти уже
поміж люди понесе!
Вона сьогодні так потрібна
і кожен рад прийняти її,
та мужності малувато
і відповідальності, як якості нема,
щоб вільно і відкрито ми могли
цю радість у світи нести.
Благодать грайлива і свята,
як ото джерельна вода
і виходить саме там,
де потреба в ній є велика.
Тож дбаймо люди всі,
щоб вона відвідувала всіх,
щоб кожен попробував на смак її,
бо вона до щастя і любові
старається приводити усіх –
дорослих і малих,
старих і молодих,
хворих і здорових.
Ось чому люди і шукають
місця, моменти, ситуації такі,
щоб побути з ними у святкові,
робочі, чи празничні дні,
або й так організовують розваги,
щоб з ними разом побувати
на днях народження у рідні,
чи то в друзів і колег, чи на весіллі,
або на День матері, шахтаря,
на День повернення птахів,
чи погратися у воді в день Купайла,
або при покладенні першого снопа

бо радості, сміху і взаємин теплоти
так часто бажають без виключення усі.
Всіх і всім життєвих благ,
які вистеляють путі легкі
до щастя у кожному дні!!!
А ми Благо шлемо всім
і в кожен дім,
і всім, хто живе у нім,
щоб радість і любов святі
у всіх діях їх були!!!

ВЕСНА

Весна скрізь й повсюди
виводить зі сну від зими
кожного і вся
в кому теплиться життя.
Травиця дика повсюди
застелила зелені килими,
та й не дика зовсім вона,
бо саме нею БОГ сповістив,
що зима уже відійшла.
Далі бруньки, цвіт
красою манять всіх
і, навіть, сонце заграває,
коли квітка на Землі
любо його вітає.
Та і той, хто серце добре має
і любить ходити в ліс,
то завжди схилить ніс,
щоб вдихнути у себе,
ту молодість трави,
щоб після милого споглядання
на квіточки дрібні лісові
захоче поцілувати пелюстки –
ніжні ніжно провести
по обличчю і губах
у молитві за життя.
Деякі виділяють трунок,
приманюючи бджілок,
а внизу трави по землі
бігає чорненький жучок.
Ох, ні! То він щось майструє,
майструє з моху будиночок.
Життя буває навкруги
і не так, як в людини,
а якось так, скоротічно,
то можливо тому, що
приходиться йому
відроджуватися щовесни.
Хтось костюм зелений знімає
і себе на зиму ним вкриває;
хтось моститься до сну,
щоб, відпочивши тілом,
з радістю зустрічати весну –
і в кожного виду свій путь,
яким вони свою місію несуть.

Коли навколо нас
життям присутнє все повсякчас,
то тоді на серці і в ділах
гармонія і спокій є
і цим воно будує творчо все,
що для радості потрібне.
Весна іде, красу несе
і цій красі радіє все.
А скільки весен чоловік
проживає за свій вік
і кожного разу весна
привносить свіжі відчуття.
У природі відроджується усе
і воно, напевне, радіє вже,
наповнюючи простори позитивом,
а ми, прийшовши на гостини,
отримуємо його і собі.
Йдемо в радісній істоті додому,
несучи позитив весни
жінці, сину, чи дочці.
Несемо небо безкрає, голубе
і ті ніжні малі хмаринки,
і від сонця світлого тепло,
бо воно так усім потрібно:
у погляді яснім, щирім;
у міцному потиску руки,
чи то у взаєминах з людьми.
Тож наше серце про це знає
і дома, і в дорозі всім розповідає...
Тому, коли приходить весна,
то з нами хай буде вона,
а ми у вихідні, чи при нагоді
заходьмо в гості до природи.
Особливо приходити потрібно тим,
у кого на серці неспокій,
у кого докори сумління гризуть,
в кого гнів чорнотою кипить,
чи то негаразди геть обсіли,
або хвороби, горе, чи біда
при безвиході зводять з ума,
то кожному допоможе вона,
бо вона старіша за чоловіка
і за життя свої в одному дні
більше має мудрості.
Тому вона й не кричить,
не лютує і не злиться,
а лиш тихо шепотить,
Благодаттю наповнюючи всіх,
показуючи явно всім і вся,
як цього нам навчитися.

ДОВІРА, А ЧИ ВІРА
Люди од віку, од зачаття світу
ведуть стадний спосіб життя,
тобто гуртуються, єднаються вони,
щоб можливість допомогти була,

а при потребі й захистити
одне одного при біді –
і це є святе, коли ми дбаємо усі,
щоб захищати і берегти
той подарунок від Творця,
якому назва дана: життя.
Ми цю бережливість у собі
маємо застосовувати до всіх
учасників, які є навкруги –
без потреби не брати,
не смітити, не бити...,
а якщо деревину взяв, то посади дві...
Творець дав бульбину одну
і ми її в землю посадили,
та Він іще так подбав,
щоб чоловік восени
три подібних викопав.
Саме таке співжиття в Цілісності
дає людям можливості
нести це життя мільярди літ,
творячи справедливість,
доброту і милість.
Це правильно і справедливо
і в цих словах свята зернина,
бо дотримуючись справедливості
любові і доброти, то ми
кріпимо спільноти всі,
від маленьких із сім'ї
до родин, родів, народів,
а тепер у націях живемо
і по пророцтвах маємо
зажити певний час
на планеті всій,
як одна родина –
любляча і щаслива.
Хоча про рок сповіщають світ
лиш дехто зі святих,
та і вони, і всі ми,
як і Всевишній
посилає у формах різних
лиш послання ті
в певні періоди,
щоб кожен, чи спільнота
узріти їх змогли, чи прийняти,
як підказку-попередження,
а ми би підготуватися змогли,
творячи якості святі,
щоб зупинитися у діях злих
і відстрочити події страшні.
Ми це здатні бачити
у тих зціленнях від болю,
у тих відчуттях благих,
які радість нам несуть собою.
Бо послання точних дат не мають,
а лиш застерігають
і дають певний час,

щоб ми змогли відстрочити,
чи зупинити рок страшний
своєю спільною добротою і любов'ю.
Саме до цього ми пишемо
ці повчання і послання,
щоб ми прийняли цю істину всі
і вже свідомо почали
творити ці якості святі.
Так, основна перепона у спробах таких,
то це навчитися потрібно довіряти нам,
почавши відновлювати по всій Землі
давно забуті істини...
І першим завданням
так потрібно усім нам
навчитися творити
справедливо все усі,
живучи по правді-совісті.
Ось саме таким є для всіх план,
як у того хазяїна при житті
зароджується план у голові,
а потім перша дія є,
коли він камінь, чи два
на фундамент привезе.
Ось чому такий почин
розростається потім
і вже спільно будується дім,
то так збудується спільно і всіма
ота велика родина і сім'я,
то тоді возрадіє вся Земля.
Бо дім – це стан людини,
коли вона вільна в діях,
коли тут гріють стіни
і спокій, умиротворення є
у кожній думці, слові, дії;
дім – це місце при житті,
де ти родився, зріс
і всім єством позитив ніс,
де ти вмів любити щиро,
де тебе люблять всі.
Все колись початися має.
А наше завдання тепер:
очистити себе й простори
від злого негативу
і це буде площина
для подальших спільних дій.
Єднаймося люди всі на довірі,
то і Всесвіт нам пришле
у поміч цеглину позитиву,
а може й цілий потяг добрих слів,
щоб сіли ми за стіл
і певним гуртом поміркували,
як об'єднати всіх
на якостях життя святих.
Так, єднання з довіри
має виростати в нас
і не в одному дні,

а тепер цілих сто літ.
Такі терміни обумовлені тим,
що нас багато на Землі
і багато діючих механізмів є,
які руйнували довіру цю,
розділивши людство на держави,
на різні релігії, партії у них,
засіявши ворожнечу поміж нас,
яку хитро підживлювали у віках
тією брехнею в різних міфах, історіях,
лицемірством у взаємовідносинах,
а замість гідності гординю вознесли,
замість мудрості хитрість придумали,
замість щирості підлість і зради прийшли,
а спокій, умиротворення у собі і по Землі
політикою, законами й канонами замінили.
Тому назбирувалося стільки зла,
яке вибухало суспільними кризами
революціями і війнами.
Як можна вбивати, вбивати масово ні за що,
бо ж їх вбивали не задля їжі і не для того,
щоб знімати штани з мертвого,
не за землю, бо її завжди вистачало.
Люди стали злими, жорстокими
і ось стільки тисячоліть уже,
ніхто питання життя не піднімає:
“Хто є ми і як збираємося жити?”
Життя засвідчило уже,
що причиною занепаду людства є
його духовність низька.
Так, є певні слова, вірші, сутри,
та дій і змін за ними нема,
бо люди зневірилися у роках
і збайдужіли у собі до життя,
як і до життя собі подібних.
Бідний просить БОГа, а Він не дає,
а лиш повчаннями, підказками,
ситуаціями та іспитами настановляє.
То як же мотивувати до дій
ось таких зневірених.
Багатий теж не просить уже,
бо в нього для життя усе є,
навіть поклони за нього б'ють,
бо за це їм гроші дають.
Ось так ми підійшли
у дослідженнях своїх,
що питань у людей нема,
та і бажань жити саме так нема,
немає сил у тілі зовсім,
та і ум не шукає відповідей.
Суть такої поведінки людей
сформований ідеологами за віки,
бо навіть думати про краще життя
ніж отепер є забороняє релігія кожна,
та й держави їм у слід вторять,
нагнітаючи покору й страх,

заявляючи публічно,
що їм дається зарплата
і соціальні пільги є,
а кому й цього замало,
то посилають БОГа попросити,
чи до господа-князя на коліна впасти
і він вам гривню дасть, а то й дві.
Ось так ми стали всі, як споживачі,
кинули кістку з барського стола,
то хай возрадіє душа і ум захмелів,
тоді й подяки попливли з екранів.
Закон-кара і пряник інколи
формують мораль стабільну:
змиристь непокірний і живи як є,
бо за зневагу на тебе тюрма жде.
Мотиваційних ідеологій теж нема.
То, може, уже прийшла пора –
почати відновлювати усім
давно забуті істини святі,
на яких іще тримається це життя.
Та про істини знають всі,
істини й відомі все таки,
та щоб вони дієвими були,
то кожному із нас при житті
потрібно зусиль докласти,
щоб ці якості святі були
у наших діях день при дні.
Ми Америки відкривати не будемо,
та й у Всесвіт нас поки що таких злих
небесна твердь не допустить,
тому ми самі маємо рукави закотити
і умами усвідомити,
що правильні взаємини між нами
мають початися зі справедливості,
яка формує довіру між людьми
і в поміч самоконтроль у собі,
який ми совістю нарекли.
Саме цими якостями святими
навчалися спільноти усі
милосердя, любові і доброти.
Так було у цій цивілізації на зорі,
а тепер при наявних небезпеках,
коли навіть і за туалетом говорять всі,
що ми до кінця світу дожились.
Бо тепер ми брехнею і війнами
дійсно дожилися до того,
що готові осудити, чи збрехати,
або одне одного вбивати
і зводять до порівняння того,
ганебного, що нібито, усі
вважають за норму дій,
як два пальці опісяти.
Ніхто причин не хоче знати,
чого так душами ми
докотилися до межі,
щоб ось так життя знецінити.

Відсторонилися люди від життя,
забули настанови Творця,
бо це, ніби то, хліб увесь
з'їв чорний африканець,
або той Бандера-юда
сьогодні світ увесь
хоче заграбастати...Капець!
Ось такі кошелі
виписують політики,
аби виловлювати по хатах
хлопців молодих
для так потрібної комусь війни.
Тому й зневірилися ми,
та виявляється все таки,
що не всі іще дурні.
Та саме таких знавців,
які на майдани інколи йшли,
чи голосом незадоволеність проявляли,
то їх прийняли болота під мохи,
або й досі відмиваються кістками
по колодязях хутірських.
Тому й дожилися до зневіри у всьому ми,
як одне до одного, у сім'ї, родині,
то так і в робочім колективі,
то так і до ідеологій різних,
як і до релігій застарілих.
Ось і вся причина брехлива
геноциду сьогоднішнього.

Та як засвідчує життя,
то людям важко довіряти,
бо нас так держави навчили,
що ми одне одному є ворог-звір
і цю ідеологію гнилу все таки
не просто повиганяти з умів.
Ми витіснили справедливість
з ужитку, зі взаємин своїх,
чим пошкодили ноги ходака,
який енергії позитивні носив,
щоб єднати рід людський
на довірі і по совісті святих.
А на це місце святе в Душі
поселився сатана біля діри,
яку у роках прогризли,
заздрощі, брехня, гординя
а на морді лицемірство поселилось...
Коли ж довіру, совість потіснили,
то поменшало милості і доброти
а любов свята в серці закрилась
і лиш інколи приходить до тих,
хто зможе її знову до людей,
до Отця-Творця-святого Духа
гідно і з радістю донести.
Справедливість похитнули л-юди
і в людські уми почали
негативні енергії посылати —

гнів, образи, жорстокість,
ненависть юрбами появилися
у взаємовідносинах людських.
Ось чому чесні і справедливі
порушують інколи закони і канони,
які є не від життя і його істини,
а від жадоби й користі.
Тому то праведників святих
держави злочинцями нарекли,
а сподвижників духовних
релігії гонінням віддавали.
Та саме життєлюбці і ті,
хто не втратив дух чоловіка
відновлюють любов і істину,
справедливість і доброту.
Патріархальні якості життя
постали не в шані на літа.
Умиротвореність і спокій,
нібито, боротьбі мішали;
знання і мудрість роду чоловіка
архарівщиною, неуцтвом назвали,
а вульгарщина і безвідповідальність
в поведінці людській нормами стали.
Та умиротвореність і спокій
дають відчувати тілом і умом,
та і серце зігріється теплом,
коли ми з головою не в суєті,
коли собою не в боротьбі.
Та і знання усі підряд
назвали інформації різні,
з тими словами в яких
часто поміняна суть і зміст,
а то й узагалі відсутні.
Хоча Розум і Знання
мають джерело всесвітнє
і від нього у світі, у життя
воно надходить тим,
хто собою є відкритим.
Однак у лицемірстві своїм
люди мудрістю звать
свою приховану хитрість,
яка завжди є з користі.
А це ж словом цим визначають дію слів,
а інколи і діях підтверджуємо ми
цей стан духовності святої,
бо мудрість завжди є із совісті,
яка зріє у серцях,
то так і в діях
добротою проявляється.
Мудрість проявляється в спілкуванні,
коли хтось поради жде
і почує підказку мудру,
а мудрість стверджує правильність,
бо наповнена вона
якостями життя.
Не кожен здатний

усім єством своїм
діяти мудро,
а швидше розмову поведуть
лицемірну, підлу.
Цим і відрізняються повсюди
ці мудрі окремі індивіди
від ідеологій суспільних.
Та князі і господьки лихі
все це організували.
Князі трудилися для користі
і тому сидять в сатанинському кріслі,
та робили й роблять все можливе,
щоб покора й страх
єднали всіх у націях-таборах.
Слава БОГу святому їм
це повністю не вдалося.
Були і є на Землі
сподвижники святого Духа;
були і є праведники святі.
Та щоб енергетично їх ізолювати
цей многоликий князь-господь
повів політику таку,
щоб напругу на Землі порушити,
руйнуючи процеси природні
в Цілісності всесвітній
і повів політику підлу
на збільшення населення,
щоб збільшити числом тих,
хто плодитиме у страху
той негатив і всіляке зло
і перекрити потоки святі
енергій позитивних
у просторах земних,
то так і всесвітніх.
Так, визнати все ж слід,
що зло сьогодні на Землі
має велику силу і вплив
у всіх сферах життя людей,
тому й вигадують різні казки
про рівність, про права
і пишуть якісь закони і канони,
щоб єднати в умовах таких,
завдяки писаним обманам, міфам,
бо ніхто не ствердить прямо,
що вони привнесуть собою
у відносини людські той
бажаний мир і спокій.
Такого бути і не може,
бо їх застосовують все таки
до кожного по різному,
та по суті й змісту вони
охороняють інтереси князя,
його прислужників і посіпак.
А істинні, правильні знання
лиш у праведників святих
саме серед нас на Землі.

Їх так мало і у них нема
судів, поліції, тюрми,
нема і війська при зброї,
та вони за порушення Цілісності,
за руйнацію справедливості
не судять, не карають,
а лиш навчають правди,
миłosердя доброти,
навчають вони й любити
та так, щоб усі могли
жити щасливо і в радості.
Іноді гіркою і пекучою
правда здається тоді,
коли вона собою
викриває зради, брехні.
Тому вона інколи й гірка,
коли ти знаєш її,
та все ж душу й очі закриваєш
і тому у безпам'ятстві тікаєш.
Та ті, хто ззаду шепчуть,
то вони ззаду і стріляють в спину.
То краще не пишімо їх поведінку,
бо вони подумують
при скудності ума,
що це лозунг для них....
Правда і тяжка, коли
ти зраджуєш її,
та і докори сумління тоді
засвідчують цей факт у житті.
Не зраджуймо нікому і ніколи
із за своїх вигод, користі,
бо це є помилка-гріх великі,
яка мучитиме покоління сім,
а ті, хто бахвалиться у собі цим,
то таких деградація у житті жде.
Чогось зрада при житті
рівна перед свяतिною,
як і вбивство навмисне,
Тож не заховатися уже,
та страх нас гложе
і, мабуть, цю помилку-гріх,
я нащадкам залишу...
Тому ми маємо бути пильні у собі,
щоб не робити помилки,
щоб з наших вуст не звучали
осуд, образи, обмани,
та й до дій лихих, злих
ми не долучалися будь коли,
в яких є несправедливість,
де є гординя, заздрощі, гнів,
де зради, жорстокість, ненависть,
якими люди накопичують при житті
стільки лицемірства, зла, та так,
що готові собі подібних убивати.
Правда, як істина в бутті
є зі знання і мудрості життя,

бо вона є та умова свята,
на якій довіра і любов вироста.

Тому хитруни, служки, князі,
які сьогодні керують людьми,
роблячи все можливе у роках,
щоб наплодити багато зла,
бо це їх стиль життя,
це їх стихія така.

Дехто бачить, відчуває це,
дехто в позитиві змінює себе,
бо саме таким господам,
як функціонерам сатани
не довіряють уже вони.
Та більшість бачить уже
і багато з нас учасниками є
цих безпорядків і глупої суєти,
тому й нема довіри між людьми.
Зневірилися вони,
збайдужіли у собі.

Це вже видно теж
і цим спогляданням нема меж.
То знаймо і про те,
що цим шкодимо життю,
то не буде щастя на Землі,
не буде радості і довіри,
то не буде і любові святої,
а без якостей життєвих цих
ми й прийдемо в апокаліпсис.
Так, це будуть ходячі мерці.
Все камінням, газом стане,
бо життя руйнації духовної зазнає,
а цей процес проявлений уже,
та люди не бачать у цьому небезпек.
Фактично ми зруйнували
основи справедливості
і друга якість не свідчить
про свою присутність.
Ось чому без довіри ми
не здатні життєве коло зберегти.
Ми нікого не страхаємо,
а лиш разом помічаємо,
а як те все завтра буде,
то лиш Творцю відоме.
Тому, практично людство все
зневірою до небезпеки йде
і цим на погибель прирікає,
бо ми до смішного успішні,
коли користуємося у житті
цими методами негативними
і так запопадливо на колінах
славословимо князя-господа.
Це путь в нікуди
і хай знає кожний,
не залежно від того,
у кого і який на сьогодні

статус суспільний у нього.
Схаменімося люди всі,
коли навчилися говорити
і в нас плодяться думки,
то слідкуймо на ними при розмові,
бо за словами усі ми
залишаємо ділами сліди,
а вони і є фактичні результати,
по яких і будуть визначати
наші любі надбаня духовні
подальшу долю на Землі.
Ось чому ми можемо сказати,
що для довіри потрібна правда,
бо життя лиш тоді можливе,
коли правда у взаєминах запанує
і це посильним буде тим,
хто любить себе, природу, світ.
Тому ми маємо готовими бути,
що взаємовідносини старі,
ми не знищимо все таки,
як і Мойсей за сорок років,
як і релігії різні не знищили
ті якості життя засадничі,
які кожен оберігає у собі
десь там глибоко в пам'яті з віків.
Хоча ум боїться вся і всіх.
Так, він боїться правди,
він боїться і зла,
та людина так близько до Творця,
що здатна захищати життя
з первісною довірою у собі,
бо в цьому якраз і суть,
і зміст покликання її
у це життя святе,
щоб жити і любити,
довіряти і доброту творити.

Так, не загинуть всі:
залишаться праведники святі,
залишаться і ті на Землі,
кого буде Дух святий вести
і саме отак спільно вони
творитимуть якості святі
на два з половиною тисячоліття.
Нема початку і кінця
у Цілісності життя,
та істину знаходять ті,
які здатні прийняти
справедливості ази.
То і двері у життя
відкривають саме вони,
бо здатні творити такі
всі якості святі.
Залишаться і демони злі
у подобі людській,
бо вони все робили,

щоб залишитися живими
і їх кумир сатана
сховає до свого кубла
до того часу-пори,
коли лицемірством своїм
знову використають довіру,
використають милість і доброту,
як і інші якості святі,
які забувають на життєвих нивах
для своїх ганебних цілей
з притаманною їм хитрістю і підлістю,
завівши спільноту знову
в кабалу фізичну і духовну
і цим завершать остаточний крах
цієї цивілізації на планеті.

Про те, як створено Всесвіт
і хто його творцями були,
що так розумно й уміло
усе у Всесвіті діє,
діє і життями взаємодіє,
створюючи умови тим,
хто йде й живе поряд з ним
у будь чому великому,
то так і в дрібничках малих,
без вказівок, керівництва
спонукає до мудрих дій
потребою, чи мотивацією дій,
які створюють умови
для щастя й радості.

Нам би лиш узріти,
щоб кожного із нас
прийняли у цю школу життя
во благо всім на багаті літа.

А життя ж основа і умова
нашої присутності тут,
однак і чоловіку не дано
Всвишнім тих знань
про рух енергій позитивних,
про їх дію в усьому живому,
бо людина, як істота жива
покликана сюди життям
духовно зріти і зростати
і цими енергіями святими
простори і Всесвіт наповняти.

Ми, люди, лиш проект,
лиш механізм і можливість
творити ці якості буття
із життя в життя.

Так, багато інших із живих
роблять це по своєму,
та лиш людині дано
приймати рішення свідомо
для результатів позитивних.
Однак вона може зваблюватися,

робити помилки з користі,
може бути лицемірною, злою,
здатна пошкоджувати сама,
чи в гурті коловрат енергій,
та все ж усе живе на Землі
є запрограмованим у тканні
цього килима життя
спокійно, розумно, творчо,
щоб у духовному зростанні
істинний путь знайти,
яким усі свідомо, чи й ні
йдуть енергіями своїми
при житті у єстві,
а далі невидимо у потоки
енергій позитивних,
бо саме їх місія така
у цій Цілісності ЖИТТЯ.
Тому просимо усіх, усіх,
хто читає рядки ці:
дотримуймося справедливості
з можливостей і розуміння,
а то й зверх них,
щоб це зерно життя
у новій цивілізації проросло.
Лиш такі дії наші щирі і святі
покращити умови життя здатні
уже з сьогоднішнього дня.
Можливо ми цих змін і не відчуємо,
та засвідчить їх враз
той день і час,
коли сили зла
проявлять активність свою,
а ми в спокої своїм
якості життя творім
і вони витиснуть демона собою.
Саме діями такими ми
і є на Творця подібні,
то і планету саме так,
ми зможемо захистити.
Тож відновлюймо забуті істини,
бо це шанс нам і далі жити
на цій райській Землі
з цим сонцем золотим,
з цією матінкою природою.
Мабуть такої у Всесвіті і нема,
коли так активно сатана
хитрістю і злом лізе напролом,
щоб у нас відібрати з кагалом
ці енергії життя святі.
Хай правда і справедливість
відновить право на життя
щасливе і красиве,
бо його кожен потребує,
хто довірою взаємини будує.
Довіряймо сповна Творцю,
бо Він Отець, а ми Його діти.

Не покладаймося люди ми усі
на свій ум людський сповна,
хоча й від Творця і він,
та в нього здатність є
збаблюватись і підігрувати сатані.
Можливо, Творець про це знав,
та чоловіку попускав,
щоб в іспитах стійкість проявляв
і цим духовну міць будував.
Так є, і це засвідчила спільнота,
коли істинно свідомо якості тчуть
десь біля процентів двох,
а інша частина з користі,
у звабах при слабкості душі є,
або у пошуках перебуває іще.
Тому знаймо люди, знаймо всі,
що духовне єднання має міць
набагато більшу, аніж кровне,
та і держави у єднанні слабшими є,
аніж традиції релігійні,
хоча вони позиціонують себе
лиш словами і обрядами,
як структури, нібито, духовні,
але і вони в періоди певні
людині кожній при житті
допомагати духовно здатні.
Однак організації релігійні
саме людьми сильні,
сильні і міцні духом тим,
з яким вони йдуть у молитви дім –
вони ж бо носії істинні.
Та не кількість є значима.
Традицій таких мало на землі,
а якостей духовних іще менше
і не нам їх судити,
бо і вони собою є на службі,
а ці традиції міцні
тими якостями духовними,
з якими ідуть туди ті,
які в серцях несуть зерна святі.
Держав багато на Землі,
а скільки сімей, родин у них
і кожна має свій досвід жити,
має певні знання й традиції свої.
Людей багато на Землі,
а ще більшим кількісно є
світ дерев, рослин, тварин,
або й по масових показниках
у світі незрівнянними є
в бактеріях, вірусах,
чи в повітрі, землі, воді.
Кров, гени, сила, робота,
досвід, навчання, здатності ума
в кожного із нас різні все таки
і вони є основні показники

при характеристиці людини
і чим більше проявляються вони,
то тим успішніші особини такі,
хоча вивищення оці
є результатом постійної боротьби.
Це і боротьба за виживання,
боротьба за різні цяцьки
і ними спалюються енергії святі,
які би ми мали всі
застосувати при житті і в радості,
щоб знати духовні якості,
якими людина кожна
будує в серці світлий дім,
щоб гідно жити всім
у цій божественній Цілісності.
В довірі єднаємося ми,
при довірі ми навчаємося,
при умиротворенні і спокої
пізнаємо суть і зміст істини життя,
формуємо гідну поведінку,
копіюючи себе подібністю
на Землі Отця-Творця.
А ті, хто вірить за слова
тимчасово є духовно слабкі
і тому так не просто їм
собі путь правильний знайти,
бо одні бояться князя-господа,
а інші взагалі зневірені.
Зневірених, байдужих
так багато на Землі,
а ще чимала кагорта тих,
хто облаштовує життя свої
обманом, ненавистю, злом.
Хоча є й такі, які служать
і служать, зазвичай, сатані,
служать силам темним, злим
і тому вони теж в постійному страху
бо за копійку, за статус вони
готові убивати подібних,
та не вірять і начальникам своїм.
Тому вони такі не постійні і хиткі
у виборах і рішеннях своїх.
Не довіряють сіроманці такі
Отцю-Творцю-святому Духу,
не довіряють енергіям вони
всесвітнім позитивним
і тому не мають від них захисту.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що довіра засвідчує завжди
велику кількість друзів
і теплу щирість у спілкуванні
з будь ким, кого такий зустрів.
Знаймо, що ворожість
плодить зло, ненависть,
плодить брехню і всіляке зло,
які руйнують усе святе

і цим спільноту роз'єднує.
Тому так часто ми
почуваємося самотніми.
То й знаймо люди й те,
що довіра і доброта
зі щирості і любові
єднає всіх і все.

РІВНІСТЬ

Соціум серед людей
є примарою, є тим міражем,
в якому вони, чи для них
організоване співжиття
на рівності доступу до благ,
до можливостей здобуття
освіти, допомоги медичної
в гарантіях, як таких
мати житло і гроші на хліб;
якесь право на землю, повітря,
на дороги й на ресурси водні,
на рівність між собою,
на волю дій в межах певних
з відповідальністю перед князем,
а не перед ближнім і всіма,
як і перед Всевишнім зокрема;
відповідальністю свідомою
перед Цілісністю життя...
А наяву природне коло
пошкоджене уже давно
і все навкруги належить
князю-господу-сатані,
а інтереси корисливі їх
захищають по всьому світу
війська, поліція, прокурор, суддя
і за-кони, нормочини різні.
Фактично права на життя
як і на все в природі,
кожному із нас подаровані
Замислом Великим Творця,
та господь-князь у дбанні
канони і закони написав,
тобто, за колом життя організував,
де відповідальності нема,
відповідальності перед всіма,
так і перед спільнотами.
Волю і відповідальність підмінили
і махлюваннями свободою обізвали.
Кого і перед ким і від кого
захищає слово це брудне,
яке у собі суть злу несе –
з волею бодається глупець,
та ще й в обличчі
жінку-богородицю
з цементу зліпили
А жінка є Богородиця по суті –
вона бабуся наша,

вона і мати, і жона,
вона і маленька доця-дівча,
та й суть начало жіноче є
в багатьох стихіях у Всесвіті великім:
це планети, це земля і вода,
це й природна цілісність уся.
Ось так її воїном зробили,
бо меч в руку встромили.
Боріться, вбивайте одне одного,
вбивайте в революціях і війнах
за видимість рівності і справедливості,
а не осмислюйте проблеми, негаразди,
не навчаймося жити по совісті,
щоб жити в мирі й спокої,
щоб навчатися це життя будувати
з любові і доброти,
та й до всього нести
ці якості життєві прості.
Бидло! Рівність є! Кричать очільники.
А ми жити можемо без них
вільно і по справедливості,
та дотримуватися потрібно її всім
і в усьому відповідальними бути.
Та рівності нема,
права залишилися не в житті,
а лиш на папірці.
Рівність від Творця передбачає
рівні можливості всім при житті,
та в життя ми входимо уже
з тим духовним стрижнем,
який формували ми
в життях попередніх,
тобто на старті ми не рівні.
Однак при житті ми маємо усі
рівні можливості для розвитку,
розвитку духовності у собі,
а вона собою привносить
із потреб у життя
відповідні статки і добробут,
які ми в стані радості за все
Благодаттю святою зовем.
Рівність можливостей в тому,
що кожен із нас у життя
привносить однакову
енергетичну величину
милості, правди, довіри,
любви і доброти святої.
Справедливі чогось тепер
бажають у тюрмах жити,
бо це держави з нації їм
набудували їх і безкоштовно
дають одяг, їжу, житло
і можуть подивитися на небо —
ось тут гарантії є усі
соціальної рівності,
а за стінами їх нема.

Цими словами і словоблудством,
як обумовленість появилися
саме із майнової нерівності,
саме з глуму, наруги
над справедливістю,
які є з давних давен
в традиціях звичаєвих,
а потім і їх Мойсей написав
у десятих заповідях знаменитих.
Сьогодні уже юдисти дотошно
описали у законах і канонах,
а ми в страху мовчимо,
чи уже до них і звикли,
як той слон до шнурка.
Ось так дійсно і наяву
обмежують життя тим,
хто є ізгоєм безправним.
Брехня, лицемірство, вбивства –
ось основні мотиви,
основа суспільної мор-аль(і),
для тих, хто бажає і має
вседозволеність і безвідповідальність.
Сьогодні – це демони зла,
найбільші видумщики того,
щоб залучити всіх і вся
для наплодження на Землі
енергій негативних.
Так вони нашими руками
винищують нас самих –
брат брата вбиває і його
ні господь, ні президент не карає.
Л-юди втратили подобу чоловіка,
втратили здатності творити і любити
і цю ідеологію в уми людські
вносять релігіями різними.
Ось із таких каменів злих
уже вимощена дорога:
одним у пекло, в казани,
щоб душею й духом згорів;
іншого покірного до прірви женуть,
а він уже давно духовно туди впав.
Горе і біда з нами й нами скрізь
самознищення готує повсякчас,
бо умами уже всі у суєті
і саме рівність по дурості нас
визначає байдужістю,
як той суспільний баласт,
який енергії життя споживає,
та й рухатися іншим заважає.
Не для страху слова ці,
а для розуміння небезпеки,
щоб схаменулися усі
і творити якості життя почали
зі спокоєм у серці
і при свідомому умі.

М Е Ж А

Помилки – це наші життя важкі
і саме вони засвідчують нам,
що ми наближаємося до межі
і що настав той час-пора,
коли починати зміни тра,
або опустивши рукава,
повзти до життєвого дна.
Звісно, погано те,
що помилки робимо ми,
але по правді все ж
поганим є те при житті,
що ми не хочемо самі
виправляти помилки свої,
втрачаючи подобу чоловіка.
Однак кожен береже оте
єство л-юдське страшне,
ранячи поведінкою своєю
цю Цілісність життєву.
Тому почин завжди
може означати межу,
як початок загибелі,
або прийняття умом змін,
або і перші спроби вже
в пошуках можливості
будувати новий світ.
Це можуть бути нові й нові
спроби, чи відновлення на старті,
які засвідчувати здатні ми
аж до змін масових в умах,
що наші умови життя,
як результати в наших руках
і цього від нас Всесвіт жде.
Життя і дає результат,
коли він утвердиться у серцях,
бо саме вони водять нас
в різноманітних ситуаціях,
щоб навчити ум єства
діяти з любов'ю і по совісті.
Хоча і наші серця
контролює душа,
щоб ми все таки
з усіма могли
спілкуватися, взаємодіяти
відповідно до їх програм.
Та коли ум уже над ними
і діє сам від себе,
то це теж початком є
тих змін незворотніх,
якими він тоді веде
єство і ближніх
до страждань, погибелі.
Ця межа невидима,
бо ми духовно сліпі
і цим нездатними є
будувати храм Духа Чоловіка

щодня, щомиті при житті.
Лише відчуття і проявлені
у деяких словах і ділах
мудрих і хороших,
чим покажуть наші зміни,
а це і будуть ознаки почину,
як свідомий перехід межі,
щоб жити і творити по совісті.
В змінах пізнаємо ми
суть покликань своїх
і вже не звернемо тоді
за межі пізаного путі,
бо пізнаємо святу істину,
пізнаємо Благодать святу
і їх прижиттєву красу.
Саме так БОГ проявиться нами
і ми приймемо щиро всіх тоді
сестрами і братами рідними
від краю до безкраю
на нашій матінці Землі
без обмеження у часі
на кожен день і на віки
цю безмежність всесвітню.

МІТКИ

БОГ шельму мітить
з першої помилки
і коли не очистити єства,
то вже не бачити такому
цього світу на ока два.
А от доброго Він
оберігає від лихих дій,
та і в кожній дії при житті
повчає і допомагає завжди.
Тож будьмо добрими, люди,
і радіймо щастю в миті,
бо в миті і з довіри
вирастає любов свята,
а вона уже вміє, знає
і тому з добрих вибирає
саме тих, хто гідно, щиро
тче чудове мереживо,
ту прекрасну долю тим,
хто живе справедливо.

ВИПАДКОВІСТЬ

Ви-пад-ко-вість означає,
що вість випала для нас,
а вість від Духа святого є
і вона направлена нам,
щоб поміркували ми:
“Для чого і що сказати вона
має цією ситуацією при житті?
Мабуть, щоб терміново ми
зادумалися все таки,
що неправильні наші путі,

чи ми бажаємо шкодити собі,
а може прийшла уже пора
виправляти минулі помилки?
Ці випадковості при житті
хочуть попередити нас,
щоб ми почули правди глас
і зупинилися хоч на мить,
щоб у житті їх не зробити?”
Ось у чому досвід наш,
що усі мимо-вільні ситуації,
як випадковості у житті
є лиш складовими тими,
які закладені були
у Промисел Великий,
який і є тим Домом Духа,
домом Духа життя
і Духом чоловіка в нім,
як програма-доля на літа.
Всі мають духовно рости
і в цьому покликанні ми
з малої дитини до сивої голови
саме цим при усвідомлені заклопотані,
бо щасливою людиною можна бути тоді,
коли кожен знайде своє місце у житті,
де здатними є святість нести
і усі ті якості життя свого
заради Всесвіту, Землі і себе.
Бо у кожної людини при житті
є ті дві, чи чотири миттєвості
для можливості прозріти
і відчуті затребуваність ума,
ума уже свідомого у тілі,
які єднаються Духом святим,
щоб з'єднати кінці
в життєвих колах дій,
які іще не завершені.
А з'єднати здатні ми
зі сторонами-кінцями їх,
які учасниками були
в діях лихих,
а тепер ми дозріли
умом в можливостях,
щоб з'єднати їх,
виправивши помилки минулі.
Будь який рух енергій
має коло в нашому єстві
і кожна дія, вчинок,
незалежно від того,
чи він є великим, чи малим
має бути виправленим.
Тому ці кола єднати маємо ми,
щоб і далі енергії благі
рухалися в нас, в сім'ї,
то так і в спільноті, і у Всесвіті.
Так, це праця, це зусилля,
та наш обов'язок святий –

і джерела родові берегти.
Саме так єднаємося ми
у цьому подвигу при житті
для збереження Цілісності –
її святої і живої єдності.
Ось так кожна дрібниця
у справах добрих, серцю милих,
чи то в помилках-гріхах своїх
вибудовує кожного із нас
гідного сина Отця-Творця.
Таких би більше поміж нами,
то і людство було би завжди
тим рушієм і міццю Духа
серед усього живого на Землі
по Великому Замислу Творця,
які здатні зберегти Життя,
зберегти і цю планету святу,
бо всі наші дії дрібні
є частинками великого.
Всі втрати – це надбання нові,
бо будь який кінець-безвихідь
завжди є початком новим
і починається він тоді
уже колом новим,
а старе й розірване
колись при житті
чіпляє кінцями своїми
кола нові іще не міцні,
створюючи проблеми,
чи гальмує їх рух,
зупиняючи болями тілесними,
або й ум втрачає здатності
розвиватися до усвідомленості.
Так, нам всім потрібен ум
і не дарма Творець його дав нам,
щоб він життя організовував так,
щоб ми у будь яких ділах
були творцями щастя й радості –
а це кола живодайні, нові,
а це можливості більші,
щоб ми цю Цілісність берегли,
допомагаючи іншим завжди
собою духовно рости.
Енергії ж бо незнищенні,
мінюючи форму і складники,
оновлюючи якісні показники,
хоча й в умовах не простих.
Тому випадковості при житті
стимулюють духовно рости
усіх, чи саме тих,
хто приймає їх, як таких.
Знаймо люди, знаймо всі,
що випадковості у житті
давно для нас прописані
на певний час і в певну мить
нашим Всевишнім Всюдисущим:

одні для повчання і змін,
іншим, щоб помилки виправити,
чи то як іспит на духовну міць,
щоб поміняти стиль,
а якщо ми долучаємося самі
до помочі потребуючим,
чи прохаючим при біді,
або утримуючи інших
від дій негідних,
то цими діями ми
допомагаємо самі собі
духовно розвиватися і рости.
Друзі, будьмо в бдинні всі!

ШКІДНИКИ

Слова справедливі й милі
людям додають любові й сили.
Часто вони при житті
йдуть попереду дій.
Вони є голосні і тихі,
є милозвучні і сердиті,
а є й такі із них,
які ранять наші душі.
Інколи словами ми
кріпимо мир у сім'ї,
кріпимо довіру з подібними собі.
Та в ужитку, в мові є слова,
які спільнота прийняла,
обумовлюючи бездумно свої
дії, нібито, прості,
та суть і зміст у них
міститься страшний.
Саме такі слова безобидні
часто є словами паразитами,
бо вони в наші життя
вносять енергії негативні
і цим забруднюємо ми
себе й усе навкруги.
Ось чому потрібно бути
спостережливим, пильним
і не спішити говорити,
щоб знайти потрібне слово
для побудови мови,
обмірковуючи спокійно їх,
підбираючи синоніми.
Знаймо, що наша рідна мова
прийшла від звуків певних,
а потім називати речі, дії свої
за подібністю форм і складників
саме за дією почали,
бо будь яка дія собою, чи у собі
рухом була зумовлена.
Рух засвідчував життя
і про це знали перші люди.
Тож у спілкуванні між людьми
першими словами були

у незначній кількості дієслова
і вони придатні для спілкування.
То так і тепер чуючи, читаючи,
або говорити намагаючись,
подумаймо мудро завжди,
яка дія намічається у слові.
В перших словах не озвучували зла
і цим, ніби, оминати вони зло могли.
Тобто перші слова завжди
позитивними були.
Тому й тепер шукаймо слова ті,
які синонімами-подібні,
що уже зв'язок-дію у собі,
бо це син, дитя слова основного,
який має батьківську основу
і на батьків подібний,
саме з первісних джерел.
Зазвичай ці слова у мові
часто іноземними є,
або складаються з пари слів.
Тож дозвольте прикладом простим
поміркувати про наслідки від них.
Ми вживаємо слово с-во-бода,
що, ніби то, волю виражає,
а насправді воно зворотнє несе:
з волею бодатися закликає,
або ми з волею хочемо бодатися,
чи то воювати, боротися,
а про відповідальність і результат
у цій гарячці ніхто не дбає;
ми застосовуємо побажання:
здоров'я й л-аду у сім'ї,
то для чого здоров'я в аду?
Воно ж потрібне при праці, чи роботі:
інколи просимо з-гад-ува-ти,
як з гадом уживатися тобі,
коли маємо відновити
в пам'яті якийсь факт, подію,
то мали би просити спом'янути;
інколи ми ви-користо-вуємо слова,
уже заявивши, що розмова
має бути про користь,
замість застосувати, подбати,
де ці слова підказують дію
у виборі предметів при роботі,
щоб щось мати, придбати.
Сьогодні слово – чоловік
ми застосовуємо, як того,
хто з жінкою живе,
спільно працює, відпочиває,
а не як того розумного,
що здатен жити вік
і є учасником спільноти,
чи одним із видів у природі.
Ні тепер спілчанина(спільника)
називають словом: л-юди-на,

характеризуючи його поведінку.
І таких слів досить таки багато є,
якими змінюється в дії їх суть і зміст
Просимо: “святий БОГ прости!”,
або: “Господь прости!”,
то й компютерна програма показує,
що слово господь уже є,
як неправильно написане,
а от написавши з великої букви,
то не вказує на помилки.
Здавалось би святиня БОГ,
Дух святий, Творець мали би
писатися за основами
з великої букви завжди,
як назва чогось великого, одиничного.
Ні, пиши з малої і помилки ніякої.
Господь по суті є
господин, начальник, князь
і їх так багато цих
керівників суспільних...
Так ні – ум звихни хрич,
а керівника возвелич.
Для чого така гра у словах?
Ми й написали на початку,
а їх так багато в мові є
і ними забруднюємо життя своє.
Каю-сь, каю-з грецької- змінюю; сь-себе,
бо не питаються, чи прощаю я,
чи прощення прошу за дії свої,
щоб була можливість себе змінювати.
Ду-ра-к, секс, леді, ди-я-вол(друга моя воля) –
і все отак глаголить спільнота вся.
Будьмо пильними зі словами ми,
то оминемо нещастя і біди при житті!
Тож не забуваймо ми,
що першим словом було:
БОГ, яке по змісту й суті є
цілісне життя усього того,
що рухом-духом проявляє себе.
Тільки живі творять слова і звуки,
тільки при житті ми здатні творити.
Ось чому ми маємо дбати
повсякчас і повсюди
про основи життя,
життя милого й справедливого,
то тоді й спізнаємо ми
суть і зміст якостей святих,
бо ними виростаємо всі
до здатності прийняття
радості і любові у життя.
Хай кожен пізнає свій путь
без шкідників, каміння й зла,
а на їх місце у естві
поселяється любов свята!

На війні, оплакуючи мертвих,
ми і далі готові вбивати живих.
То чому ось так в людей є?
Хай навіть біль, ненависть, біда
нас до помсти спонукала,
та чи цьому виправдання є?
Ні нема, а от для прощення
у житті місце є завжди,
бо інакше втрачається нами
життів зо три, а то і більше інколи:
один вбив, бо не стерпів,
та обидва не розуміли,
що фактично оба були злими
і той гнів, образи, злість
вирослав з часом до вбивств;
а інший помститися уже
за смерть захотів
і в злі запламенів.
Ось і нове вбивство
бажаючи помста зробила,
та жити в щасті не навчила,
бо вбивство вбивцю завжди
покарає вбивцю й рід на віки.
Вогонь помсти скрізь,
де хоч капля зла сидить.
Помста руйнує Душу
усім, хто носить її у собі
і цим вкорочує роки життя,
та й у такому житті
немає щастя й радості.
Тож, коли не знаємо ми,
як від неї відійти,
то творімо милість і доброту,
а вони любов'ю вже
звільнять від зла серце наше,
бо вони міцніші при житті
за всі енергії негативні.
Обмани, зло, гнів, образи завжди
є початком ненависті, війни
і саме ці явища негативні
є темою для розмов повсюди,
є темою для написання книг
і сценаріїв для кіно,
чи міфів про війни
і те страшне життя при них.
На цьому формуються ідеології гидкі,
щоб устрашати уми,
щоб в покорі були усі.
То в чому смисл життя?
Вбивати і вбивати,
чи жити іншим давати?
Так, давати і прощати,
та так, щоб у собі
не носити камені злі.
Тому замість помсти завжди
застосовуймо милосердя велике,

бо на це здатні багато з нас,
хоча таких і не бачать,
та саме за ці якості дві
вони на святого БОГа подібні.
Ось у цьому має мудрість бути
ще на початку маленької брехні.
Ми ж бо і життям прийшли сюди,
щоб життя творити нові.
Чого ми не дивимося, люди,
на ситуації ці, чи подібні
саме з позицій таких
і не шукаємо тих,
хто навчатиме спільноти всі,
щоб людство припинило війни.
Не для цього нам Творець
дав це життя святе,
та і сатана нас на війни не веде,
а це ми самі хочемо отак у зlobі
несправедливість знищувати,
та чогось на полі бою
зустрічаються хлопаки,
а мнимі борці за ідеї ці
поїдають зі сметаною млинці.
Та спільнота основна
все ж хоче щасливо жити,
вишукуючи способи і методи,
а декого уже душа веде туди,
де є потрібні енергетичні потоки,
або святим БОГом-Духом святим
організовує для люблячих,
чи то люблячих ситуації різні:
чи то нестерпні болі тіла,
чи докори сумління,
або негаразди і проблеми –
і цим до пошуків таких
спонукає до вчинків позитивних.
Дехто вчиться якостей життя,
бо такі узріли любові зерня
і докладають знань і вмінь,
а також певних устремлінь і дій,
щоб дійсно в радості жити.
Це дійсно мотивує,
а Всевишній бачить, чує
і поміч посилає таким,
бо це рух вперед завжди,
це вже й досвід з результатів.
Ото ж бо знаймо всі,
що результати хороші
приходять саме до тих,
хто працює день при дні,
пізнаючи себе і світ;
хто береже сім'ю, рід,
долучаючись до пошуків таких,
які несуть щастя днів
до джерел родових,
то так і у Всесвіт для всіх.

Декого ламає негатив.
Образ поселяється в таких.
Зневіра у житті і працювати лінь.
Або й робота від зорі до зорі,
та все не можна звести кінці.
Постійно в роботі весь,
та ламається процес,
а сім'я живе без батьків...
і тут руйнується дім
і все у нім...
То тут потрібен час все таки,
щоб до родового джерела зайти
і попити живодайної води,
чи то омитися нею і в розмові
зі Всевишнім себе відкривати
для енергій позитивних,
припиняючи плодити негатив
у сварках, обманах, кражах...
Бо дії такі доводять інколи
духом слабких до ненависті й зла,
яким безупинно наповнювати ми
починаємо життя свої, сім'ї.
Знаймо люди, знаймо всі,
що зло по суті й змісту є
силою фізичною і дурною,
коли вона не йде від серця,
а любов, то міць Духа святого
в чоловіка і на Землі.
Та все ж сила зла,
якби вона могла,
то давно погубила би
ці якості святі,
які любов так мило
леліє і гуртує
своєю щирістю, чесністю,
повнотою і жертовністю.
Прощаймо, навчаймося прощати всі
і навіть коли ми до цього не дозріли,
та слово збудить думку і вона
побудить єство до дій тих,
які про помсту забудуть
і навчать прощати,
а прощення завжди
відкриває єство для любові.
Любіте всіх, люде,
то щастя у вас прибуде!!!

У М

Туга, сум виходять з голови,
коли лопатою руки зайняті,
бо так влаштований ум,
коли нема заняття у нього,
а йому зупинитися в немоготу.
Тому він переглядає у собі
діла хороші з радістю,
діла плохі у варіантах,

щоб виправити і знайти
ті способи для них.
А коли працюють руки,
працюють ноги, чи той же ум,
досліджуючи прочитане тут,
то у вільності такій
він вдається до планів, мрій.
Однак і думки в нас не виникає
і до дій планів не складає,
коли енергетично ми
зі Всевишнім не зв'язані.
Всевишній бачить нас так,
як бачимо творіння Його ми,
а у здатності бачити ум всі
отримують інформацію в основі,
приймаючи рішення свої при виборі.
Однак Всевишній бачить всі думки:
наші, коли ми єством закриті,
перебуваючи у неприйнятті;
то так і ті, які формуються в нашому умі,
коли Душею від ума теж закриті
своїми мріями й ділами злими,
лицемірними, корисливими...
Тому Він бачити може завжди
наші думки в мріях, то так уже і в діях.
Він навіть знає рішення і результат
і тому часто намагається нас зупинять,
створюючи перешкоди, проблеми, болі,
щоб ми не ламали своєї долі
і з гідністю чоловіка свою місію несли.
Хай у Всесвіті є й енергії негативні
і вони теж ловлять тих із нас,
хто до наплодження зла схильний,
та саме чоловіку в Цілісності життя
відведена роль фільтра-очищувача,
бо йому можливість для цього дана,
у здатності розвиватися умом
при стяганні якостей духовних.
Саме тому Всевишній поміч дає
і ми отримуємо її у формах різних,
щоб приймати рішення свідомо мудрі,
покращуючи день при дні в літа усі
умови життя для всіх живих
на планеті райській цій,
коли творимо енергії позитивні.
Ось який інструмент маємо ми,
то за нього й дяки шлімо Творцю,
бо багато і досить багато Він
для творчості з любов'ю залишив,
вміючи щасливе життя будувати
кожен сам собі і цими енергіями святими
наповнювати простори і всесвіти
і спізнали щастя доволі.

СОВІСТЬ КЛИЧЕ
Третій день совість зве,

щоб із сином поговорив,
та лиш тепер дозрів
і відважився написати,
бо в Душі спокою нема.
Та лиш надія у мені
цей порив життя тримає
і тому так цю втому сприймає,
як іспити життєві:
чи зможу розкрити я
ази якостей істини
для відновлення їх на віки
у взаємини між людьми.
Лиш це мене тримає,
лиш це спонукає
ці слова для вас писати
мої любі, сестри і брати.
Тому я на роздоріжжі –
писати ці слова до вас,
чи зупинитися уже назавжди,
щоб у родині зла цього не плодити?
Міркую і пишу. Пишу тут і так
не на потрібну тему,
яка не влаштовує сім'ю
і цим спільно ми
плодимо енергії злі,
записуючи сюди
отакі думки.
Ось така доля моя.
Ми не борець,
та ці знання в словах
і досвід певний свій
лишаю все для вас.
Пишу ці знання, які
зі Всесвіту прийшли,
щоб знали й ви,
як жити в мирі спільноті;
пишу й про людські болі,
та й сам їх чую
і цим свідчу, що живу,
бо вже інший рядок пишу.
Я лауреатом не стану,
бо ним фактично уже є.
Хоча ці статуси такі
давали і дають політики –
і так завжди було і є
у всіх організаціях суспільних.,
а знання крали і крадуть,
то так і статуси “своїм” дають.
Так, спільнота має багато святих,
та статус святого клір
одиницям дав і то після смерті,
а натомість суспільних активістів,
які ідеологіям князівським
служили й служать іще
в ранг святих возвели.
Так і героями стають ті,

хто служить князю-сатані,
а не істинні захисники.
Ісуса Христа не величають святим,
бо Його БОГ святий сам родив
і цим святість у ньому лишив.
Так, Він найбільше подбав
про совість і любов
тоді, іще при житті,
та і далі, далі, і до цієї пори.
Він враз повертав до того,
хто вчителем Його називав
за мудрість Його,
яку Він у слові і вчинках ніс,
то так і нарекли – Христос.
Однак відторгнули тоді мудреця,
а щоб принизити іще більш,
то і традицію свою вони назвали – іудаїзм,
який гребував чеснотами життя,
а легалізується він там, де вигода і користь –
і все це дії умів людських,
а не потреба природи життя.
Ось так і виживають іудеї,
знаходячись у постійній борні,
постаючи проти Цілісності.
Іудаїзм є організація людська,
а прихильники його –
є стан психіки такого,
є стан душі і долі при житті.
Так, це програма дій.
Він, як і ідеології усі
вирощуються тими,
хто хоче маніпулювати
умами людськими.
Там, зазвичай, лиш слова,
та дії в них корисливі,
корисливі лиш для лідерів-вождів,
як і тих прихильників,
яким ця ідеологія є
прикриттям у діях плохих.
Так, це погано завжди,
що безталанні люди
для отримання результату
приймають технологію свою,
щоб маніпулювати умами
різноманітними способами,
використовуючи традиції релігійні,
придумуючи ідеології сучасні.
Система ця живуча з появи вождів,
але й сьогодні є країни на Землі,
де люди гармонійно і в радості
облаштовують життя свої.
Однак більшість держав і далі
продовжують всіх привчати
до покори в діях і в страху,
навіть, нема мови в їх моралі,
що хтось може вибирати

той, чи інший спосіб життя.
Так нема в природі.
Однак князі суспільні
бачить у собі БОГа і такого,
який хоче, щоб його підданні
і були єдиним монолітом з того
прагматизму, змагальництва,
доцільностей і при цьому
не гребуючи обманами, лицемірством,
а на кінець організовують вони
економічні і політичні кризи,
де під шумок вбивають багатьох.
І не нам їх судити,
бо це хворі психічно люди,
які відірвалися єством своїм
від гармонійного співжиття
тут і зі Всесвітом великим,
бо кожен умом сам собі
збирає зло, обирає поведінку.
Тож відійшовши умами і життями
з потоків енергій позитивних,
л-юдина робить все, що бажає,
а Творцем кожному дано вибір
зі своєї милості і наших можливостей
творити щиро любов і доброту,
дав волю і відповідальності чуття,
яка проявляється в докорах сумління.
Тож наплodжуючи зло і негатив,
то цим ми служим сатані
і вже усе своє єство,
як і потомків своїх тягнемо на дно,
втрачаючи життя свої святі.
Бо Всевишній чоловіку на цій Землі
дав можливість вчитися любові і доброти,
а в житті діяти по совісті.
Це часто трапляється з людьми
іноді по зову серця і душі
в ситуаціях трагічних,
але є й такі, які уже
усвідомлено йдуть самі
у цьому путі пізнань і змін.
Тому мудрості, довіри, доброти,
милосердю, любові
потрібно вчитися самому.
Це не просто, та є можливості у всіх,
то так і в послідовників Юди
і немало би місця мати
таких розмов і дій
на цій райській Землі,
та саме для перевиховання злих
вислали сюди батьки їх
із планети, яка є на сонця схід.
Та, очевидно, що земляни
не впоралися із завданням
і це засвідчує те, що з появою
таких спільнот, як нації,

як змішання всіх родів,
звичаєвих і релігійних традицій,
з однаковими економічними,
як й процесами технологічними,
та і з подібними по суті
структурами держав
і їх ідеологій у подібності
з маніпуляціями в умах,
то і стався відомий результат,
що повсюди, куди не глянь,
то палець увіткнеться в іуд,
хоча вони й належать в суті
до досить різних націй.
Ось яке нутро, душу, то так і ум
має, майже, кожен землянин.
Та ще й до того додамо,
що стати іудою тепер є модно,
бо навіть уже є перегони
між такими новоспеченими
за посади і вигоди.
Люди вже соромляться чеснот життя
і з гордістю возносять себе
за будь які зlodіяння на Землі,
які несуть собою користь.
У них у по-вазі зверхність,
успіх, брехня і підлість.
Саме ці прояви негативні
формують їх мораль,
яка все ж має янь,
то так домашню і суспільну поведінку,
яка так подібна лицемірству.
Тож людство змінилося досить сильно,
та все в сторону гіршу,
видаючи брехню за явне,
де є підміна понять
в обумовлені фактів, дій
по самій суті й змісту.
Так уже триває до двох тисяч літ
і іудеями стають усі
сьогоднішні політичні керівники
і їх ідеологічні послідовники.
Серце болить, совість докоряє,
життя у вогнищах негативу палає,
а керівники у державах, майже, всіх
роблять все в законах і канонах,
в мові, в телебаченні, в програмах
навчальних, виховних,
в програмах соціальних,
як і в економічних,
щоб людство все на Землі
довести до епогею в злі,
щоб ці енергії негативні
наповнили кожного із нас
гіркотою і стражданнями,
як і до принижень, зрад,
а ми у безвиході всі

вбивали собі подібних.
Розкрийте люди очі
на всі прояви лих,
то побачите тоді
геноцид людства у наготі.
Уже сьогодні й видно всім
керівників масових вбивств,
а ми все не чуємо мудрих слів,
а ми втратили довіру святу
до можливостей своїх у тому,
що вже прийшли той час-пора,
коли позитивними змінами у собі
все ж здатні зупинити ми
ці явища страшні.
Так, важко; так, не просто,
бо будуть жертви серед нас,
та шанси все ж є,
щоб дітям почати хоча б
створювати ті умови
і навчати їх якостей святих,
для відновлення основ буття,
бо за ними майбуття.
То що нам робити у кризі цій?
Хто скаже правду цю?
Тому, коли хтось ці рядки читає,
то скоріше іншим повідомляє
правду про істинну суть
і про те, що нас спасуть
ці розмови в спокої і тиші,
а нам зрозуміти слід усім,
що спасіння себе і Землі
в наших спільних свідомих діях.
Та іще наші деякі у-краї-ці,
як і залишки народів на Землі,
які зберегли духовні джерела святи,
бережуть основи Цілісності,
чи в інших назвах своїх
ті енергії якостей життя,
хоча й по сьогодні тут
іде сильна боротьба,
щоб стерти в пам'яті
все до нуля.
Тому то Володимир уже,
як князь-вбивця має
той статус святого
і світочем чи світлим духом є
на теренах святих, земних,
де іще витає Дух Цілісності,
де віншуються корені родів
і всієї природи чоловіка,
які мали знання й традиції
біля трьох тисячоліть,
до появи десанту Ягве.
Так, це воїн зі списом-мечем,
якого Юрієм святим уже зведе
і у празники возвели у цей день,

коли Духа пастуха славословили...
Ось така чехарда людям підсунута,
а вони в домах молитви поклони б'ють
і цим життя Цілісності забруднюють.
Лиш вбивці, злодіячі на Землі
сьогодні керують людьми,
обкрадаючи до нитки...
Ми не кличемо до борні,
а запрошуємо до добродіянь,
в яких совість і любов головні,
то збільшення носіїв таких
потіснить лиходіїв на двори,
щоб вони навчалися жити,
жити і любити це життя святе,
бо так було і так буде.
Мудрі й світлі духом
мають правити світом,
щоб лишали билини мудрі
від першочоловіка
у всі дні і літа на віки.
А лицеміри в слові
пишуть життя іс-тори,
продовжуючи стиль
страху й користі,
а не про чесноти життя,
не про благо і любов,
любов, як про
енергетичне ядро,
яке акумулює людство,
бо зі справедливості росло,
а вони на цій Землі
із життя в життя
ці якості несли.
А ми і є той муд-ак,
що писати про життя
все таки мастак,
бо по суті є дивак,
який пише оці слова,
несучи істину святу
про життя і про долю всіх,
лишивши п'ятдесят книг
за ці десять літ,
які Всевишнім відведені були,
щоб на весілля звати,
де всі б змогли
цю радість, щастя спізнати,
та мало хто при моїм житті
прочитає слова ці.
Та і Дух святий його
принесе до того,
хто любить БОГа цього
і вони, ті святі,
які продовжать на Землі
оце життя святиню
бо за словом буде дія.
Тому й кличемо усіх

до свідомих змін у собі,
щоб гідно нести
це наймення чоловіка
і його сутність – Духа.
Можливо, це не мудро
бути впевненим у мудрості такій,
бо саме це гординю ростить,
чи той психічний злам,
коли готовий сказати як Сократ:
“Я знаю, що нічого не знаю.”,
кинувши досвід свій
і знання всесвітні
під хвіст коту облізлого.
На все воля Твоя, Отче!
Видавати вже не буду,
а ви, читачі, зможете все таки
в бібліотеки зазирнути,
чи просто про все це забути.
То й чи є потреба вже
прощення просити у сина свого,
бо він же докоряти почав,
що я господа молитов не слав,
що при бесідах з людьми
про це наголошував,
а вони ж бо у невіданні є
і застосовують слово це,
а в серці і умі, в слові цім
вміщають БОГа-Духа святого,
чи вседержителя Всевишнього.
Не я до нього йшов, а навпаки,
також і не зустрічали ми,
щоб ципля курку вчило жити.
Тому залишу все як є,
а уже Всевишній подбає про все.

Не будемо лицемірити ми,
не будемо ми й злодія
називати дядею добрим
за його подарунки дітям,
чи то на потреби громади,
бо знають всі в місті, чи селі,
що ці дари з грошей вкрадених
напрямую зі спільних, чи тих,
які були лісами, землями
в загальному застосуванні.
А совість нас і далі кличе
написати все як є:
мудрий істину впізнає,
дурний лоба розіб'є,
зневірений горілку п'є,
а байдужий лежить біля груші,
розбиваючи баклуші.
Тому і продовжу повчання,
що не можна слово господи
застосовувати в рівності тій,
яку нам вносять релігії сучасні,

що господь БОГ всецільий,
що господь Дух святий,
що господь Ісус Христос.
Де і коли це слово проявилось
в цих книгах суспільно-релігійних?
То це залишаємо на розсуд Ваш,
на Ваше розуміння істини
у прийнятті, чи відреченні.
Ось так злодії-політики
це слово господа-князя-воїна
внесли в суспільні уми
і статус святого йому дали,
яке несе в собі суть борця-вбивці
прирівняли до святині,
до того, що в умах людських
вони уже є рівні.
Як організації релігійні,
які публічно діють всі
від статусу свого,
що вони є єдиними
установами духовними
і мають право наставляти
кожного на доброту і любов.
Та цього не сталося
і вже за років сто
Духовність на планеті
зазнає зневаги і руйнацій.
Вожді-князі держав і націй
змінами в книгах святих
і діями нехорошими
людство все привели
до постійних війн,
а зло й жорстокість
у діях ллється через краї
вимащуючи чорнотою життя свої.
То знаймо, знаймо всі,
що це слово в користуванні
закриває наше єство усе
від потоків енергій святих.
А що далі буде?
Тому сьогодні так багато слів
у цих книгах релігійних,
та носії святого Духа
не поспішають до них.
Мало йдуть люди
у ці дома молитви
по планеті всій,
тому ці організації
і дробляться псевдовідкривачами
під новими лідерами, вождями,
які теж від диявола-сатани
бажають маніпулювати умами,
щоб відлучити чоловіка
від Всевишнього-святого Духа,
від засадничих якостей життя —
а це справедливість, милість;

це довіра, милосердя і доброта;
це радість і любов свята.
Так от знаючим уже пишемо,
що наймення господа не потрібно
застосовувати без потреби, все
і цю мудрість Біблія у собі несе.
Людство скільки існує,
то воно у виборі є,
бо у Великому Замислі Творця
йому ця вольність надана.
Тому є ті, хто святе у житті тче,
а є ті, хто в суті є споживачі-зłodіячі.
Це люди знали і до Вед,
знали до Гіти й Тори і тепер
серед нас є праведники святі,
які не читають релігійні книжки,
а будують взаємини з людьми,
взаємини з природою, Всесвітом усім
на означених якостях святих,
як істинні праведники святі.
Ці слова й думки не є з логіки ума,
та й книг мало читано нами,
тому й нести ці думки
до всіх не збираюсь,
бо певен, що не один
сповідує у світі цим
цю тему про єдине джерело
Духовності святої,
знаючи, що насититься кожен там
до дій якостями означеними.
А питають багато тих,
що ж Всевишній мовчить?
Він говорить подібними словами,
показує тим путі святі,
хто їх шукає із чистоти,
а інших відпускає пожити в суєті,
щоб пізнали так звані смаки
свободи демократії від політиків.
Щоб вони воістину пізнати змогли
ту вовчу суть під шкірою вівці.

Тому не має бути мова-спір
між синами й мною у сім'ї
і я маю першим проявити мудрість,
маю першим прощення просити,
щоб звільнити ту бесіду нашу
від агресії і зла, бо саме так
ми, кожен при своїм лишивсь,
та ще й тепер ці слова пишу,
без ниточки правоти у собі.
То де ж мудрість моя, чоловіче,
коли зважування іще живе.
Треба йти, хай ум остигне
і сюди теж іншим пишу, може,
і в когось буває щось подібне.
То не забуваймо, що вагання такі

утворюють каміння у єстві,
а там і недовіра виросте в сім'ї,
хоча така купа каміння
збирається все таки у роду,
то Дух чоловіка і Душа
змушена життями нести
ці іспити через незнання.
Тому нам дякувати треба
Отцю-Творцю-святому Духу,
що Він у наше життя їх послав,
бо бачить, бо знає і посилає,
а ми здатні духовно очищати
своє єство і життя
і взаємини з дітьми.
Про це знати можете лиш Ви,
бо збільшення у роках злих
з допущення Всевишнього
іспитом болей, горя надійде,
а Він же знав і знає,
що помилка виправленою буде.
Ось так прозріння проявляє себе,
що прийшла та пора,
коли потрібно вже
подбати про Душу свою,
про Дух свій і ті відчуття,
як і розуміння ума те,
щоб визначати орієнтир у житті
і вибрати дійсно правильні
дії ті і ту поведінку,
які відкривають у єстві
ту здатність приймати
Духа святого для зцілення.
Це уже можливість єства
приймати поміч від Всевишнього.
Він зцілить. Будьмо певні.
А нам потрібно лиш допомагати
і при пильності помилок-гріхів
не плодити і не повторювати.
Він чекає правильних дій,
а якщо це вони такими є,
то Його поміч досить скоро
у наші життя змінами увійде.
Тому так добре у житті,
коли ми здатні чути
ті докори совісті у собі;
коли сприймаємо іспити святі
не для образ, не для лихих дій,
а для розуміння потреби змін,
змін у собі і у поведінці.
Ось чому сказати можна,
що це є досвідом уже,
що це є мудрість і любов,
бо саме так усі ми
навчаємося бути щасливими.
Хай щастя спізнає той,
хто хоче спізнати любов!

ПУТЬ

Путь – є життя і ми у нім
гідні і спрямовані умом,
який чує тіло, серце, Дух,
ведучи з літа в літо на вік,
щоб бути добрим в усьому й скрізь,
бо доброта приводить всіх
до стану щастя і любові.
Практично ми всі у літах своїх
навчаємося жити: одні так,
як живуть інші, а лиш небагато з нас
життя вибудовують свої так,
щоб жити для інших у колі цім
із потреби природньої
зادля збереження Цілісності
всього Всесвіту і нас у нім.
А для цього усі ми
навчаємося не робити
помилку-гріхів у стані злім
і одночасно творимо якості святі –
справедливість, милість, гідність,
довіру, доброту і любов святу
з тією радістю у собі,
наповняючи кожен дію свою,
щоб щастям наповнити
джерела родові для себе і рідні
цими енергіями позитивними.
Тому мудрі часто при житті
змінюють поведінку свою,
а зміни відбуваються тоді
з нами і з усіма тими,
хто поряд йде
і килим щасливий
із теплоти і доброти тче,
бо ми тілом і умом відкриті
і Дух Всесвіту вільно йде
в наше житейське ество
енергіями позитивними.
Тобто, тут правило основне,
то це навчитися нам
відкрити самому себе
і Всевишній допоможе
пізнати якості життя,
пізнати теплоту сердець,
пізнати щирість взаємин
і ту впевненість у дні,
бо щастя буде з нами завжди.

ВТРАТИ

Помилки наші при житті,
то це наші духовні втрати,
та коли ми не турбуємося про них,
щоб з розуміння за основу взяти,
як потребу чистоти Духа у собі,
як те щоденне омивання лица,

бо негативу ми набираємо самі
у тому гніві, гордині щодня
найперше у своїй родині.
У гніві ми, ніби, сліпі усі
і нікого не бажаємо бачити,
бо всі, нібито, винні у нашій біді,
а ще й гординя леза точить
і ми надіваємо окуляри темні
у набухаючій ненависті і злі,
не відаючи того у собі,
що і ми при темній душі
палимо себе і інших навкруги
тими енергіями негативними,
які по суті плодимо ми самі.
То дійсно незабаром ми
відчуємо цю важкість у єстві –
болями, проблемами.
І це той дзвінок для нас,
бо завтра ми втратимо довіру
і байдужість закриє Душу,
закриє й ум для розумних дій.
Тоді, ймовірно, усі ми
залишаємо усі такі
стражденну Душу рідні
і вони нестимуть ці тягарі,
які плодили у невіданні ми.
До подібних дій при житті
часто нас веде зневіра
через зради близьких,
як і втрати віри до князів.
То знаймо всі, що розчарування,
що байдужість і зневіра наші
ведуть наш Дух і життя
до занепаду активності
і зникне устремління до пізнання,
зникне й мотивація у ділах,
а сама зневіра пошириться
і на Творця-святого Духа.
То зробимо все зі знання уже,
що маємо терміново дбати
і діями позитивними показати,
що ми все таки здатні
до добродіянь щирих, не корисних
із дня в день їх починати,
бо лиш тоді появляться друзі
на основі відроджуваності довіри,
починаючи з прийняття істини.
Тоді нас ніхто не зрадить
і розшириться коло друзів,
і буде радість, Благоприйняття,
як живий стиль простий.
Однак без іспитів, пошуків ми
не здатні Духом міцніти, рости.
Без очищення, без доброти
нам живого БОГа все таки
у своє життя не прийняти,

бо там не буде, Благоприйняття,
не буде мотивації до Благодаті.
Знаймо люди, знаймо всі,
що це тільки наші можливості
і ніхто окрім нас здатним є
цю Божу Цілісність зберегти
і обійтися без духовних втрат.
Тож докладімо усіх зусиль і знань,
щоб ці думки дійсністю зросли,
приймавши умом своїм,
що будь яка проблема, біда
є лиш іспитом для нас в житті
і тільки ми зуміємо його пройти,
як основу духовного подвижництва.
Тому навчаймося жити всі
по совісті і справедливості
і навчаймося творити
якості життя святі,
то вони будуть оберегами нам
від впливу енергій негативних,
а щоденні пильність, бдіння
наші можливості збільшать.
Бо ми усі, усі,
кого чоловіком нарекли,
отримуємо життя для того,
щоб зрозуміти істину святу,
що живемо життями цими
у цій Цілісності єдиній,
як і все у ній – для інших.
Так, саме для інших,
а не так, як інші.
То розуміння таке багатьом
відкриє путь для подвижництва,
подвижництва Духом, тілом і умом.
Тож поряд з цим будьмо готовими
до розуміння й тих явних змін,
бо будемо відходити свідомо
із умов комфортного життя;
ми будемо відмовлятися тоді
від значимості своєї завжди,
від гордині, хвастовства і їх похідних.
Та це буває з нами тоді,
коли ми подвижництвом духовним
часто покладаємося на свій ум.
Добре, коли ум працює, дбає
не тільки для покращення умов,
а й привносить у життя святе
радість і задоволення те,
за які ми усі в такому стані
дякуємо і дякуємо Всевишньому.
Будьмо всі, як діти –
серцем і душею чисті!
Несімо в цей світ при житті
лише добро і справедливість!

НАВЧАЙМОСЯ ЖИТИ

Горя мало у житті?,
а чи є воно взагалі?,
а, можливо, все життя
суцільне горе і біда?
Знають, що воно є,
та поміряти його
ми не знаємо як –
багато його чи мало,
та жити важко з ним...
і тому ми тут пишемо,
тут і кричимо на все горло,
щоб все таки навчалися усі
жити із любові у собі,
навчалися при проблемах і в біді.
Ідімо з добрим словом всі
до собі подібних
і несімо слова мудрі й ті,
які навчають жити всіх у доброті.
Коли кругом несправедливість,
хаос, кризи, війни є, як зло,
то споглядання і мовчання тоді
є співучасником у злочині,
бо навіть праведник святий,
чи то мудрий у житті
скаже слово-енергію між людьми
на захист основ буття,
коли питання постає
про чесність і справедливість.
Мовчання – це бути німим
через байдужість і зневіру,
бо ми погоджуємося тоді
зі злими явищами у собі.
А нам залишатися треба завжди
чоловіком у ситуаціях будь яких
в тій іпостасі і покликанні,
які нам із начал визначені
у Великому Замислі Творця.
Ось чому людство й знає,
що першою дією було слово
і саме слово між людьми
є тим цементом єднаючим
усіх взаємин на Землі.
Слова між людьми
і є ті між ними мости,
які з'єднують серця й уми
для щасливої ходи,
чи то для організації біди.
Тому застосовуймо у розмовах всі
ті слова, які відповідають змісту й суті,
на яких тримається усе життя,
бо невідомі слова, або змінені
часто у житті привносять
у наші взаємини енергії негативні
і саме ними ми самі
починаємо нищити
свої життя й родини.

Важко жити при кризах, війні,
та все ж маємо знати ми,
що вони приходять туди,
де багато енергій негативних
назбираємо усі ми.
Суспільство, ніби, в лихоманці,
кругом розруха, смерть, суєта,
то тут же велика біда вироста.
Дійсно біда велика тоді є,
коли суспільство гниле,
коли у ньому так багато
байдужих і зневірених уже,
бо зло в діях так проросло,
що виживати здатні лише ті,
хто лицемірить, обманює, краде,
чи то силою в інших забирає те,
що лиш виживати змогу дає,
то так і вбивства тут придатні,
бо мовчать такі розчаровані.
Мовчать і добрі у собі,
щоб участі не брати все таки
у цьому суцільному злі,
а жорстокі, злі при потуранні
ще більше плодять зла,
та й держава безпорадна,
бо там теж засіли злі
і збагачуватися захотіли
на чужому горі і біді.
То, мабуть так довго буде,
десь на півтора століття.
Та залишаться лиш ті,
хто і в такій суєті
творить собою і в собі
життєві якості ці.
Бо не пророки, а ті,
хто бачив майбуття
радісне і щасливе у літах,
чи то руйнації страшні,
щоб завчасно нас таких,
щоб змінюватися вчилися ми.
Так, ці строки можна скоротити,
коли люди зрозуміють всі,
що доля наша і життя
повністю в наших руках.
Тому змінити ситуацію таку
ми зможемо лише тоді,
коли змінимося у суті самі,
діючи справедливо в усьому й скрізь,
творячи милосердя, доброту,
навчаючись довірі і любові,
бо саме до таких
і Всевишній буде прихильним.
Ось так ми здатні зменшити біду,
зменшити і страждань строки,
здатні мотивувати себе самі
до творення якостей потрібних.

Це єдиний вихід із біди
і це ми маємо знати всі,
а за знаннями маємо діяти.
Так, не просто і тяжко буде,
та найменші зміни при житті
нестимуть море радості –
і лиш так ми усі, в гурті,
здатні істину відновити при житті,
бо воно основне, що у нас є.
Так, в кризах, війнах тяжко,
бо з голоду і куль
смерть приходить в сім'ї,
плодячи прокляття
нікчемним керівникам,
як і їх діткам.
Вбивати людей на війнах,
як і будь коли, чи будь де,
забираючи отак святе,
яке нам життями дане,
то це помилка-ганьба
для цивілізованого суспільства.
Це так не природньо й дико,
бо там є лють, образи, злість;
бо там є страх, смерть, біль –
то для чого ці помилки чоловіку?
Горе, чи біда при житті
часто ламає психіку людську,
вона ламає й поведінку,
або змінює на краще її
у тих милих серцю мріях,
у тих зростаючих надіях,
які, ніби, сходинки до небес
виводять на духовні стежини нас.
Одначе знаймо, знаймо всі,
що чистих єством завжди
обходять стороною ці горе-біди
і саме над цим нам усім
навчатися жити слід,
жити так у цім білім світі,
щоб воно було щодня щасливим.
Знаймо, знаймо всі,
що горе, зло, біда
не є ви роком життя,
бо кожен у світі знає,
що саме вони навчають
мудрості і любові тих,
хто тягнеться єством своїм
до енергій позитивних
і таких завжди звуть:
“Дитя Боже!”,
як щось прекрасне, миле.
Бо саме на таких святих
тримається Всесвіт
і ця прекрасна Земля.
Можливо, вже прийшла пора,
щоб усі вчилися життя,

вчилися його берегти,
вчилися з гідністю нести
і щодня його якості творити.
То які іще слова потрібні,
щоб цю думку донести
в усі куточки нашої Землі?
Тож побачимо тепер ми,
і є змога кожному узріти
за кількістю поширень
батьку, брату, матері, сестрі,
а для цього тепер
є можливості великі
і цей іспит уже тепер
є той святий день,
який підтвердить суть
кожного, на термін цей,
поки ця думка зріла
засвітиться на каналах всіх,
допоки вона зайде в кожен дім
і в кожному умі дозріє,
щоб ми відкрилися усі
для єднання зі всесвітніми
енергіями позитивними
і вже спільно будували дім,
де кожна сім'я у щасті засміялася:
родили, зберегли, чи схоронили;
показали, побачили самі
ту позитивну суть свою
за ці літа переосмислення
для прийняття тих творчих дій,
щоб залишити шанс людству і планеті
жити, творити і любити.
Як відкрити очі кожному,
щоб вони могли самі гідно
в очі подивитися одне одному,
як Творцю-БОГу святому,
бо чоловік еволюції Духа
є вершина в частоті і висоті
коливань тих життєвих хвиль
для життя дрібних клітин
у цій Цілісності всесвітній?
Тож для прикладу напишу
ті слова мудрі й вічні
від дідуся лисого і без вус,
коли ми почули з його вуст:
“Що онуче, коли важко на серці є,
чи біль у тілі сили забирає,
або ум в безумстві гуляє,
чи є проблеми, негаразди у ділах,
то повертай очі свої
в сторону лісу, природи –
вони заспокоють ум
і до міркувань позвуть,
і ось такі питання нам зададуть...”
Бо вбивства, каліцтва
з надуманих причин

не мають оправдань одвічно,
бо це так подібне на те,
коли сад квітучий у весні
вирубують люди самі.
А то ж теж святе життя,
на яке є благословення Творця,
і вони квітували у ці дні,
і своїм щасливим листям,
і тими квіточками пахучими
вели тиху бесіду зі Всевишнім,
а пила, як кулемет вбивчий
і сокира, ніби, бомбові осколки
сад миролюбний винищували —
і все це в людських руках
при безумстві в головах,
бо серця уже нема в отаких ествах.
Ось так ми забуваємо інколи,
що ці деревця теж родили,
леліяли, ростили і любили
Всесвіт і рука чоловіка,
як і все прекрасне і святе
в цій БОГом багатій природі
на квітучій матінці Землі.
То чому ми люди все таки
так часто на когось є злі?
Тому спитаймо ми
у своєї совісті:
а хіба і ми усі, усі
є криштально чисті?
За будь якими словами
злими, чи лихими ділами
десь там глибоко у собі
саме та біль сидить
за образи, несправедливість.
Невже є? Біда! Що робити?
Коли горе, чи біда,
то вони забрали вже
половину нашого ума,
то і дії кульгаві тоді.
Тому тепер, уже зі знання
докладімо всіх зусиль,
щоб їх не носити у собі,
бо ці енергії чорнять щодня:
тіло болями, а бідолаха ум
не може сам вийти з бід,
та й душа чорнотою закрита.
Гине людина від них,
та розради не шукає вона,
проклинаючи себе і життя,
не задумуючись ніц
про причини появи їх.
Хай це горе-біда
й приходять від когось,
то поміркуймо все ж:
Чого вони прийшли до нас?
Чи то у повчання, чи як іспит,

а можливо це є кара небес
за наші часті діла злі?
Бідою нашою є й те,
що ми часто іншим робимо зле.
Для чого? Хіба не знаємо ми,
що настане час повернення
цього зла до нашої сім'ї?
Тому знаймо люди всі,
що у гордині, злі
людина кожна є
сліпа, та ще й глуха,
бо не відає тоді вона,
що ці енергії плохі
чогось люблять хазяїв.
Ось тут біда велика,
бо Душа страждає, плаче,
та злорадство ума в таких
почути докорів не дають,
не дають і мудрості вони,
щоб зупинитися і на все це
подивитися зі сторони
в першу чергу на себе,
а потім і на учасників інших,
які чогось і чимось на нас
так сильно є подібні
у цих спільних діях злих.
Хіба для цього ми
життям приходимо усі
у цей світ прекрасний?
Чого не навчаємося ми
жити в радості і щасті?
Та саме основне у цьому,
що ми, дорослі, ось такі
не знаємо по сей час,
що ми потребуємо усі
тих милих взаємин
і тихої радості у собі,
то так і доброти,
яка є піснею Душі
у кожного при житті.
То хіба не настав той час-пора,
щоб зрозуміти цю суть життя?
То знаймо всі, що, можливо,
цей сад є частиною того,
який був у описаному раю
і кожне літо буяє, квітує тут,
а також плодами на різні смаки
усіх бажаючих пригощає,
та, навіть, і тоді
не кожен подякує садку.
А там постійно музика солов'їна,
там внизу в траві життя кипить
і ось так без дипломатів живуть,
знаходячи час для подяк Всевишньому.
Тож навчаймося люди всі
жити, жити і любити

Його у проявах будь яких
зі знання, чи то з потреб,
що ми бачимо цей світ
так і саме так, а не інак
в якому стані своїм єством ми,
тому й висловлюємо думки різні,
тому й дії наші, як і результат
засвідчують про наш духовний стан.
БОГ проявлений життями і ми,
як і все живе діє саме так,
наскільки ми відкритими
для Духа святого є
Його енергіями позитивними
у цьому Всесвіті великім.
БОГ – є життя і кожен вид у нім
проявлений собою набором тих,
чи інших енергій у собі,
щоб забезпечувати у повноті
наше життя у Цілісності цій.
Дух, як рух енергій
має джерело одне,
та дії Його святі
проявляються по різному,
бо висота, частота і щільність,
як і ритмічність, і їх швидкість
забезпечують функції різні
в різноманітності видів живих істот.
Їх дію-прояв визначив Творець
на невідомі мільярди літ
у Великім Замислі своїм,
які так діють розумно і добротно,
ніби, вічний механізм,
який не має зносу,
а лиш мудро при дбанні,
вибудовує форми нові.

Саме тому ми, рід чоловіка,
отримали можливість навіки
вибирати і до певної міри
керувати цими проявленими
процесами природи милої,
щоб діяльність така
давала енергії позитивні.
Так, саме позитивні,
та чогось у нашому житті
є й енергії негативні.
Кожен вид плодить їх,
та людина мала би
по подоби Творця
фільтрувати енергії такі.
Та наяву активно ми
збаблюватися почали
хорошим одягом, житлом
і всього у них, але не з потреб,
як на заміну в дні і кожен день,
куди скеровували енергії життя,

а надлишки потребували того,
щоб ми духовно відійшли
від справедливості, довіри,
відійшли від любові і доброти.
Люди розкіш прийняли,
Прийняли комфорт, надлишки
і саме частина спільноти така
ідеологій нових потребувала,
які б оправдовували дії їх лихі.
Постала потреба у таких
створювати організації свої
і функціонують уже вони
в релігіях різноманітних.
БОГ один, Дух святий один,
Творець – один, як Цілісність, моноліт
і створена кимось на мільярди літ.
Так, ця одиничність визначена
монолітом Цілісності і позитивом,
а по факту – це є їх множинність
у всіх видах енергій позитивних.
Та Всесвіт наповнений негативом теж
і в його діях грайливих нема меж,
бо в Цілісності він, ніби, шука,
яка у ставку, чи в ріці активна
і мотивує окуня, чи карася
дбати про талію і красу луски
саме так, щоб не попасти до зубів
шуки хитрої, верткої, злої.
Однак Всевишній чоловіку дав
ум, Душу не для такої боротьби,
а саме для творіння кожним
доброти, любові і краси
при взаєминах гармонійних
наповнювати позитивом світи.
Цілісність всесвітня так подібна
у самоорганізації життя
на організм людський,
як тілом, яке вміщає у собі
ум і Душу, як і ті органи,
якими вони відокремлюють
негатив від позитиву щомиті і щодня,
творячи цим таке життя,
ніби камінь обшліфований,
який перед Творцем і людьми
є орієнтиром осмисленим,
бо саме для цього ми покликані
в цьому наборі клітин і судин.

Ось тут питання дехто задає:
“Для чого Всевишній допускає
цю боротьбу і інше зло
у взаємини тих,
хто життям на Землі присутній?”
Він не допускає, бо воно із начал було
і в менших кількостях, звісно,
а Він фактично кожному допомагає

пізнавати якості буття і їх творити,
як то і подобає чоловіку.
То для чого людям сьогодні
релігійних ідеологій стільки
з їх ворожнечею між собою,
коли мета у їх усіх одна –
тримати людську спільноту
лиходіям в покорі і страху
з можливістю керувати собі подібними,
маніпулюючи поведінкою їх через уми.
Цими методами і способами
користується князь-господь
й ті політики у множинності,
а в них на службі ЗМІ, суди,
прокурори, поліції, релігії, партії,
які написали закони для всіх,
тільки не собі.
Тому й бачать люди різність
і спокушаються умом деякі,
та не знають лиходії такі,
що вони всеодно є
в одній спільній скорлупі
і їх не спасуть тоді
ні замки, ні фінанси.
Хай навіть на війнах вони
збільшують статки матеріальні,
та просторові енергії негативні
порушують їх суть і устої родинні.
Погибель буде на них,
бо зла плодять вони найбільше
і саме це зло дурне і не кероване
випалить життєві енергії
таких злодіячів приземлених.
Так було, так і буде,
бо в закритому підвалі
вогонь війни-зла
спалить всіх до тла.

Однак людина сама не здатна
забезпечувати життєдайність буття,
але попри все намагається
і тому назбирується стільки зла,
яке вибухає полум'ям війн,
а тепер ми, спільноти, підійшли
до ганебної потреби –
людство винищувати.
Ні ми могли, ми знали,
що накопиченню зла
на планеті л-юди в більшості
все таки придатні:
одні його приховано плодили,
інші силою, грошима ростили,
думаючи, що БОГа за бороду взяли,
а для цього землю поділили,
ворожнечу між расами встановили,
сюди ж релігії і ідеології долучили.

Мабуть, лиш самі жити хотіли,
не розуміючи світобудови,
не знаючи й можливостей своїх,
а для цього потрібно було працювати
і формувати таку поведінку в діях,
щоб не плодити негативу,
а бути творчим і люблячим у собі,
вибудовуючи усі дії свої
на справедливості і совісті,
то і не було би війн,
не було би вбивств.

Та й наш центр енергетичний
для Всесвіту був би відкритий,
а знання його великі й мудрі,
якими спільно з намірами ми
змогли би перенаселенню запобігти.
Так, війна винищить багато носіїв зла,
однак діями такими спільнота вся
збільшить кількість негативу так,
що не скоро відновиться рівновага,
бо вбивства несуть в сім'ї
ту ненависть, жорстокість, зло
для поколінь наступних...
і не для одного.

Ось у чому наша помилка й біда.

Коли ж ми вже знаємо її,
то і можливості є такі,
щоб у цьому не увійти
до ганебного кінця.

Хай важко, хай не просто
все це умами зрозуміти,
та потреба сьогодні є велика –
це навчитися жити в щасті всім,
в кому життя теплиться.

Перша дія – прощення щирі,
а далі уже свідомі зміни
і процес очищення піде...

А коли ми навчимося всі
діяти з милосердя, доброти,
то тоді любов'ю ми
наповнимо взаємини усі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що ніякі технології, ні перемоги
нічого не вартують у житті Землі,
коли не несуть живим
ту радість, благо, щастя,
які є вершиною на ниві,
на ниві, засіяній Духом святим
тими зернами справедливості,
зернами довіри і доброти.

Коли в житті ти
деревце, чи два посадив,
коли життя подарував
сину, чи дочці,
або комусь допоміг

вийти з горя, чи біди,
то долучився уже цим
до святих творінь.
А коли й з десяток при житті
набереться діл таких,
то недарма ти прожив
ці літа свої золоті.
Та і в житті так ведеться,
що почавши робити добро
по совісті і з любов'ю,
то з часом Всевишній нас
Духом піднімає до небес,
запрошуючи в ситуації такі,
де ми зможемо себе проявити
саме з хорошої сторони,
надаючи більші і можливості –
цей процес відчують всі такі,
бо вже вміють жити так самі
і навчають прикладом подібних собі.
То знаймо, знаймо всі,
що за кожним добрим ділом
є частинка і твого життя,
є й частинки життів тих,
хто поряд з нами жив.
Хай ці слова і їм подібні,
знаходять читача,
щоб він у прийнятті
відкритися для Всесвіту зумів
і людей за собою вів
на поле любові і доброти,
засіваючи зерна справедливості!
Ось такі повчання прості
приходять до чесних і добрих
в одному із життів –
в цьому, чи іншому завжди.
А ми маємо прийняти вже
це правило життя золоте,
що наше місце у ньому там,
де ми зробити здатні
більше милосердя і доброти,
бо саме для цього покликані ми
цим життям на Землі,
а не для посад, користі,
не по квартири, гроші,
бо кожному Всевишній
дає з потреб пити, їсти
і кожен з нас має дім:
від деревця, пташини
до великої тварини,
чи звичайної людини.
Тоді ми й відчуємо себе
тією краплею і любов'ю
у цім Всесвіті великім,
де тебе чекають інші,
де ти здатен все таки
кожному подарувати

певну частинку теплоти,
то так і відчувати
святую турботу від них.

Живе й рослина,
живе й тварина,
живе й людина,
якщо дивитися
на це ось так.
Та по факту ніхто
життям одним
свою ходу в життях
не проживає сам
в якомусь початку, чи у кінці,
особливо тоді, коли уже є писці,
є і розуміючі, що ми
життями не відокремлені
від енергій всесвітніх.
Прикладів у цьому багато
і бачать різність ті,
які не просто дивляться,
а вміють бачити суть свою
і готові вчитися уже так,
як годиться чоловіку.
Хоча букви і слова
сьогодні вивчають всі,
та для знань життя
вони залишаються закриті.
Закритими з умислом, чи ні,
та навіть цих азів буття
не вчать багача, попа, чи короля,
бо глухому нічого сказати,
як і німий мовчить завжди,
то так не бачить і сліпий
навіть носа свого...
Нема іще зрілих вчителів,
хоча окремі індивіди
прозрівати почали
і мудрість людства понесли
словом писаним і в голос.
З часом з'єднаються вони,
тому не створюймо перешкод,
бо енергій не втримає ніхто,
а от бажаючих серед нас
жити щасливо так багато
і в поміч будуть мама й тато.
Знання – то світ, а неук – то тьма.
Тоді за знаннями гайда
і несімо у свої життя,
бо там на нас і їх чекає сім'я!

СІМ'Я

Сім'я – це злука у житті,
чи життя в любові, радості?
Це єднання й Благодать,
чи просто благо взять?

Як би там не було,
та в єднанні таким,
ми рухаємося усі
до пізнання у собі
тих істин святих,
в яких спільно вже
ми вибудовуємо святе —
хто більше, а хто менше.
В сім'ї легше жити при біді,
в сім'ї пізнаємо більше радості,
в сім'ї й можливості великі,
щоб примножувати позитив,
чи то збудувати затишний дім.
Сім'я для всіх дає осмислення
того свого покликання,
тому вона для людини основна,
щоб себе проявити сповна,
щоб радість там творилася щодня.
Хай буде це повчання усім,
бо саме у сім'ї зрілій
пізнається досвід світовий,
там і мудрість у спілкуваннях простих
твориться для поколінь наступних,
тут і довіра має кріпші вузли,
тут і єднаються для життя усі.
Також щире спілкування
витримує будь які поневіряння,
бо їх тримає сімейний,
затишний дім і любов у нім
і там лунає завжди
дитячий радісний сміх,
бо там і щастя ділять на всіх
Та скажемо тепер усім,
що там вогник любові є,
бо там справедливість є,
є доброта і милість,
є прощення і злість...
По різному є,
та коли кожен несе
у сім'ю оте святе,
яке з довіри росте,
то там завжди у віки
Дух святий присутнім є.
Сім'я — це деколи труд,
а, зазвичай, тут
постійна праця над собою
кожною стороною,
яка потребує довіри,
любви, терпимості.
Та людина сьогодні є
живою і з можливостями
будувати взаємини гармонійні,
будувати якості життя
саме в сім'ях цілісних.
Є в них горе і біда,
є проблеми, негаразди,

є дружба і закоханість,
є взлети і падіння,
є довіра і терпіння,
є радість і доброта,
є взаємна теплота
і ліктя відчуття
у спільних ділах,
є та радість за майбуття
в підростаючих дітках,
є життєвий досвід
і мудрість в рішеннях,
є і відповідальність свята
перед сім'єю і людьми,
бо це єднання у сім'ї
скріплено Всевишнім.
Однак зради, обмани,
зло, насилля, страх
є іржею тією,
яка кришить сталь.
Тому не біймося ми,
коли руйнується сім'я,
бо з початку створена вона
і ілюзією певною була,
а не на духовних основах,
чи створена із невміння,
чи то з певних бажань, користі...
тобто, вона створена була
не по зову душі і серця,
без спорідненості духа
і тоді часто тут плодиться яд
від гніву, ненависті, образ,
плотських втіх на стороні
то і руйнується сім'я, як така,
бо негативні прояви будь які
і є тією іржею у взаєминах таких.
Хай ці слова застереженнями є,
та поміркуймо спільно всі
над ситуаціями різними,
щоб це було лиш досвідом чужим.
Якщо у сім'ї іноді буває,
коли недовіра, зрада, гнів
в одного з нас проникає,
чи є між декількома,
то тоді не збудуємо дім,
не буде тут і сім'ї,
в якій радість і щастя
у взаєминах колись були.
Бо дім – це затишок, теплота,
де справедливість, доброта,
як основа довірою росла
і в пошані вона була,
бо кожен у сім'ї знає,
що відповідальність
тут гідне місце має.
Такий дім приймає тих,
хто має добре серце у собі.

В домі, де радість і любов живе,
то там Дух святий-святий БОГ є.
Там знаючі шукають місце для себе,
або й поряд в радості своїй
будують дім для сім'ї.
Сюди багато би хотіли зайти
при горі, чи біді при житті,
то тут потрібно знати всім,
що переступити поріг у цей дім
мають змогу з нас ті, хто уже
омиває, очищає від помилок себе.
Біжать сюди усі, хто потребує
при житті раду, розраду, поміч,
бо знають, що їх отримають завжди.
Та і тим, хто живе в домі таким
Всевишнім дається талант такий,
чи то професія, чи знання
завдяки чому з радістю вони
готові кожному допомогти
і тому таких люблять всі,
бо таких Всевишній благословив.
То визнаймо і те, хоча би символічно,
що частина з нас живе у норах,
живе у гніздах в полі, чи в лісах,
живе у селах-замках кам'яних,
бо дім духом праобразом людини є,
засвідчуючи його культуру життя,
засвідчуючи стиль поведінки
з людьми і всіма у Цілісності.
Тут хочуть і можуть жити всі,
та одні живуть у скелі-замку самі,
інші у безвиході і у страху
живуть у норах, гніздах,
чи як перекотиполе...
А ті, хто живе у щасті-радісті,
хто з любов'ю приймає світ,
та і сам у добродіяннях є,
то саме до таких при житті
не заростають стежки
і до них ведуть енергетичні нитки...
Ось такі уже є вони
і про це засвідчать всі,
бо біля їх осель і в них
з радістю хочуть жити
пташки різні, миші, жучки і павуки,
та й той гордий зі скель
все ж ходить до людей
у ті доми, де живуть ті,
хто радість, щастя пізнав,
хто добротою і любов'ю від богів
собі щасливу сім'ю прийняв,
то там і дім збудував на всіх.
Дім. Мій рідний дім –
це я і все у нім.
І тільки в нім
я є сам собою

у гармонії з усім
і серцем із Тобою.

Тож навчаймо дітей своїх
грамоти сімейної, а коли й самі
не спізнали її, то уже як батьки
даваймо приклад позитивний
наскільки здатні умом своїм,
знаючи, що любов у ній головна.
Сім'я тоді міцна завжди,
коли дії в ній з доброти,
бо знають дорослі і малі,
що з неї росте квіточка любові.
Так, як факт – любові треба вчитись,
не рік і не два, а все життя,
хоча і цей строк має питання,
бо не кожен з нас
здатен до неї притулитись.
То знаймо люди, знаймо всі,
що сім'ю будувати, не ниву перейти
і тому бережімо її,
бо нічого святішого нема,
як цілісна щаслива сім'я,
в якій грає і літає Дух святий,
бо там і відповідальність гідна.
Та в такому стані літаємо і ми,
тому ті, хто отак літав,
то він і Духа святого пізнав,
як і це прекрасне відчуття –
пізнавати світ з висоти.
Так, непояснимий зв'язок все таки,
який у щасливих сім'ях є,
коли сім'я здатна творити,
творити більше, ніж кожен з її
у своїй окремоті і в сумі.
Ось такі постійні чудеса є
у нашого люблячого Всевишнього,
який так піклується до всіх
при створенні окремої сім'ї.
Тому і ці слова, що нам усім
потрібно вчитися створювати сім'ї
по Благословінню Духа святого,
а не за бажанням когось із нас.
Знаймо і про те, сестри і брати,
що Духом міцні сім'ї ті,
які здатні творити якості святі,
якими кріпне сімейний дім
і Благодаттю наповнюється він,
то знаймо про це повсякчас і скрізь.
Лиш разом ми родина,
лиш разом ми народ,
лиш разом ми усі на Землі
є одна сім'я, сестри і брати,
перед собою і Всевишнім.
Тоді і планета вся
буде наш спільний дім.

Знаймо люди, знаймо всі,
що тільки у сім'ї ми
навчаємося по справжньому любити:
тут ми отримуємо її від інших,
хоча саме в стані любові
нас батьки і зачали,
та і зерно любові тоді
нам від Всевишнього принесли.
Ось тут ця грань, горизонт –
чи отримуватимемо її у сім'ї,
чи навчать у ній нас
надбавати її у спільноті.
Звісно, що її основи ми
отримуємо у сім'ї завжди:
у тій довірі і взаємній теплоті,
коли проявиться в юності
той природній інстинкт,
щоб продовжувати рід,
то ось тут і потрібні знання
для створення сім'ї нової,
яких ми мали навчитися у сім'ї
де прикладом є батьки
своїми взаєминами
в ситуаціях різних,
починаючи з “Доброго дня!”
і “Доброї ночі вам, дітки!”,
а між ними щирість, довіра,
допомога одне одному
і та мила ласка і теплота.
Це прекрасно у житті,
коли ми пізнаємо її малі,
то вона буде з нами
весь час і повсюди,
то тоді навчимося самі
постійно творити її,
то так і дарувати в якостях тих,
де любов відкривається в них,
тим світлом граней життя
на радість собі і рідні.
Закоханість, кохання в юності,
як і тілесні втіхи в зрілості
завжди були лиш частиною
міжпланетної великої любові.
Закоханість, кохання в людей
приходить з просторів тих,
де ти посіяв зерна якостей святи,
чим Всесвіт дозволив єднання,
щоб зуміли зібрати у сім'ї
ті чудові врожаї,
які любов'ю звуться.
Хай щастя буде з нами,
коли ми у сім'ї з дітьми,
а поряд наші батьки
і живемо поряд не просто так,
а щоб ми спільно всі
вчилися творити Благодать

і Благо з вдячністю приймать,
будуючи взаємини святі,
бо то велике щастя люди,
коли ми можемо жити у гурті
і наповнювати джерела родові
миłosердям у стані любові
маючи змогу його нести
друзям, колегам і до сусіда
зі знання того, що ми
навчилися любити,
та й у гурті, живучи там,
де нас зачали і там зростали ми
легше справляємося з бідами,
та й негаразди й проблеми різні
оминають такі сім'ї,
бо оберігає тоді нас усіх
святий БОГ-Дух святий.
Ось такий Дух Отчого Дому,
до якого шукають всі дорогу.
То в добру путь усім таким,
хто все це прийняв і зрозумів
і змінити стиль життя зумів,
бо вони відомі Духом святим.
А ці слова для вас усіх,
щоб знали ми усі,
де брати щастя дітям дорослим
і собі в похилому віці –
однозначно з любові.
Щиро вдячний вся і всім,
за таке розуміння і, можливо,
комусь знадобиться воно
для сприйняття і прийняття.
Так воно було і так є,
коли розмірковування такі
енергіями слова, дій,
як і енергіями відчуттів
у простори потекли...
Ми щасливими є
і радість в емоціях і діях вже
із нас до всіх тече.
Тому так приємно і легко жити всім,
хто дбає про ці якості святі,
бо так і хочеться тоді
в цьому стані щастя
посилати його всім,
а БОГсвятий-святий Дух шле
усім те благо святе
у кожен дім і всім,
хто в ньому живе,
а коли ми цю радість приймаємо,
то вона в нас виростає
великим садом щастя,
який і дає ті плоди,
які ми любов'ю нарекли.
Хай кожен про це знає, що дім –
це сім'я і щастя в ній!

ДАРИ

Дарувати можна те,
що маємо ми самі у собі
і дарується воно завжди
зі стану свого безучасно,
то тоді і збурень нема,
і тих міркувань осуспільнених,
з яких ростуть характеристики,
плодяться плітки й осуди.
Коли ж стаємо колючими і злими,
то наш путь не до Духа святого є,
а прямо в пекло уже веде.
Тому то вибір тут при житті
за кожним у такій гарячці...
ДА –давати АР-РА зворотню радість –
ось що є в основі Благодаті
і вона рухається, іде від тих,
хто її має у собі до подібних,
хто серцем-душею є відкритий,
щоб цю радість приймати,
як закінчену дію у Благополуччі,
у тій Благодаті і любові,
бо ми є в стані Бла-гості,
а друга сторона у від-пові-дальності
цю радість для іншого несла.
Ось яка суть і зміст
цих змішаних слів.
Тож знаймо люди, знаймо всі,
що дари зі стану любові
несуть у собі якості життєві.
То може бути річ, чи дієва допомога;
то може бути погляд чистий,
чи щире й миле слово,
то може бути прохання,
а може бути й залицяння...
Це все проявлені енергії святі
і ми їх за істину прийняли,
в якій би формі вони були.
Тому даруймо люди всі
зі словом щирим, теплим
і дар приймуть завжди,
бо часто слово нам в допомогу є,
щоб ми побачили потребу в емоції,
бо так влаштований чоловік,
що бачить зовнішнє скоріш,
то знаймо кожен індивід,
що не помилиться такий,
коли на мову нашу буде дія:
зупинка тіла, поворот голови,
чи то вся глибина в очах,
бо відповідь скоро будь коли
буде першою з Душі.
Вона наша програма, доля
і з нею ми завершений індивід
з можливістю любов нести

і цим за межу виходити,
або за злим піти
і себе й Дух опустити.
Так, в такому стані ми
довершені своїми можливостями
у здатності бачити, чути,
приймати рішення, діяти,
збільшувати можливості,
чи пройти в байдужості,
або в прийнятті допомогти при біді,
чи порадіти від душі,
коли Духом зміцнитися
обоє у відчуттях змогли,
чи в бажаннях, в потребах;
коли Благо усмішкою на вустах
про це собою засвідчило
тією довірою чистою,
милосердям дієвим
з розуміння і сприйняття
позитивного рішення,
чи то порозуміння
в спільному терпінні,
чи у прощенні за все, усе,
то ми дійсні помічники Всевишньому
і святому Духові-БОГу святому
у всіх намірах хороших.
Це істинна наша суть і зміст
і саме така природня поведінка
кожному великий дар дає –
зуміти пізнати себе,
і цим світ відкрити.
Це можливість велика,
коли при житті ми
зуміємо очиститися
і вже свій путь визначили:
стягання святого Духа
у всіх діяннях своїх,
щоб засвідчити усім
для себе і всіх людську подобу –
бути чоловіком повсюди й скрізь.
Несімо це світло,
яке йде від любові
у кожному із нас
і цим будеш учителем,
чи провідником,
ведучи до духовної
і мирської гармонії
у всій цілісності
і глибинах життя
з тією мудрістю,
яка уже в нас зросла
на тих енергіях святих,
які були в родовому джерелі,
на тій здатності своїй
прийняти їх від Всевишнього,
не тримаючи ці пізнання у собі,

а ділитися, роздаровуючи їх
усім в радість-благо,
бо путь до істини саме так
вимощується з повсякденних дій.
Зуміймо бачити негатив,
а в ньому ту скалочку позитиву,
бо саме наш погляд, дія є
тією здобою для росту,
для росту позитиву
з розуміння того,
що цілісність життя
має у собі багато всього,
та єднання на любові і доброті
дає хороші і благодатні плоди.
Знаймо люди, знаймо всі,
що кожна мить нашого життя
тримається ниточками любові,
яка постійно у просторах є –
видно, хтось творить її все таки,
то візьмімо за правило святе:
творімо і ми її,
несучи мир у собі і на планеті,
зі знання, що капля одна
часто міняє вміст і суть буття.
Будьмо мирноносцем і вісником добра,
будьмо справедливими до всіх і вся,
єднаймося люди на довірі,
подаймо спраглому води,
і поділися з потребуючим,
тоді відчуєш серцем легкоту
і пізнаєш Божественність у всьому,
бо в цьому увесь смисл життя.
Не шукаймо відреченості,
не співаймо пісень пустих,
не займаймося самокритикою,
медитаціями різними
і тими молитвами публічними,
бо Сущий знає наш стан істинний
і тут обманам місця нема,
бо все що нам при житті
надходить зі щирої любові,
чи при відсутності такої.
Та лиш вибір наш засвідчує усім,
чи дійсно ми, як індивід
були подарунком святим
батькам і родині всій,
а ми, як подарунок,
гідно несли ту частину любові,
яку отримали при зачатті
і тоді щасливий ти, як і батьки,
коли добавляв у джерела родові
свою долю енергій позитивних.
В цьому щастя кожного із нас живих
є подарунком завжди і уже назавжди.
Ось так примножуємо ми
у Роду і у Всесвіті енергії святі,

які і є істинні дари
від нас усвідомлені,
то так і в прийнятті
таких в подяках щирих.
Саме з таких прозрівших
вирастають серед нас
святі духівники-вчителі,
яких потребує уже сьогодні
людська спільнота на Землі,
бо саме вони несуть енергії
Духа святого в середовище людське
і за ними майбутнє цивілізації і Землі,
бо вони є всі до одного
духовними сподвижниками Всевишнього....
Чудово! Чудом є і те, що слово,
як енергія в думці, воно,
чи то озвучене, або писане
у готовності до сприйняття,
пошановувача знайде.
Так, сьогодні в людства є
потреба донести це слово мудре,
то один однодумцем назве,
інший за духівника-провідника прийме,
інший плюне, чи й обізве,
та розуміючий суть свою,
це слово не втримає,
бо нащадкам своїм лишає,
хоча і можливості має
іще й тепер наповнювати
простори діями позитивними –
мовчки, чи у суголоссі подібним,
бо саме цей дар має отак зріти
квіткою любові і доброти.
Так, слово не зникне,
а на наступній сторінці вже
істиною проявить себе,
бо і взаємини людські
почалися зі справедливості.
Тому і правда з вуст таких
цих ангелів-поетів на Землі,
Всесвіт на Землю опустив,
щоб кожен якостей святих
при житті інших навчив...
Щиро вдячний всім
за мудрість і за міць Духа у собі,
коли читаєте і приймаєте ці рядки.
Знаймо всі, що ці знання були,
є і будуть завжди, як будуть і ті,
що будуть їх нести, щоб усі
навчитися любити змогли.

СКАРБИ

Коли надмірна їжа
і праця із користі
буває часто в тих,
хто живе у пристрасті,

то їм і потрібні
обмеження такі
при докладенні зусиль,
щоб уберегти себе
в умі й ділах від того,
що має у собі зло.
Розуміючим оце все
осіянням, прозрінням прийде,
тому у їх діях позитивних
нема помилки-гріха,
бо вони хранителями є,
бо вони у постійному дбанні
роблять все можливе
задля збереження життя
в наявній Цілісності.
Бо їх помисли і дії
повсюди і завжди
спрямовані при житті
для створення умов,
щоб жити мали змогу всі,
щоб мали змогу змінюватись,
щоб кожен зрозумів
свій внесок життям
для нащадків наших
у тій мудрості святій.
Так, бо по факту вона
є умовою для майбуття
умовою і сьогодішнього життя,
бо хтось все таки
творить ці якості життя святі.
А зло руйнує, знищує,
завдає болю, тяжкості
і тому більшість з нас
не знає життєвої радості,
а лиш з ненавистю до всіх
бажають вижити такі
за будь яку ціну.
Це неправильним є,
коли енергії життя горять
у нашому лицемірстві, злі,
а ми ж маємо шанс усі
жити, життю радіти і любити.
Бо одяг, їжа не є скарби,
які часто накопичуємо ми,
а скарб життя є щастя,
умиротворення і спокій.
Життєва старість тіла
не є ознакою того,
що людина при житті
по собі лишила – один лише,
а може й два сліди,
можливо й цілий візерунок
з кольорів грайливих і щасливих
для нащадків лишила,
або при кінці зуміла
сама пізнати себе

і інші біля таких
зуміли навчилися жити;
інший в болях і негараздах своїх
діткам і родині вантажів приніс,
плодячи всіляке зло усе життя.
А ці наші надбання духовні,
святі вони, чи темні,
то по краплині
формують майбуття
нащадкам нашим.
Зуміймо, люди, всі
прийняти Благодать святу
саме добрими ділами
тут, на Землі, при житті!!!

ЖИТТЯ – ТО КИЛИМ
Життя наші, то є сліди наші,
які лишаємо ми на Землі.
А ми, ніби, на ткацькому станку
тчемо усі свої килими при житті
добрими ділами, словами і думками,
при довірі, в щасті і з любові,
наповнюючи простори і всесвіти
енергіями позитивними,
то тоді сонця і зірок промінці
краще світять нам з висоти.
Сліди, то краса і доброта,
яка любов'ю ожива
у тих кольорах, візерунках,
а митець вміло творить,
то тоді нам хочеться кожному жити
і тоді стан здоров'я в нас
дозволяє над килимом своїм літати
і онуків своїх цих якостей навчати.
Саме такі спомини
при бесіді в Роду
дають змогу кожному
приймати життєвий досвід
батьків і предків наших
і цей килим, і знання
нести в наступні покоління.
Так, візерунком головним
на цьому килимі життя
є і має бути вся сім'я,
яка і має оберігати
ці штрихи в літах
на родових килимах.
Саме в спостереганні, чи в участі
ми спізнаємо суть єднання
в тих днях-нитках, в тих діях,
що на килимі життя сліди лишили,
розкриваючи серце й душу в нас
і свіча тоді освітлює завжди
нам істинні путі,
ніби, осяянням таким,
бо по іншому дивимося уже

на світ і на себе,
бачачи у всьому позитив,
бо він, ніби, візерунок богів
вистеляється кольорами
у нитках на полотні.
Будьмо в бдінні спостережливі,
бо саме з таких початкових дій
ми здатні виходити усі
з потоків енергій негативних.
В такому стані знайдемо ми
підказку, чи пораду зі сторони,
бо їх Всевишній посилає завжди
і тоді на прикладах таких
у нас визріває потреба проста:
прощати обидчикам своїм
і водночас милосердя проявляти,
коли наше зло рве краї,
коли мнимо задоволення є
від обманів, крадіжок своїх,
які тимчасово нам дають
гроші, ситість, посади,
але це не радість свята,
яка з нами буде все життя,
бо негідні вчинки наші
спонукають уми на нові
обмани, лицемірства, кражі.
Тоді ми розчаровані, зневірені
і це засвідчує завжди,
що ми іще себе не знайшли,
не знайшли свого місця у житті.
Маленька зміна завжди
створить умови повторити її
і цим ми утвердимось умом,
що маємо можливості у собі
змінювати життя свої.
Це початок лиш, а далі
ця здатність відкриє Душу
і ми тоді є в сані взаємообміну,
то так отримуємо і поміч Всесвіту.
Ось так просто у змінах ми
пізнаємо великі можливості свої.
І чим далі заходимо у них,
то легше вирішуються питання всі.
Тож знаймо люди, знаймо всі,
що зрозумівши дію енергій позитивних,
сприйнявши їх в чистоті,
а також далі у літах
навчимося застосовувати їх,
то Душа ці знання понесе
в покоління наступні.
Це стимул і устремління
зі знань і досвіду свого,
завдяки яким людина вже
знаходить путь до Всевишнього
і тоді дії свої всі погоджує,
тобто діє по со-вісті(з вісточки від Нього).

Це прекрасно, коли ми
навчимося жити по совісті,
бо ця якість завжди
приводить у помічники
інші якості позитивні
і тоді красиві і добротні
будуть наші життєві килими.
Наше життя тчуть усі:
ми, сім'я, суспільство, Всевишній,
як той килим – усі потрошки
і вже він на підлозі, чи на стіні
милує очі й ум у глядачів
візерунками, кольорами тут,
а як торкалися його багато рук,
коли шедеври такі
любов'ю наповнювали ткачі,
то так і ті в літах,
хто дивиться на наші хороші діла,
залишає у собі
те прекрасне і святе,
що Дух святий і життя
кожному із нас дає.
Лиш нещасним людям
не до снаги краса і доброта
і вони в такому стані
не можуть творити позитив,
чи приймати поміч від Всесвіту.
Він і приводить до килимів таких,
приводить і до ситуацій різних,
як простих, то так і складних,
то так і до людей мудрих.
Всевишній, як Отець-Дух святий
завжди до дитини побіжить
для поради й допомоги.
Тому знаймо люди, знаймо всі,
що горе, чи біду можна подолати,
коли в розмовах, чи ділах своїх
ми будемо пам'ятати про таких,
входячи в дні нові
уже б були готові ми
ткати прекрасні килими.

ЗМІНИ

Без змін у діях ми,
у поведінці своїй
і не покращуємося життям,
то такі ж у взаєминах з людьми.
Тільки змінюючи себе
до дій справедливих,
ми і здатні відкритися єством
для всіх і для Всесвіту,
бо нас саме за дії такі
приймають потоки ті,
які ми позитивними нарекли.
Лиш єднання такі
дозволяють декому із нас

жити в щасті й радості –
і це вершина Благості,
як стану людського сприйняття,
як стану в організації життя,
бо в цьому наша міць і краса.
Тільки змінюючи себе,
ми пізнаємо усю повноту
святого БОГа і святого Духа,
бо без дієвих змін у поведінці
неможливо створювати умов
для духовного подвигу, зростань.
Знаймо всі, що не той переміг
у цьому суєтливому житті,
хто вкрав, чи обманув,
хто поборов, чи вбив,
а той, хто зумів
приборкати свій гнів
і при цьому простити всім,
щоб позбутись горя бід
і налаштувати себе до змін.
Не спільний дім для молитов,
не належне виконання обрядів церков,
чи то читання віршів зі святих книг,
як і мантр, чи сутр в усамітненні
задля статусності у набожництві,
бо це є лицемірство і пусті байки,
коли нема відкритості і щирості.
Зміни у собі – це і дії нові,
це і відповідальність за все і вся,
це і поміч наявна і присутня,
це і осяяння в умі на рішення свої.
Буває інколи горе і біда
давить нас до землі щодня,
а ми розчаровані і злі,
за лицемірство, зради
тримаємо гординю, гнів у собі,
засмічуючи себе цим,
закриваємося у собі від БОГа,
а нам би шукати мудрих, чи святих,
або в розмовах, діях підійти
до енергетичних джерел родових
для поради, для розради,
бо відкрившись так умом, душею,
то Дух святий тут, як тут,
допоможе очиститись єством
і побудить бажання просте:
проявити милосердя до тих,
з ким ми опинилися в біді;
тут же визріє потреба в прощенні.
Ось такий процес з мудрості
відкриває нас до змін –
одні роками несуть у собі цю гниль,
закриваючи себе від змін,
а можна свідомо і зі знань
не брати цей гнів, негатив.
Коли ж ми при житті

будемо чекати тих змін
від БОГа святого-святого Духа,
склавши руки на колінах,
то це лиш зупинка
і ми варимося у тому,
що було в минулому,
а коли хочемо змінити життя
обманюючи, крадучи, плодячи зло,
то так інколи ми є без ума
і лиш надбаваємо певне майно,
то цим і саме це в разів сім
зменшимо потомкам нашим.
Це всі оці слова
є для суєтливих ума,
а по факту святому,
потрібно змінюватися всім
на краще і не чекати нам
із за моря погоди і допомоги,
а самим творити доброту святу
з любов'ю і благоговінням.
Ось таким приземленим є
розуміння тих змін в стилі буття.
То знаймо люди, знаймо всі,
що без творення енергій позитивних
самому собі, то так і іншим,
ми й не спізнаємо при житті
істинної повноти щастя.
Та й ніхто змінитися не зможе,
допоки не очистить себе, дім і ложе.
Тому не роблячи зла
і не застосовуючи прихильників його,
то ми здатні не приймати
негативні енергії ці
і вже свідомо себе через ум
налаштувати на позитив.
Це путь до змін, це путь богів.
Це потреба і обов'язком тим є,
хто свідомо в лоно святого Духа йде.
Така вже відповідальність тих,
хто зійшов умом на пік
в еволюційному ланцюгу
постійних змін і повторень
на стежі духовних стягань,
коли ми краплею Духа вже
пливемо у всесвітній Океан,
а на наше місце в Цілісності цій
для прозріння у мудрості теж
хтось життям сюди прийшов
звіряти ходу свою
зі своєю совістю.
Це вже в такому стані
сподвижництва і пізнання
люди духом доростають
до праведника-духівника.
Саме праведники такі
є орієнтирами у житті

для тих, хто шукає вже,
шукає істину і себе.
Та показником вірним
наших змін і щастя в цім
є наші дії святі і потрібні,
які й дають нам при житті
не виснаження і втому,
а задоволення й радість у всьому.
Ось це ми маємо знати
і до цього себе лаштувати.
В добру путь у пошуках себе,
щоб навчатися сприймати
і приймати умом і серцем світ
так як совість нам велить!

ТАЛАНТ

Талант, то завжди дар
від Всевишнього при зачатті,
як і задатки будь які,
а після народження дитини
батьки мають допомогти
розкрити їх при житті
у період до літ семи.
Це талант маму тата любити,
це і своє і все життя любити
це вміння й можливості у собі
леліяти життєві якості святі:
справедливість, довіру,
щирість, шану милу,
чи то щастя, любов і доброту,
як і милосердя до всіх
і те щастя й мудрість у собі.
Так, для цього ми
маємо талант усі.
Звісно, хто в більшій,
хто в меншій кількості,
якого все таки
нам не зміряти.
Тож батькам слід усім
дітям допомогти їх
розвивати і берегти,
щоб у подальшому
ці енергії святі
до кожної дії нести
з милістю й любов'ю.
Чому так зосереджуємося ми
саме на якостях таких,
бо Душею й Духом відомі ми
у світі матеріальнім
і саме це кожного розкриває,
розкриває ті таланти
до праці руками, чи умами,
з яких ми і пізнаємо всі
основи професії своєї.
Бо вони при житті помічні,
а ми застосовуючи їх,

маємо тиху радість у собі,
бо улюбленими справами
займаємося фактично ми.
Навіть Всевишній діє так,
щоб у кожній спільноті
спеціалісти були свої:
чи то токар, чи шофер,
чи то пекар, або лікар,
чи той духівник-цілитель...
Таланти великі
Всевишній дає тим,
хто саме ним
буде окрасою всім,
буде у всьому помічним,
саме тепер і там,
де живе і творить цей талант.
Ми і маємо там жити, працювати,
де родилися, у світ появилися,
бо Всевишній давно знає,
коли і кого, і для чого посилає
а цю Землю, зокрема,
бо вона була і має бути
тим раєм у нашому Всесвіті.
Та й життєвий досвід засвідчує,
що коли життя в радість є,
то ти дійсно вже
на БОГом визначеному місці.
Та людський ум тотально захворів
і вже знаходиться у пристрасті,
покладаючись у всьому
на можливості свої,
шукаючи не духовні путі,
а чисто прагматичні,
ламаючи долі і програми,
аби досягнути ціль свою
знайомствами, грошима, силою.
Ми, такі батьки, несвідомі є,
що долучилися самі і дітей впрягли
у те незадоволення життям
і спільно плодимо зло вже.
В цьому велика біда спільноти,
а тепер ми пожинаємо усі
плоди доцільностей таких.
То так і мучаться вони,
коли з Промислу Творця випали.
Там може бути і зарплата не така,
та стан щастя при житті
дає більше ніж копійки золоті.
Та й значна частина спільноти
шукає спеціальність і роботи
з користі і вигоди,
то так і зачинають дітей
так еднають їх у сім'ї...,
то прости Всевишній
їх нерозумних.
Коли таланту нема,

а є бажання з ума,
то основ спеціальності
можна навчити і kota.
Коли ж талант є
до професії іще,
то тут мудрий ум,
то тут і божа краса
буде виходити з під рук.
Тож, коли людина єством
з любов'ю береться
до праці-творіння вже,
то цей продукт завжди
її з собою понесе
у життя інших
і навколо у простори.
Ось так і дяка з цією любов'ю
несеться всім і Всевишньому.
То візьмімо цей орієнтир,
щоб кожен із нас міг
зі знаннями йти в путі
для пізнання можливостей своїх,
то так і змінюватись
во благо всім, хто поряд йде,
хто пізнати істину хоче.
Ми маємо вчитись жити
не з мотивованих причин, умов,
а так, як нас серце і душа веде,
то буде в нас і спокій,
і умиротворення, і любов,
бо тоді ми здатними є
міняти навкруги усе живе.
Це і є той істинний стан чоловіка,
це і є той істинний путь,
на який ми маємо усі
вийти у певному житті.
Цього маємо навчити ми
уже майбутніх батьків,
тобто, наших дочок і синів,
то знову на Землі
відновиться мир і спокій.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Від справедливості до любові
може бути хода в багатьох життях,
або може бути кроком одним,
щоб Всесвіту відкритись єством своїм.
“Неси це Світло Вічної Любові,
але не нав'язливо, - для всіх,
без винятків створінням усім,
кого зустрінеш обов'язково ти
на життєвому шляху оцім,
в яких бажання «пробудитись» -
вже назріло,... і які є –
у пошуку істинного себе
і всього таким, як воно насправді є ...
Тож, просто - неси добро у світ...

і не спричиняй нікому ніякої біди...
Твори і будуй, - але не руйнуй..."
Ось як мудро написав Орест для всіх.
Справедливість, як і любов свята
усіх, прийнявши їх, оберігає при житті
і дарує Благодать повсюди і щодня,
бо у цьому світі ми лишень гість,
як учень, який дозрів, щоб учитись.
Так навчатися, бо звідси є і досвід наш
і ми здатні відчувати єством,
що ми оберігаємо Всесвітом
при творенні повсюди
справедливості і доброти.
Так діє Всевишній і ми
вільніші в діях вже,
бо впевненість нас вперед несе
і наснага до дій в нас росте.
Вона начало дій людських,
якими уже щиро ми
навчаємося гідно жити і любити
і цим нашого Отця веселити.
Знаймо всі, що така довіра,
як і всі якості святі
мають двохсторонню дію,
тому й дають усім надію,
що спільно ми усі
мир і спокій на Землі
здатні зберегти
саме добрими ділами.
Тобто те, для чого ми
у це життя прийшли –
творити щастя день при дні
в усьому світі і в собі,
щоб захистити те,
що твориш ти і люди,
що творять інші і Всевишній.
Справедливість є тоді,
коли праведники людські
знаходять одне одного завжди,
бо з довіри єднаються вони
і здатні єднати долі у роди,
здатні творити всі якості святі.
Завдяки їх енергіям позитивним
Всесвіт втримує рівновагу ту,
яка не дає умов, щоб знищити злу
людську спільноту і планету цю,
бо без справедливості і совісті
довіра ніколи не зросте
і така спільнота вже
приречена до загибелі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що життя на Землі
можливе при справедливості.
Справедливість же ж бо
не в тому, щоб покарати,
покарати винних, злих,

а в тому, щоб добрі люди
своє щастя у цьому місці
і в цьому житті знайшли.
Інакше згинемо, згинемо усі.
Тож по трошки, в дрібничках,
а то і в ситуаціях тяжких
діймо зі справедливості,
бо вона відкриває Душі
для єднання нашого єства
зі Всесвітом великим –
і тоді дійсно ми
змінюватися здатні,
бо в нас гніздечко звила
справедливості сестра,
а це наша совість тиха.
І саме нею ми усі
здатні себе змінювати.
Живи і дій по совісті,
то наповниш джерело сім'ї
енергіями позитивними
і до нього будуть йти усі,
при потребі і в радості,
бо стежечки до такого джерела
витоптані з кожного села.
Хай ці слова і їм подібні,
знаходять читача,
щоб він у прийнятті
відкритися для Всесвіту зумів
і людей за собою вів
на поле любові і доброти
і засіяв зерна справедливості!

СИРОТА

Люди, майже всі, живуть в гурті –
сім'ями, родинами, народами,
або обумовленими спільнотами,
та є серед нас і такі,
які входять в життя сиротами.
Звісно, що випадковостей у цьому нема,
бо саме такий путь, долю ця Душа
має пройти цей іспит життям,
пройти сама без помочі батьків.
Важко, важко їм, а ще важче тим,
в кого є батьки, коли вони при житті
не спізнають любові від них,
та не навчать такі батьки
справедливості і доброти,
цих якостей у житті основних,
які допомагають кожному,
та якщо сирітська Душа,
а з ним і єство без батьків, чи з ними,
то важко жити їм без довіри,
а ще важче жити сиротині,
коли у нього нема брата, сестри,
а ще важче жити сиротині,
коли вона не спізнала

в роках молодих при житті
любові матері і батька.
Зазвичай, у них болісне минуле,
а ще страшніше сучасне –
голодне і холодне.
Це дні, роки без майбуття.
Ось що бачить часто сирота.
Це бідна духовно спільнота,
то такі ж бідні і сирітські душі,
які у цім світі зазнають митарств.
Не розуміють такі батьки
тих страждань, які спізнали діти,
які спізнав і Всесвіт цей.
Цей тягар несе й спільнота
і несуть його ті,
хто лиш спостерігає,
а при можливості не допомагає.
Тому знаймо про це усі,
бо сирітські сльози,
це сльози святого БОГа.
Знаймо люди завжди,
що коли дароване життя,
нове, Духом святим,
то і воно несе при житті
той позитив, який
Всевишній визначив
цьому новому життю.
Знаймо й те, що це дитя несе
ту чисту енергію позитивну,
яка більша ніж є в сім'ї,
зокрема в батьків
і тому ми бачимо усі,
як дитя притягає до себе всіх.
Така вже міць Творця у них.
Однак ми знаємо усі,
як вчили нас наші батьки
і як навчала нас спільнота,
коли фізично ми
літами доросли до батьків
і вже ці знання, досвід
умом відхиляють вони,
чи охолоджуючи серця
молодих батьків.
Діти це відчують,
бо чутливість святу мають
і дитина починає вередувати,
і іще більше клопотів завдавати.
Народження дитини –
це той рубіж у житті,
коли змінюють поведінку
люди молоді своєю,
змінюється і психіка у них,
змінюється й світогляд враз...
Ура! Ми продовжили рід,
ми залишили у Всесвіті слід,
ми ступили при житті

уже у яскраве майбуття!
Ми засвідчуємо собі і у всьому,
показуючи ці зміни іншим.
Радіють батьки, радіють всі.
Так, це статус суспільний новий,
це й стан внутрішній їх,
який батьки отримують
з народженням дитини;
це й постійна присутність,
яка мимовільно зближує
цю нову сім'ю зі Всевишнім;
це ті нові відчуття, ласки і теплота,
які суміщаються з радістю
уже в додатковій праці
при догляді за дітьми.
Бо саме для цього ми усі
і приходимо життями сюди.
Світ життя – це боротьба,
якою наповнені майже всі життя.
В ньому є переможці і переможені,
та є й чимала частина тих,
хто в цій боротьбі
опиняються на кладовищі.
Та й переможені уже є
психічно зламані,
зламані духом і умом
тими умовами,
в яких виживати
приходиться таким.
Приходиться не жити,
а виживати, виживати
без хліба, води і хати,
то це, зазвичай, сироти.
Сироти душами і наяву,
які змалечку спізнали біду.
Гірко про це писати,
а як таким виживати?
Як жити, виживати
таким маленьким людям, які
втратили рідних батьків
в роки різні тоді,
коли життя бурлить
у постійній боротьбі.
Та знаймо люди всі,
що допомагати сиротам –
це обов'язок святий
усіх, хто іще є живий
і знаймо також те,
що така допомога завжди
має бути з любові і доброти.
Колись родина в давнину
до себе брала сиротину,
не віддаючи у світі,
хоча й не мали статків великих,
та духовні джерела вміли берегти.
Знали ж бо, що випустивши з роду її,

то десь у землі енергії пробивали діру
і вони висушували джерела родові.
Ставало менше благодаті,
проявлялися різні біди.
Ось так люди все це підмічали,
тому так про сиріт дбали.
Про сироту маємо ми
ще ретельніше дбати
і всю сердечну теплоту віддати,
коли ми уже взяли
таку дитину до своєї сім'ї.
Бо саме теплі й щирі взаємини
зцілювали сім'ї такі,
змінюючи й поведінку
і той суспільний характер –
про це засвідчували всі.
Та коли дитину брали із користі,
щоб публічно й при шумній суєті
засвідчувати свою доброту,
чи статус, або на перспективу,
що ця дитина в старості їм
зігріватиме серця їх
і принесе хліба і води,
то не з'єднаються енергіями вони.
Це буде спільне проживання
людей не люблячих, чужих
і вони з обох сторін
відчуватимуть холод у взаєминах.
Тому, взявши дитину ми
уже зі знань і мудрості
маємо виростити і підготувати
її для гідного життя,
щоб з сиротою Благодать
була присутня щодня.
Це посильна ноша
і цьому теж потрібно вчитись.
То найпершим ділом своїм
розпізнаймо задатки-талант в такому,
а далі даймо волю,
єднаючи зі Всевишнім,
то так навчаймо і відповідальності
за себе і за інших при житті,
будучи зразком у поведінці,
дбаючи про теплоту взаємин,
гідно місію цю несучи,
щоб у всьому шанували
одне одного ми,
долаючи перешкоди
і з радістю приймали здобутки.
Даваймо допомогу й поміч,
щоб розкривалося дитя
в таланті і душею, духом щодня,
бо її доля-програма вийшла
з інших джерел родових.
То це ми маємо знати,
щоб Промисел не ламати,

бо дитину ми взяли
за покликом своєї душі
і Дух святий благословив,
то гідно доведімо цю місію святу,
щоб дитина відчула цю турботу
і відчула собою повноту у сім'ї.
Тож скажемо тут,
що ця любов
множиться в роду
і саме завдяки вчинкам таким
Всевишній піклувальникам таким
добавляє щасливих років,
бо долі сирітські завжди
оберегом для сім'ї були.
Коли таке милосердя й милість
культивують люди і держави,
то Всевишній націям таким
присилає правителів Духом святим
справедливих для спільнот таких.
Так, це культура життя спільнот,
життя щасливого і в радості.
Хай кожен, хто спізнав сирітство,
спізнає довіру і любов воєдино
і цим просимо Отця-Творця-
святого Духа і БОГА святого,
щоб таким допомогли
прожити життя свої
в щасті і любові!!!

ПЛАЧ

Боляче і гірко знати потомкам,
що людина в Цілісності життя,
маючи чималі можливості
і в еволюції Духа на вершину вознесена,
за ці сім тисяч з половиною літ
стала така бездушна й зла.
Можливо, такі спільні міркування
потурбують совість у багатьох,
бо не випадково такі думки
появляються в декого у голові.
Плач. І сльози течуть уже.
Руку простягає страждаюча Душа,
бо не може прийняти вона
ні собою, ні умом таким
відторгнуті слова про життя.
Нічого страшнішого нема,
коли совість забруднена.
Уже відчай забирає сили,
бо так гірко знати
у ці роки криз і суєти,
що люди не розуміють таки
уже наявної небезпеки.
Та буде так, як мало й бути.
Хай відійде з очей погане все,
то, може, Душа спокій знайде.
Хай скасовуються, знищуються

ці писані з нами книжки,
та енергія слова не підвладна,
навіть тому, хто його написав,
чи публічно оголосив...
Воно полетіло у простори
і осяде словом в серцях тих,
хто Духом дозрів в істині,
щоб будувати мир
і спокій на Землі,
то потрібно гуртом
відновлювати усім
ці якості життя основні.
Гірко знати, що люди наші
поки не готові приймати
ці послання і ці знання.
Гірко, гірко знати, живим,
що іуди ці знання крадуть.
Не маю учнів зрілих,
нема послідовників іще,
а життя у темряві вже.
Нема у спільноти й майбуття,
коли ці знання вона
приймати не готова.
Ні і ні, у нас є іще час,
поки на очах пятаки не лежать,
бо ми здатні усвідомлювати
тепер свої життєві літа,
очищуватися від гріха
і поширювати мудрі думки,
бо цим ми готуємо ґрунт
для нової ідеології життя.
Молодь чекає її від нас,
а страх ми не сприймаємо уже.
Бо ми живемо іще все таки,
хоча в страху здатні всі
обмежувати можливості свої,
то чого з розуміння такого ми
в часи тотального зла,
в часи жорстокості, війн
не хочемо самі жити із потреб
і щомиті в діях творити
активно ці якості святі,
щоб примноженням їх
знайти умиротворення і спокій,
бо саме наші спільні дії
справедливі і з доброти,
з довіри і любові ми
і здатні їх знайти у собі,
щоб усі були щасливі,
щоб радість в кожному домі
сміялася, гралася нами.
А для тих, хто живе тепер
на землях у-краї-нських,
залишаю ці слова про літа,
як і для слов'ян усіх,
які у мом є найспокійніші

і мають здатність у собі
почути ці голоси,
що ці краї наші
є енергетично пов'язані
з цими людьми, полями і лісами,
з цими землями й водою,
тобто ми є родиною одною.
Звісно в останні роки люди
сильно природу пошкодили,
та є тут місця святі,
де іще живе Дух справедливості.
А це відродження життя,
яке є святиня головна.
Хай зло вітром рознесене буде,
хай небо плакати дощами перестане,
хай і наші сльози гіркі
залишаться в минувшині.
А все це із за того є,
що спільнота на Землі вся
свідомо, чи неусвідомлено тче
у взаємовідносинах своїх
той негатив повсюдного зла.
Тому саме цьому поколінню,
яке є зрілим у літах вже
випала доля у Всесвіті цім
бути прикладом самим
у творенні енергій позитивних.
Пора, пора уже прийшла
мій любий брат, сестра
потребу цю зрозуміти.
Буде важко всім на Землі,
та лиш покоління наступне
робити почне спроби змін,
а далі від плачів і страждань
люди почнуть шукати вихід.
Хай ці слова для роздумів будуть,
а хто їх за основу прийме,
той життя на Землі понесе,
а поки плаче все на Землі
і, мабуть, сльоза по щоці
котиться, у Всевишнього,
що такі безталанні діти його
наробили стільки лиха,
яке нам гуртом і по самоті
терміново слід все таки
себе і простори очищати.
Щоб відродити якості життя,
то нам кожному слід
змінювати життєвий стиль,
та базовою основою у діях всіх
має бути справедливість.

Знаймо люди, знаймо всі,
що Всевишній розум завжди
посилає Духом міцних
по всіх куточках Землі,

щоб вони засівали в людські уми
ці знання про життя істинні.
Життя, чи світ,
в якому ми
єством присутні всі
і є тим місцем,
де серце знає спокій,
де щастя і любов ростуть,
коли люди у довірі
одне одного за руки беруть.
Знаймо всі про те,
що духовним центром ми
прикріплені до того місця усі
і де в означений період-час
саме таких чекають нас.
Бо саме тут ми матимемо умови всі,
посильні нам і Цілісності потрібні,
щоб духовно розвивалися ми,
наповнюючи простори всі
енергіями позитивними.
Серце інколи віщує
приємні вісточки свої,
а ум у радості літає,
або, коли нас сум огортає
то і наше серденько стискає...
Ось так у житті й буває,
то будьмо оптимістами усі
і за радість дякуймо життю
дякуймо і за негаразди-сум,
бо і він умиротворення принесе,
коли ми розпізнаємо його суть.
Так і краса будь яка
піднімає настрій нам,
бо то шедеври Творця
і тому краса гріє наші серця.
Ось який талант
подарував Всевишній нам,
щоб змінювати себе і світ.
То розкриваймо цю здатність всі,
поки іще є такі можливості
жити в щасті й радості,
бо до цього ми маємо прийти
з розуміння, а не через горе, біди,
не через страждання й війни.
Горе по суті безкрає море
і лиш терпіння наше,
як і старання в пізнанні
додають знань і вмінь
навчитися жити всім.
Тому не падаймо духом ми,
коли горе, чи біда зайдуть в дім,
а пізнаваймо в ньому причину,
бо життя не вміє жити
в горі, злі, біді, брехні,
а коли ми почнемо самі
приймати в дії якості святі,

в думках. словах, діях своїх,
то і життя постане собою
у всій мудрості красою,
бо жити вчитись треба
і в цьому місія людська.
Хай кожного лица
торкне радості емоція
і Дух святий понесе її
зустрічному і мамі,
а також вдаль попід небесами,
витираючи гірку сльозу!

ПРОЩЕННЯ

Прощення за образи, за
насмішки, гнів, лихі діла;
прощення за жорстокість, зради;
прощення за підлість, вбивства
звільняють нас при житті
від цих прижиттєвих тягарів,
бо вони проявляються все таки
у нас нашими болями завжди,
нашими негараздами і злом
у ділах, чи за сімейним столом.
Бо саме негатив таких дій
робить нас нещасними.
Саме так, бо дією своєю ми
не звільняємося від негативу зовсім,
а пославши його будь кому,
то при його неприйнятті,
ці енергії повертаються посланцю,
зібравши в подорожах сюди-туди
додаткові енергії злі
і їх кількість давить посланців,
проявляючись відчуттями нещасності.
Тяжкість гніву у собі
є важчими завжди,
коли ми тримаємо його,
ніж самі причини
окремої ситуації.
Ситуація була і загула,
а гнів осідає завжди
і корені пускає у дії всі,
руйнуючи єство і життя.
Це і є наші вантажі,
які проявляють суть свою
в моменти непідходящі –
то в тілі біль нестерпна,
то совість в умі гризе,
то душа ними придавлена.
З вантажами, чи й без них,
але ці дії свої плохі
ми бажаємо заховати у собі,
десь глибоко, глибоко там,
під великим замком,
бо по суті це таємниця,
таємниця наша

і таємницею тільки в нас,
бо ми є у невіданні –
можливо інші не прийняли
цих енергій злих,
або вже очистили себе,
створячи любов і доброту.
Та з часом цих таємниць
так багато – цілий архів.
Ми їх носимо у собі
і охороняємо постійно їх,
витрачаючи на це
життєві енергії свої.
А це виснажує ум і тіло.
Ми сумні, роздратовані і втомлені,
та і радість до нас не йде.
Важко жити з цими нашими
гріхами-помилками у бездії,
бо і сил для творінь нема.
Визнаймо у цю ж мить,
що ми на хибному путі,
бо щоденно і в літах
ми й знаходимося в цих
енергетичних полях –
вони ж бо в середині нас
і висмоктують сили, як хробак.
Засвідчимо й те для всіх,
що при такій бездії
їх число у нас росте,
та ми й не просимо самі
прощень із гордині,
чи незнання-невміння,
не говорячи нікому і собі,
що не вміємо все таки
змінюватися у собі.
Тому скоріше йдемо в ліс
і десь тихенько на самоті,
а далі відкриваймо свій архів
і починаймо вивчати їх суть і зміст.
Пізнаваймо гнів і всіляке зло
і, чимскоріш, відпускаймо,
а натомість несімо прощення,
створячи доброту і любов святу,
зцілюючись від гніву...,
то цим очистимо душу і єство.
Саме звільнення від тягарів таких
дає людині кожній при житті
можливості і знання нові, то тоді
і легше справи вирішувати будь які.
Тож образи, плітки, гнів
у собі ніколи не носім,
бо вони тягарями є
і цим життя таким скорочує –
тому тут при житті
поразки потерплять сторони обі,
або залишать цей негатив
і пошкоджену долю

нащадкам своїм.
Пам'ять тіла сильнішою є,
ніж в нашого заклопотаного ума.
Тому спомини про джерела істинні
починаймо з відвідування тих місць,
де ми могли робити помилки свої,
щоб оточуюче середовище
дало нам відчути їх,
або тілесні відчуття змогли
відновити в пам'яті події ті,
в яких ймовірно вчинили помилки.
Споминати треба нам усім,
коли дозріваємо умом
до потреб отаких своїх,
бо життя коротким є
і щоб спізнавати радість в нім,
то маємо вчитися усі
творити якості життя святі,
а перед цим очистити сумління свої,
усе єство брєнне своє,
бо помилки-гріхи є наші вантажі,
які і не дають нам в щасті жити.
А коли наш життєвий путь
на одрі зупинився вже,
то тут настала дійсно та пора,
щоб душа очищеною у засвіти пішла,
щоб шукати собі тіло нове.
Суть в тому, що тіло наше
лиш оболонкою для душі й ума є.
Та й ум ще раніше замре,
хоча саме він спільно з тілом цим
здатний очищувати єство при житті,
щоб душа змогла в новому тілі
вже в радості розвиватися й рости.
Ось чому потрібно всім
просити прощення у тих,
кому ми робили зло,
то діями світ звільнимо
від тих енергій негативних
з яких починаються ці війни.
Прощаймо це найбільше зло,
де воно вбивством вилізло,
бо, однозначно, не звільнимо
ми себе при житті,
а залишимо ці тягарі
нащадкам своїм.
Просто відпустімо зі знання того,
що воно не за одне життя росло
у нас енергіями негативними
і ми, чи хтось своїми
“вміннями” збирати їх
прийшов до вершин злих:
вбиваючи, чи смерть приймаючи.
Подивімося на це так,
що життя кожному із нас
подароване Всевишнім,

то знаймо, що настане той час,
коли Він забере його у нас.
Смерть засвідчує нам,
що родині уже залишені
ці гріхи-помилки
і в наступному житті
вбивцею постане такий,
а от вбивці дається шанс
почати очищення своє
у залишкових роках тих.
Якщо ж він все таки
не зуміє зрозуміти це,
то досить скоро тоді
і по нього смерть прийде.
А от ці прояви зла,
цей хрест каяття
ми маємо самі нести,
щоб в життях очистити
себе й сім'ю від того
зла зібраного,
яким на певну мить ми
до вбивств доросли.
Тому кожна дію свою злу,
чи коли докори сумління
до страждань Душі ведуть,
за дії справедливі, чи ні,
які такими визнали ми самі
в якійсь ситуації не простій,
то розкладімо її:
що передувало ситуації такої,
чого ми опинилися у ній...,
що нею нам сказати хотів
Творець-Дух святий.
Бо випадковостей нема
у ситуаціях подібних,
де зло вибухнуло вогнем
жорстокості, ненависті.
Знаймо люди, знаймо всі,
що ми приходимо в ситуації такі
саме способом життя свого
і тими вчинками лихими.
Той хто уже на злочин іде,
то він дозрів уже,
а наше неочікуване і дивне
сприйняття таке
нам підказку дає,
щоб ми погасили самі
цей вогонь злоби,
чи знайшли спосіб відійти
і вже у спокої змогли
побачити те, що нас сюди,
в ситуацію, цю привело.
Коли ми побачимо так
в одній зі сторін
ту духовну чистоту,
чи дії справедливі,

то це і є початком
очищення себе і родини.
Бо тільки так ми
здатні відійти від вбивства,
чи від смерті, то тоді
уже з цього розуміння
зможемо починати прощення
гуртовими словами і ділами.
До очищення Роду тоді
мають долучитися усі,
бо вбивці з середовища цього
засвідчили усім, усім,
що цей Рід духовно осів.
Не буде щастя такому Роду,
допоки не усвідомить він
і діями позитивними
не очистить джерело.
А якщо Рід відгородиться,
то в одиночку не справиться,
не справиться злодій
і цей гріх-отрута за вік
припинить участь у житті.
Знаймо всі про це.
Енергії добрі, чи злі
не зникають без зусиль,
бо саме ми є їх
наплodжувачами, чи творцями.
Прощення по суті є
визнання визріле,
як готовність зробити все,
аби очистити себе
від гніву, злоби у собі,
то так і тих у житті,
хто був учасником тоді
цих спільних нехороших дій.

Скривдити, образити легко,
як і зробити будь яке зло,
та дозріти Духом своїм,
щоб виправляти помилки свої,
то тут потрібні мужність таким
і свята любов зріла.
Попросити вибачення не просто,
тому будьмо обережними завжди,
коли ми наплodити лихо хочемо
у дрібниці, чи у тяжкому злі,
то ця гніль таких дій
може у родині жити
не одне життя, чи віки.
Коли нас торкнулися ці,
прислані кимось енергії,
або ми їх прийняли
і стали іще зліші,
бо це фіксують ознаки ті ж –
болі в тілі, чи страждання Душі,
або гіркота гніву, образа, злість...

В такому стані ми нещасні
і розуму немає, ніц,
а втрачаємо його ми тоді,
коли втрачаємо здатності святі,
тобто, не творимо якості життя,
а натомість таким зі Всесвіту
темні сили надсилають поміч, силу
для дій злих, лихих.
Та нещасні з нас і ті,
хто не отримує любові
в літах малих
і це невміння творити її
закриває посуд єства на роки.
Тому будьмо пильні при житті!
Тому будьмо пильні, поки живі,
бо це божий оберіг
діє бдінням ця любов за всіх!
То тут усім потрібно знати,
що прийшла пора прощати
і не залежно від того:
чи просить обидчик нас цього,
бо саме прощенням таким
ми полегшуємо життя собі,
тобто ми звільняємося тоді
від енергетичних тягарів.

Треба знати нам усім,
що в ситуаціях спільних
ми зустрічаємося зовсім
не проста так і не випадково,
а це обом сторонам є той іспит,
який ми здатні здати успішно –
попросивши прощення чимскоріш
після переосмислення,
пізнавши причини того,
що нас у цю ситуацію привело,
або простивши з незнання,
не шукаючи причин у когось,
бо зустріч була для двох сторін.
Тому просити прощення,
чи то самому прощати всіх
є дією потрібною завжди,
бо дає нам шанс звільнити,
перш за все, себе і життя,
зрозумівши суть прощення
і цим убережемося від повторення.
Тому тут суть основна,
щоб ця помилка страшна
закінчилася з розуміння
і надалі в роках-літах
проявленою не була
у тому продовженому наплодженні
енергій негативних,
маючи мужність тоді
ці уламки життя не нести
зі зруйнованого корабля

в цім житейськiм океанi.
Треба знати всiм,
що ми маємо вми́ти
не тiльки прощати,
як i прощення приймати,
а й щиро любити,
бо прощають люблячі,
бо шукають прощення ті,
хто пізнав любові ази.
Ото ж бо, сестри i брати
знаймо від тепер усі,
що тiльки любов свята
вміє творити i не такі дива.
Після подібного осмислення ми
відчуваємо себе щасливими.
Ось так діють дії ці щирі.
Знаймо люди всі про те,
що при цьому Благо Всевишнього є,
і це початок усвідомленого очищення,
очищення від енергій негативних всіх.
Навчаймося просити вибачення,
навчаймося прощати щиро,
а в подальшому не повторюймо
великих, чи малих помилок
і це духовно нас підніме,
а любов нас таких прийме.
для вчинків хороших,
та так серцю i Душі милих,
до всіх, кого зустрічаємо в біді,
тiльки не облаштовуймо життя свої,
віддаючи всі знання, вміння й сили,
стаючи узалежненим рабom
такої поведінки повсюди,
то таким ми стали умом,
але життя і усе в нiм ми
отримали при народженні
і саме цей путь є основний,
а творення якостей позитивних
є лиш помічним нам, родині
і Всевишньому – і це ми
маємо знати завжди.
Кожен новонароджений
має зерно Духа чоловіка
і народжується він тоді
у тій духовній чистоті
в тих якостях і кількості,
яку зможе гідно нести,
проходячи перешкоди
з умінням і зі знаннями
правильне рішення знайти.
Так, кожен у кожному житті
при їх величезній череді,
бо не всі ми здатні,
не у всіх вистачає моці,
щоб стримувати себе
від вчинків не хороших.

Тому й забруднюємося ми
в думках, словах і діях
різними енергіями негативними
під психологічним тиском
зацікавлених батьків
і тими умовами суспільними,
яким назва дана – рабство,
рабство для тіла й ума,
в яких і душа стражда,
в якому серце й дух
для Всевишнього закриті.
А закрили все таки ми,
а як відкритися забули,
та і нас цього не вчили,
бо вожді людські
мають пріоритети інші
і мають світогляди свої
на тих, хто по статусу нижчий.
Тож добре є тоді, коли
приходить в ум розуміння таке,
бо тоді ум організовує життя
на відомих якостях буття,
які й дають можливості
розвиватися Духом і рости.
Це вже друге народження є
душею, умом, тілом і серцем,
чи переродженням собі таким,
або відновленням духовним.
Так, два народження у нас,
у кожного є, чи, майже, в усіх,
як і смерть, чи життя у сні,
коли спільнота ламає людську суть.
Так і тоді, коли ми на одрі,
тілом бреним помираючи,
а душа покидає плоть.
То саме таким зламаним єством
душа знову повертається у світ.
То знаймо люди, знаймо всі,
яке то щастя знати,
що помираючи тілом і умом ми,
що Всесвіт цю душу понесе тим,
хто дбатиме про неї на Землі
уже із надбаних знань і цих книг,
бо такі побачать той світ,
який повниться у всьому
тією добротою і любов'ю.
Яке то щастя знати,
що ми здатні всі
змінювати себе
і світогляди свої,
навчаючись жити і любити,
несучи ці якості святі,
як істинні сівачі
у цій Цілісності.
Так і ми, окрім душі,
маємо проявляти турботи такі,

бо це наші життєві сліди,
це наші позитивні енергії земні,
які ростуть гілками зеленими
на пишному дереві життя
з простотою пізнання,
що про нас турбувався хтось,
то так і ми несімо місію цю
по Великому Замислу
нашому мудрому Творцю
у піклуваннях нових
уже в новому житті.
Тож, читаючи послання ці
уже батьки зі штрихів цих
візьмімо для дітей своїх
той путь, долю, яку вона
від Духа святого взяла,
досліджуючи, вивчаючи її
років сім у дитинстві,
а далі лиш допомагати ми
здатні всі по можливості,
даючи дитині духовно рости.
То цим вона уже спасенною буде
і Благодать у цю сім'ю прийде,
а Всевишній буде їм допомагати,
допомагати і оберігати,
даючи дитині, батькам і родині
другу смерть не спізнати,
та і душі їх такі святі
будуть з ангелами літати.
Тому то наші зміни
у літах уже зрілих
дають можливість всім
щастя і любов приймати,
а Всевишній і собі у радості
буде про таких у турботах святих
нести спільноті і Всесвіту
ті енергії позитивні.
Їх все таки краще знати,
бо коли їх більше серед нас,
де кожен має божі можливості,
щоб навчатися любові, щастю,
навчатися відкрито й гідно
іти в житті при духовній чистоті,
наповнюючи простори всесвітні,
то так і на цій Землі
цими енергіями позитивними.
Боронь Боже стати лицеміром,
ходячи в суспільних масках
при гіркоті в серці і душі,
при роздвоєності єства
з тією гниллю у собі,
отруюючи і руйнуючи
життя тим, хто поряд є
і з нами такими працює і живе.
Та яке то диво-дивина
у цьому Всесвіті є,

де ми присутні життями,
а Всевишній зайнятий нашими ділами
і в якому проходять явища
великі і значні, то так і події малі,
а ми ніби обмежуємо себе
певними програмами душі,
чи то долею, написаною з висоти.
Хоча часто ми їх не знаємо,
та інколи відчуваємо,
що ми руйнуємо їх
помилками злими, корисливими
і інколи при розумі, чи в осяянні,
ми бачимо помилки свої.
Звідки в нас ці знання і ці відчуття?
Так, від Всевишнього, щоб ми могли
узріти можливості виправляти їх,
а Він вносить поправки в наші долі
і ми уже щасливі цим,
дякуючи Всесвіту і Духу святому,
бо це Він до нас приніс ці знання,
та перша дія все ж за нами має бути,
щоб єство своє відкрити.
Це прекрасне розуміння таке
і вже досвідом при житті буде,
тому порадимо ми кожному із вас,
що це момент і великий шанс
Всевишньому Творцю подякувати,
коли ми є відкритими,
то і ця подяка вмиє
саме до Нього полетить
і в стан радості Отця введе.
Саме так діє в нашій присутності
ця програма взаємодії у всьому,
що присутнє життям у цю мить.
Так відбувається у проявах,
чи, в так званій, сталості,
яку не здатні фіксувати
органами сприйняття ми.
Ми, люди, здатні приймати
правильні рішення свої
лиш у моменти певні
при наявному досвіді,
що десь і колись в минулому був,
щоб формувати в мріях майбуття,
та впевненості все ж нема,
що ми, розпочату справу,
доведемо до кінця.
А от Всевишній діє во благо завжди,
хоча інколи не так, як хотіли ми.
Бо у Творця є можливості такі
і, навіть, передбачати на віки,
то Він сприймає і приймає все
без осуду і тлумачень наших змін,
та так, ніби, підлаштовується до нас,
хоча деколи враз, а деколи через час.
Диво! Дивина! Яка реакція!

Які знання і розум який,
щоб дозволити дію головну
у найменших дрібницях.
Слава, Всевишній, Тобі,
Вседержителю Неба і Землі!!!
Ось такий досвід бдіння,
зібраності і повноти тих дій,
які бувають в ситуаціях різних.
Тому знаймо дію енергій позитивних
і зберігаймо цей зв'язок зі Всевишнім,
бо в єднанні з ним ми
й приймемо рішення вірні.
Слава Тобі, Всевишній
у тім розумі великім!
Слава Тобі, всюдисущий
у ділах всесвітніх і на Землі,
у тій мудрості і милості,
які добротою і любов'ю
з довіри міцним щодня
і дякуємо за це життя,
як основної святині
нині прісно і на віки!
Хіба більше щастя треба нам,
коли ненависті і зла нема,
нема між нами усіма,
то тут і дружба вироста
і тоді у всіх куточках єства
любов діяти почина.

В ДОБРУ ПУТЬ
Ми маємо знати про те,
як очищувати постійно себе
від дій негативних, злих,
та мати міць в душі і в умі,
щоб їх не повторювати.
Можливо не за одне життя,
ми навчимося цього,
навчимося прощати,
відмовлятися свідомо вже
від гордині, гніву у собі,
відмовлятися від помсти
і тих зрад і вбивств,
а найперше від брехні і лицемірства,
бо саме, застосовуючи їх, ми інколи
хочемо володіти машинами,
домами, майном і людьми,
та скільки би ми їх не мали,
то ця велич є ніщо
з можливостями діяти свідомо
при знаннях і можливостях.
Це стан щастя, благоговіння,
коли ми здатні присутністю своєю
навчати якостей життя усіх,
виводити уже всіх на путі
духовних пошуків, стяжань,
допомагати людям вийти з горя-біди.

І все це зі стану милості,
милосердя до інших,
засвідчуючи свою довіру
до всіх і до Всесвіту.
Лиш наш початок-почин
в очищенні від помилок
дає цьому згустку енергій спеціальних,
які і є цим тілом з цим умом і душею
побачити суть свою, побачити світ
і лиш це осяння, як свіча
розкриває нас для прийняття
усім єством в потоки енергій позитивних,
завдяки яким ми собою
уже діємо розумно, с-відомо.
З цього моменту ми йдемо до-дому,
завдячуючи життю і Духу святому.
В добру путь кожному скажу
і не довіряйте тим,
хто в дрібниці, хоч інколи
прислужує дияволу, сатані,
чи хоче злом виправляти помилки,
то ж оберігаймося від таких.
Хай кожна дія ваша
наповнює всіх щастям,
то і наші дії такі
допомагають Всевишньому
турбуватися про всіх!

Знаймо, що коли книга мудра
є за друга, чи за брата, сестру,
то ти знаходиш сторінку ту,
яка під настрій і спомини твої...
А вона допоможе кожному:
одного зупинить у страху,
інший у сумнівах відійде
від боротьби, чи марноти,
а іншим це лиш отриманий лист,
який вивчати іще слід
і лиш декому вона буде помічна,
як путівник для шукача,
шукача свідомого
і до пошуків готового.
Бо кожен має у житті
самотійно пройти
ту місію в Цілісності,
той процес турботи,
процес очищення,
прощень і змін
і бути готовим єством
до усвідомлених дій
у піклуваннях таких
з чистот сердечних
про собі подібних,
бо ці дії йдуть іще від ума,
можливо, й не одного життя,
допоки не визріє собою,

щоб узріти орієнтир,
віддавши до кінця
себе у руки Творця.
Лиш тоді ми уже здатні
правильні рішення приймати –
рішення і дії самоусвідомлені,
тобто, з відома Всевишнього
во Благо Цілісності.
Сестри і брати, які живуть на Землі,
лишаю для вас книгу цю на життя,
щоб читаючи знаходили ви самі
ті слова, підказки, послання,
за якими зможете прийти
до джерел живильних родових
у дорозі життя до свого дому.
Хай легкою буде ваша хода
по нивах і садках буття,
де ви сіяли, садили усі дні
справедливість, милість,
гідність і довіру святі,
і ту радість у днях щасливих,
щоб змогли зібрати врожаї
мудрості, доброти і любові!
В добру путь, діти божі!!!

ВЕЛЕСОВІ БАЙКИ
Ось такі Велеса думки,
які лягли у ці байки-розмови
про життя і його основи,
про життя, пізнане людьми.
То так і в його часи,
як і тепер серед нас
по духу різні люди є,
по його повноті і силі,
а от Велеса доброта
і та радість його за всіх,
якими оберегом був він
для нас усіх і тепер живе,
бо від Творця вона була.
То знаймо люди всі,
що назви духів і богів є
справою людських умів,
та суті й змісту енергій їх
пізнати у повноті всій
не вдалося нікому іще:
темному це не потрібно;
хитрий і підступний
зробив на цьому незнанні
прибуток корисний,
ладнаючи держави, релігії і партії;
світлий же прийняв у щирості
і дякуючи з любов'ю живе,
несучи їх межі люди.
Саме присутність повсюди
БОГа святого-святого Духа
у проявах різних в ділах,

то так і поміч у життях
кріпила довіру поміж нас,
а ми уже з розуміння
за ними в пізнанні йшли,
творючи енергії позитивні.
Вони береглися у Родах,
а частково брав Всевишній
з цих потоків енергетичних
і направляв з милості до тих,
хто духом своїм, ділами,
то так і словами тягнувся до них.
Це організовувало їх
і вони у радості своїй
творили і творять завжди
любов святу і доброту,
які у всі віки на Землі
будувалися на справедливості.
Саме тоді й проявилось православ'я,
як традиція релігійна вже,
бо криза і різні корисливі течії,
як і тлумачення уже мішали вождям
племен і зародкових держав,
та й ті розуміли, що право славити слід,
бо міцно справедливість вкоренилась
і люди по правді, совісті жили.
Така ж ситуація визріла уже
і по всій планеті у спільноти,
тож процес підмін релігій пішов –
боляче і не справедливо,
а вбивств наплодилося через верх
і тому сьогодні так багато зла,
бо у всьому й повсякчас усі ми
плодимо ці енергії негативні,
а розуміння то нема,
що один князь можливий
при спокої і справедливості.
Якщо таких умов не створять люди,
то будемо ходити всі по трупах.
Лиш правда стихить емоції,
та і їй потрібен суспільний ідол.
Лишень нова ідеологія світова
соціальної рівності усіх
здатна стихити розчарування,
зупинити байдужість до життя
і ідеологія однієї сім'ї на Землі
зможе спільноту зберегти
і без власного чіпування.
В цьому напрямку нам
потрібно працювати всім.
Держави вже не потрібні,
бо саме інституція ця така
людство все привела
до політичних криз цих.
Коли ми зрозуміємо це,
то почнеться дійсно масове
очищення всіма й свідоме,

то вкiнець енергетична рiвновага
буде у Цiлiсностi життя.

Пiсля очищення ми почнемо всi
творити життєвi якостi,
почнемо вiдновлювати при життi
справедливiсть i любов свyту
на довiрi i з радiстю прийняття
будувати цю сiм'ю велику
i цей спiльний дiм на епоху одну.

Тут перевiрмо ми себе самi,
коли входимо в будь який дiм
i вiдчуваємо тепло у нiм,
ту Благодать i спокiй,
то такi ж вiдчуття є й тодi,
коли в життєвий простiр ми
входимо у зустрiчах своїх
з другом, з iншими людьми,
бо в таких є основа духовна
i такi стяжають якостi свyтi
своiм життям у поведiнцi.

Бiля таких чути ту теплоту
i те єднання енергетичне,
бо ми є в спiльних потоках уже
життєвих i енергетичних.

Саме тому справедливiсть
спонукає нас довiряти
в ситуацiях рiзних одне одному,
та i єднаємося ми на цьому,
щоб в хвилини радостi
вирощувати у собi енергiї цi,
енергiї подяки i доброти
серед нас i у Всесвiтi.

Той, хто є таким у сутi,
з любов'ю ходить вкупi
i саме такi є дiтьми
нашого Творця Всесвiту.

Тож i Велеса дiї i розмови
у нього i вiд нього йшли,
бо з позицiй цих ми
вiками їх берегли.

Ось чому цi прояви позитивнi
люди для зразка з'єднали
i iм'ям Велеса нарекли,
назвавши Богом справедливостi,
землеробства i живностi.

Йой, не дарма доля таких звела,
чи зводить для бесiд-розмов,
про справедливiсть життя,
про сонце, мiсяць i небеса,
про землю, воду i повітря,
чи в ситуацiї подiбнi
для навчання основ життя –
однi навчаються жити,
бачачи в цьому пiдказку,
як краплиночку себе,

тому для виправлення зусиль докладе,
а інші гнів і підлість далі понесуть,
скорочуючи прекрасні літа життя,
чи впускаючи ці енергії негативні
і примножуючи їх повсюди,
отримують болі, хвороби,
і ті проблеми. негаразди,
бо лиш декого інколи
мучать докори сумління
на певному етапі при житті,
то саме вони оцим здатні
виправити помилки свої
у прощеннях, і добродіяннях,
відкриваючи єство своє
для всесвітніх енергій позитивних –
виращуючи радість у собі,
а також несучи іншим її,
то так і Всевишньому.
Може, отак єднаючись
на довірі і любові ми,
то пізнаємо вкінець мир
і спокій у душі і в домі.
Не розділяймося сьогодні люди,
бо майже однакові умови повсюди,
то і спільно стишимо ми
у керівників корисливі смаки
і тоді дійсно будуть слугами вони,
коли такий талант у них
буде із любові до всіх.

Не треба думати нам,
що речі, гроші, посади,
золото, платина, чи діамант
є такі значимі для життя,
та засвідчимо тепер і для всіх,
що без них до певної межі,
чи без них все таки ми живі.
Бо саме речі, дії корисливі
роблять нас багатими,
роблять нас злодіячами,
жадібними і вбивцями.
Брехня, обмани, лицемірство,
гординя, гнів, заздрість,
підлість і сріблопоклоніння
завжди присуща по всій Землі
політикам безсовісним і гнилим
з поділів майнових в умі,
бо вони у суті корисливці всі,
які живуть за рахунок праці інших.
Призначають зарплати самі собі,
а не нація визначає їм оклади
за службу державі, чи “князю”.
Та й зарплати великі,
однак машини не можуть купити
і їм машини дають з податків наших;
вони не можуть і дім збудувати,

то живуть в суспільних квартирах,
які теж збудували за податки з усіх;
та й харчі в них безплатні,
як в тих, хто відпочиває в тюрмі,
а не Мальдівах, чи на Маямі...
Однак посади дають тим
послідовникам президентів-князів
і вони вже “вчаться”смоктати
кров, силу і уми у собі подібних,
ще й бажають у зверхності своїй
маніпулювати умами інших
законами, канонами, ідеологіями,
тримаючи при собі війська,
поліцію, прокурорів, суди, ЗМІ
і тих прислужників малих,
щоб запровадити покору
рабську фізичну і духовну,
а також запровадити умови
для страху залежністю від них,
знищивши програми соціальної рівності.
Багато кажуть, бажаючи навчати,
багато застосовують слова святі,
багато говорять про справедливість,
та тільки під личиною їх
знаходяться хижі вовки,
щоб умами маніпулювати.
Та приймають ці балачки не всі,
та і не всі вміють свій хрест нести.
Тому й ці слова, щоб відкритися,
бо навіть дякування за все
і за розуміння таке
дає кожному духовно рости
і цим Благодаттю наповнювати
простори і себе.
А так люди всі по суті
між собою сильно подібні,
коли галапуцькими є вони,
та із похнюпленими головами
і сидять за колючими дротами.
Та, як свідчить минувшина,
то саме вони діяли такими
Духом їх опускають ніц
до комарів кусючих,
або й каменем при дорозі ляжуть,
бо путі до спасіння їм не дано,
та й духівників, праведників
ніколи з них не проросло.
Однак, коли ми не справедливі,
коли ми не маємо довіри, доброти,
коли у нас нема любові, совісті,
то і тут засвідчимо усім,
що такі життя у світі неможливі.
Бо не земля і фабрик кількість,
а добродіяльність і совість
визначає нашу суть, як вид,
то так і перед людьми і Всевишнім.

Знаймо, що земля чоловіку дана,
дана вона і всьому тому,
хто життєвими енергіями
істотами проявлених:
чи то твариною, птахою,
черв'яком, комахою,
кущиком малим,
чи деревом великим.
Земля чоловіку дана,
з тими водами на ній,
з тим вітром, сонцем над нею,
з певними можливостями при житті
здобувати їжу при потребі всім,
бо милість Творця однакова для всіх
і це ми бачимо по сонцю всі,
яке всім світить і всіх гріє без розбору
і ні до кого не йде в комору,
не судить і не карає,
та щоранку усіх усмішкою вітає.
Тому гріх буде тим,
хто скаже собі подібним,
що земля належить їм,
махаючи бумажкою з печаткою.
Вони силою, обманом їх взяли,
та і бумажки і печатки теж у них –
ставляють самі собі. Диваки.
Думають БОГа переплюнули.
Так і хвабрики, чи статки великі
ніколи не надбані людьми
їх руками і умами,
бо за цим стоять обмани,
крадіжки, лицемірства...
Та і грош ціна фабрикам таким,
коли знищать люд простий,
цими кризами, війнами, геноцидом,
то не буде кому й продавати
ті вироби із хвабрик їх.

Не розділяймося люди ми
у часи, коли загубили всі
честь, совість, довіру і доброту,
як і нашу прекрасну любов святу
на ці різні ідеології суспільні,
бо за ними політики завжди,
а нам потрібні правителі.
Творімо якості життя усі,
то не буде уже місця
для користі і брехні.
Ось яке питання сьогодні
є на порядку дня,
щоб кожен зрозумів
святиню основну,
що наше життя і життя всіх
буде за ідеологію головну.
У нас є можливості для каяття-змін,
то докладімо свідомо всіх зусиль,

бо з кожного нашого життя
формуються умови нашого буття.
Тому так часто наголошуємо ми,
що наші руки і уми,
як і символна лапа Велеса,
як і длань Ісуса при житті
засторогою слабкодухим були,
як засоби оберегти
кожного від дій лихих.
Ось чому ця байка(мова) Велесова
так живуча до цього дня,
щоб в оберіг кожному була
у сучасних байках-повчаннях,
то так у поміч при пошуку путі,
чи то путі-потоків енергій позитивних,
та й чуття того, що ми захищені,
що щось невидиме оберігає нас
від енергій злих зі сторони,
то так і стримує своєчасно вмиє
уже нас від слів і дій лихих.
Не тримаймося того,
що уже собою віджило
і вічним негативом обросло,
та очищаймо душі, уми, тіла,
щоб вільніше і зі знанням
відновлювати ці істини святі.
Я не вчитель і не Христос новий,
ні не новим, а тим,
який був, є і буде завжди
серед собі подібних,
щоб знову й знов через віки
відновлювати знання святі
про призабуті життєві істини.
Бо коли є здатні учні,
то і вчитель проявиться для них,
коли є творці якостей життя,
то виросте і месія серед таких,
який вчитиме жити всіх
по Великому Замислу Творця
з любов'ю, по правді й совісті.
Я лиш той хлопак, як один із вас,
який хоче щасливо жити
усі дні, літа цього життя,
тому й пише ці слова,
як послання для собі подібних,
щоб читали їх по всіх теренах Землі
і відновлювали у собі ці істини святі.
Не я один вас до цього кличу,
бо у світі серед нас багато таких
і Всесвіт готовий допомагати,
то єднаймося милі сестри і брати,
бо в гурті зникає лід і страх,
а ми тут присутніми є
нашими енергіями святими,
на Землі, і на небесах.
Всі люди рівні перед Всесвітом

і лиш творимі якості духовні
дають умови для життя усім:
одні представники живуть для того,
щоб ми могли жити і любити,
а ми живемо і творимо для інших –
і так цей рух енергій непереривний
забезпечує колообіг у житті.
Так, це невидимі енергії
у їх великій кількості,
але їх єднання подароване
у Великім Замислі Творця
проявляється у формах різних,
як на Небі то так і на Землі –
то чоловіком, то краплею води,
або тією візерунковатою сніжинкою,
чи тим дубом величавим,
чи океаном води безкраїм...
То саме енергіями духовними
усі між собою поєднані ми
і це духовне єднання дає
кожному живому у Цілісності
проявляти у позитиві себе.
Так, це має бути з розуміння
тих життєвих глибин, як і того,
що Цілісність світова
так тісно пов'язана
з людьми енергіями подібними.
Дехто може заперечувати,
що Всевишнього Творця-
Духа святого нема,
та знаймо люди всі,
що їх енергії потужні такі,
які здатні спасати планети від біди,
які погамовують війни, урагани,
які зцілюють безнадійно хворих
не за місяці, роки, а враз...
То знаймо люди, знаймо всі
про джерела родові свої,
яке кожен у сім'ї, родині
має наповнювати його,
бо саме тут і в певний час
є творцем кожен із нас,
як в умовах найкращих
при житті скрізь і завжди
творити якості позитивні.
Саме біля своїх джерел ми
маємо можливості брати
усе потрібне для життя,
чи то отримувати поміч
в часи горя і біди,
то так і саме сюди
ми несемо енергії свої
тієї радості і любові.
Все геніальне просте,
як і такий зв'язок зі Всевишнім.
Тому духовна єдність нас на Землі

так значима для Всесвіту і життя,
а кровна спорідненість,
чи поведінкова подібність,
або традиції звичаєві, релігійні
в цьому процесі буття
допоміжні лиш тим,
хто і це узріти зумів.
Хаос, страх, суєта,
як і страждання, і злоба
не дають можливостей рости,
рости і розвивати себе
тими якостями святими,
які, одначе, є поряд з нами.
Пізнаваймо суть і зміст
духовного життя усі,
бо ці знання є завжди помічні,
щоб ми змінюватися могли
і цим повнили простори
на радість Духові святому,
то так і во благо собі.
Ось такий наш Отець-Творець-Дух святий
у цьому проявленому житті.
Йому не треба злато, брехня,
а лиш наша любов і доброта
і цим Він щасливий, милий
і саме цим щасливі й ми.
Тому вкотре вас прошу:
“Живімо по справедливості
і будьмо відповідальними ми
за себе і за інших при житті,
то тоді і нас Всесвіт прийме
у свої потоки енергетичні святі
і буде нам допомагати,
буде від зла й ненависті оберігати...
Хіба совість, доброту і любов
дають за гроші, хвабрики, посади?
Але якщо в людини нема
цих святих якостей життя,
то це інвалід остаточно.
Однак по Всевишнього милості
і в нього є шанс, і не один,
бо і ним прийнято дар життя
саме для духовного сходження.
Тому знаймо про це всі,
що найменший порух наш
для творення позитиву при житті
відкриває кожного для прийняття
енергій позитивних тих,
якими Всевишній Духом святим
ощасливить кожного вмить”

А Велесова правда в тому, що ми
не дотримуємося православ'я вже,
що ми не є християнами,
що ми не є мусульманами,
що ми не є соціалістами,

не є і демократами,
коли не дотримуємося справедливості,
коли не є творцями якостей життя,
бо правда у всі віки, як істина була
і є джерелом буття на Землі
з можливостями рівними
у стяжанні (діях) святого Духа,
чи творцями енергій позитивних,
бо саме вони єднають тоді
з Творцем Всевишнім,
бо саме духовний розвиток і ріст
дають для потреб усе те,
що гідне життя забезпечує.
То знаймо люди, знаймо всі,
що слова: справедливість і довіра
були, є і будуть основами життя.
Будуть, не залежно від того,
в якій країні, державі у світі цим
панує та, чи інша традиція релігійна,
та життя проявляє себе завжди
з кращої сторони все таки,
коли тут взаємини між людьми
вибудовані на справедливості і довірі,
бо справедливість є істинна путь,
а довіра є дорожнім знаком на ній
і кожен, ступивший свідомо на початки її,
за цими знаками знаходить Отчий дім,
ступаючи на той поріг святий,
бо такі пізнали доброту при житті,
і вже сміливо беруться за ручки дверей,
бо двері ці змайстровані нами були
тим щастям людським, яким ми
вистеляли путь саме сюди,
а вже за дверима і є кімнати
нашої любові святої
і вони по всьому світі є:
великі вони, чи малі,
та Дух святий енергіями своїми
тут знаходиться завжди.
Ці слова є істиною життя
і їх дія у суспільстві
здатна його все таки
і планету всю зберегти.
Так, зберегти це чудове людство
і цю планету райську з усім і вся,
чим і ким наповнена вона,
то це ї є те завдання святе
на три покоління важке.
Ось на цих двох словах святих
так міцно любов'ю зв'язаних
тримається цей світ
з довелесових літ
тими енергіями святого Духа,
який так мудро діяв, діє,
то і ми тримаймося усі
живодайних джерел цих,

бо зі справедливості,
і з правди почались
ці взаємини прекрасні на Землі.
Правда не розкіш,
а є межами зі сторін усіх,
яких ми тримаємося самі,
бо воля поряд ходить завжди
з відповідальністю, як подруги.
Тому то совість є мамою для них,
а життя святинею, які
кожному із нас подарував Всевишній,
бо тільки з ними ми щасливі,
бо тільки з ними ми
здатні приймати усі
на гостину любов святу.
Бо саме так дають вони
воістину себе відчуті
гідним імені чоловіка.
Правда дає волю життя любити,
бути впевненим у завтрашньому дні,
зустрічати БОГА в радості
і вітати всіх з новим днем святим
з теплотою у серцях
і чистотою в очах,
яку так вміло і повсякчас
омиває любов свята.
Та без правди у житті
ламаються долі людські,
а зневірені є у страху,
коли збайдужілі сплять на ходу,
даючи великі можливості
тим на верху жирувати.
Правда не завжди
пробиває дорогу собі
через каміння, хащі,
та вона має здатності
знаходити путі в житті,
чи ту дорогу-путь,
по яких гідно йдуть
духом міцні і святі,
бо саме такий путь
веде пізнавших всіх
в лоно Духа святого.

Циганка словом просить,
та золоті прикраси носить.
Однак і до праці на землі
не бажає руки й силу класти,
а краще курячу гомілку смачну
бажає гарненько з'їсти.
Та коли й ізраїльський народ, чи ті,
хто лишився в іудаїзмі
так християн по світу просять
у церквах, костелах, мечетях
молитися за них у поколіннях
від Авраама, чи Ягве

за цей вибраний народ,
коли молитовники такі не знають,
як свого діда-прадіда звали.
То де істина в цьому,
коли не знаєш Роду свого,
коли не дбаєш про своє
духовне джерело родове.
Однак там слова без щирості,
бо кожен раз дома, чи на вулиці
винуватять молильщики ці
у кризах, війнах євреїв і жидів.
Дивно, що це лиш шепотіння людське,
та ця тема в ЗМІ не обговорюється ніде.
Мабуть, щось у цьому є,
бо бабське радіо з новинами
нехороших подій завжди
попереду від них йшли.
Навіть наша бабця говорили,
коли поряд з євреями жили,
то відчували загрозу від них,
таких, нібито, й сумирних.
Їх пришельцями люди звали
і бабця про це казали,
хоча книг не читали,
та і інтернетів не мали.
З інших видно планет
їх за ці дії їх підступні
вже й не раз виганяли,
та ідеологія іудаїзму,
дух енергій таких,
черв'яком є тим,
який від молі є
і цілий рік у цій Цілісності
природне натуральне гризе,
а далі метеликом злетить,
ніби, комаха божя,
та за минуле її павуки гризуть,
та і люди у зlobі б'ють.
Так, люди не люблять іудеїв,
з яких би націй вони не були,
то так і первородців-євреїв
всі на планеті клянуть,
бо, ніби то, вони
цю бацилу негативну
на цю Землю привнесли.
Хоча і за минувшину відому всім –
вони не тримаються таки
довго на одному місці,
то там, то сям вони
осядуть підло, на брехні,
бо не мають коренів на Землі,
а ніби перекотиполе:
перелетіло вже до Умані
і висмокче енергії позитивні,
а там і гора зацікавить їх,
яка в Сибірі намолена.

Чого ось так з ними є?
Це, можливо біль Цілісності
і вона відторгує бацили ці,
як і будь який живий організм.
Вони й пророцтва знають,
що їх перших смерть чекає.
Дух цієї бацили такий сильний,
та й розмножилися вони
у прибуткових місцях,
але не біля землі, чи кіз,
яких з'їли найскоріш
і пішли далі світами,
змішавшись кров'ю повсюди,
та спокою не мають бідолахи такі –
всесвітні біочіпування не допомогли,
та й відліт на планети інші
не здійсниться, ні,
бо іуди нові теж не дурні.
Страждає цей народ завжди,
та каяття за дії свої
все одно не чути від них,
а лиш винуватими є народи всі
і їх, ніби, в гето закрили,
назвавши й країну по справжньому,
що від Ра вони сюди прилетіли,
а великий воїн Ягве їм же сказав,
що вся ця Земля належить віднині нам.
Абсурд. Хай навіть бацила ця
страшна зруйнує Цілісність усю,
хай припиниться життя на Землі,
то і в них можливостей вижити
все таки не буде. Згине все.
Ніби, ж люди, як люди
і нам би повчитись в них
тієї взаємодопомоги при житті,
як і згуртованості при біді.
Та будьмо єдиними ми усі,
можливо, з часом людям
відкриються відповіді
на запитання оці.
Тож знаймо люди всі,
що коли слова пусті,
то ними не відкрити, ні
потоки енергій позитивних,
щоб цигана, чи жида ублажити,
бо й потреби в них такої нема,
а ці слова по факту завжди
несуть енергії негативні,
хоча й “поміч” ось така
лиш збільшує кількість зла
і цьому радіє сатана.
А прохальництво пусте
і походи в доми молитовні
чогось бахвальними є,
коли ми нутром користолюбці,
коли брехня і зло єство наше

забезпечує пряником-медяником
і трусами з дірочкою,
бо по суті ми лицеміри і вбивці
і є знищувачами енергій позитивних.
Ось у цьому хула святого Духа
і так було і є у всі віки,
та і для других написано теж,
що таким прощення ніякого нема.
Та Всевишній це все бачить, чує,
і коли люди Духом упадуть,
то саме ниці духом тоді
першими свої Душі віддадуть,
віддадуть Дух і життя –
не спасе їх і молитва пуста.
Молитва щира й гідна є тоді,
коли за словами в нас
слідують ділами враз
енергії позитивні.
Ось тому в молитві і ділами
людство здатне їм допомогти,
допомогти життя зберегти.
Хай зрозуміють і приймуть вони,
що тільки у спільному єднанні ми
є здатними творити енергії позитивні.
Ми одна велика родина:
хтось більший, а хтось менший,
хтось можливості має чималі,
а іншому й кусень хліба
до свого рота не піднести.
То будьмо милостиві і милосердні,
бо без цих якостей життя святих
і любов всеціла надшерблена.
Не у ворожнечі усі ми
зцілитися здатні все таки,
а саме в постійному дбанні
ці якості духовні стяжати.
Тоді й відновимо світ
і ім'я своє – чоловік.
Так має бути! То саме так і буде!
І саме з цієї миті ми усі
є сестрами і братами на Землі,
бо в наших можливостях є
для збереження Цілісності усе
як і спасти життя це святе,
бо воно насправді є головне,
то рівні можливості все таки
розвиватися духовно і рости
у нас закладені нині, прісно і на віки.
Та одні із нас приймають це
і облаштовують інші життя своє,
або в бажаннях взяти все,
що природа людям для всіх дає
і тому цим ми закритими є
від енергій всесвітніх.
А скільки у світі таких є,
які не чують взагалі себе,

не чують батьків і богів
і тому теж є закритими,
не маючи можливості
приймати всевишнього дари,
які Він розносить всім.
Саме тому чоловіку із живих,
Всевишній доручив дбати за всіх,
бо знав і знає, і довіряє,
що він збереже на віки
справедливість і совість святу.
Завдяки таким святим
люди й мають обереги від богів,
допомагаючи усім, усім
знайти в житті путь істинний.
От і вся істина життя,
коли справедливість у ньому
займає гідне місце
у взаєминах усіх,
бо на ній довіра росте,
а далі вона єднає всіх
на любові і доброті,
як те й Творець велить.
Тому творімо ці істини і ми,
щоб був мир і спокій на Землі.
Ось і вся правда Велесова,
бо його дух повсюди й скрізь
захищав святу справедливість,
та вона живе й тепер,
десь у закутках Душі
і лиш інколи сльозою затремтить,
бо совість не у всіх ще спить.
Кожна сльоза на щоці –
це очищувальна вода із душі.
Вона нас спасає при біді
від руйнації і болі у собі,
очищає від докорів сумління,
бо ми готові до дій,
до дій справедливих.
Так і сльоза радості і щастя
відкриває нам можливості нові,
щоб воістину доброту нести
і любов вирощувати у собі.

Настав час діяти уже,
то почнімо з балачок
і вишукуймо способи,
щоб мудрі думки
ширилися поміж людьми,
а за ними дії будуть.
Виходьмо зі стану сну,
зневіри і байдужості,
виходьмо від ілюзій, очікувань.
Перестаньмо плакати
і це життя винуватити,
бо його таким ми усі
до сьогодні і робили:

хто у виживанні простім,
хто зі зла і користі...
По всякому у кожного і вся
склалося особисте життя,
та все ж воно є плід
наших нерозумних дій.
Ось так нам, людям, усім
потрібно гідно прийняти
цей стрижень духа чоловіка,
який справедливістю нарекли,
відкинувши лицемірство слизьке,
відкинувши страх і надмінність,
бо то вся гниль з користі,
яка розквітнути життям не дає.
От і час-пора прийшли
в серця і уми людські,
що жити ми зможемо тоді,
коли справедливість свята
буде у взаєминах головна.
Перш за все приймімо світ таким,
яким ми бачимо його у проявах –
і це вже буде перший крок.
А минуле залишиться саме там,
де воно у свій час і було.
Хоча і майбуття не змінити різко,
бо для змін нам сьогодні слід
почати змінюватися самим –
і це вже буде другий крок
до дій свідомих, мудрих.
Це початок очищення життя
від помилок-гріхів
і вже з розуміння потреби,
що маємо відмовлятися ми
від гордині, гніву, брехні, образ
та майже водночас
наповнювати свої дії
якостями святими.
Спочатку у дрібничках,
а далі, далі ...зміни у собі,
якими відкриємо очі свої
на світ і на своє місце в нім
і уже свідомо несім
ці енергії святі
в джерела родові.
Ми маємо почати всі
змінюватися, відновлюватися у собі
у якостях з основ справедливості
в кожній дії, слові, ситуації,
формуєчи у поведінці своїй
культуру життя спільноти,
і лиш тоді навчимося ми
жити в гармонії і по совісті,
як то й годиться нам усім
і бути орієнтиром для живих.
Так і саме так. Бо енергії такі
наповняють простори всі

самовільно і на позитиві,
а людина, як божя дитина
має задатки і можливості
змінювати себе і світ
з тією гідністю святою,
якою наділив сам Творець,
означивши у цій Цілісності
тією назвою для всіх – чоловік.

Знаймо люди, знаймо всі,
що кожен має божу іскру.
Та якщо бездумно ми
беремо енергії Всесвіту,
чи то в природі, чи із землі,
то маємо знати все таки,
що прийдеться повертати все,
усе, усе, що брали при житті,
а то і більше у рази...
Тому будьмо поміркованими,
будьмо добрими і мудрими завжди,
щоб не брати без потреб у Цілісності,
а тим паче, брати зверх їх,
пам'ятаючи про обов'язок святий,
що маємо постійно дбати
кожен, хто життя носить у собі
про творіння Духовності.
Бо вона є суть життя
і вона смисл наших дій,
а Дух Велеса людям ніс
ту веселість-радість тим,
хто життю на Землі радів,
та і його байки не пусті,
а цілісне джерело мудрості віків,
які серед людей є завжди
завдячуючи тій істині святій,
яка Дух чоловіка міцнить
енергіями любові при житті.
Велес, то є щастя і любов,
які на справедливості зросли
і він ними життя оберігав,
то і тепер у нас змога є
творити якості духовні,
якими маємо ми усі
наповняти джерела і всесвіти,
бо вони є началом Творця,
є проявом енергій святих
щомиті у кожному дні.
Енергії життя незнищенні,
бо богородшими є
і ця здатність впевненості додає,
а ми, сучасники нинішні,
маємо зробити все,
щоб цю святиню основну
дієздатною зберегти.
Так, справедливість його основа,
та любов'ю наповнюємо все ж ми

і тому це вміння життя любити
є подарунком-талантом від богів,
яким викрашуємо ми у кольори
всі життєві якості свої
у цій місії тут, на Землі.
Тому то той, хто живе по совісті,
то і дії в нього зі справедливості,
то такий вміє зі всіма ладнати.
Бо в кожна дія у нього є із довіри
і він знаходить можливості,
щоб позитив в результаті був.
Зовні це спокійні люди,
хоча справедливість інколи
потребує рішучих дій,
та лиш їх мудрість і доброта,
які у всіх з довіри завжди,
з доброти і любові росли.
Хай малість інколи їх мала,
та саме вони є оберегами життя.
Любові ж майже не бачимо ми,
та лиш діла якісні засвідчують її.
А діла – це хороші справи наші,
які й дають відчувати нам
ті доторки енергій позитивних,
які покращують настрій
і додають творчих сил, наснаги
та й відчути святу любов у собі.
Це якраз і мотивує нас
повсюди і повсякчас
у сукупності підносить духом так
до самоусвідомленості в ділах
в баченні можливостей нових,
бо саме так веде нас ум усіх,
коли гармонія і спокій у собі і навкруги.
Саме так, це і є свідомий результат
тих змін у собі, то треба знать,
що це і Всесвіт відтепер
у всьому й скрізь буде помогать.
А от доброта це проявлені дії –
в емоціях, поведінці враз, як ті які іще зробити ми
вирішили здійснити.
То може бути явна дія інколи,
та при навчанні будьмо в бдінні
і творімо добрі діла потайки і не публічно.
Хоча її бачать очі, чують вуха, та й відчутнатеплота з дій, коли щиро долучаємося до них.
Ось чому доброта іде із серця,
бо воно найближче до душі,
яка вітає порухи позитивні,
та і перебуває у зв'язку постійнім
з джерелами нашого Творця.
Це прекрасний стан людини,
коли вона вміє творити доброту.
То за щоб вона не взялася,
то в кожна дію, слово, думку
вносить частинку енергій.
енергій позитивних, святих,

які з любові і доброти у ній ростуть.
Таких люблять люди всі за це
і їм довіряють завжди,
бо їх щирість в намірах уже
турботу всесвітню несе.
Ось так позитивом нас
наповняє доброта і любов свята.
Тому то добрих серед нас
називають БОГА святого дитям,
бо в таких і є той талант розкритий,
які так щиро люблять жити
і в них є та жага жити і життю радіти.
То навчаймося усі, усі,
а особливо і бережливо
навчаймося доброти,
бо вона до любові завжди
відкриває благодатні путі.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що саме добрі люди при житті
уже не знають гніву і страху,
бо довірилися сповна Всевишньому.
А до слова з досвіду пишу,
що всі якості позитивні
чогось так люблять тишу,
мудрість і розважливість у ділах,
бо часто спішка, гам і без знань
роблять шкоду в ділах нам.
Не треба нести несусвітні думки
про силу грошей і їх можливості,
про хитрий і логічний ум,
бо все це чепуха на фоні Духа
і енергії духа у всьому й скрізь
засвідчують життя присутність,
а життя є лиш там, де
любов у хороших взаєминах живе.
Вона вершина велесових байок,
як і повторюваність Ісусом,
була, є і буде серед нас завжди
у взаємодії зі Всевишнім.
Тож творімо, люди, її,
бо це умова життя у всьому:
в ній радість, щастя,
у ній справедливість і доброта,
у ній все і вона у всьому
тим невидимим рухом енергій,
який ми бачимо, відчуваємо собою,
відчуваємо серцем і душою.
Всі ми хочемо її
і хочемо жити з нею у собі,
та лиш свідомі з нас
дбають про життя
і по суті саме такі
є генеруючі творці.
То знаймо, що це
покликання чоловіка основне,
святого Духа на Землі.

Буде розуміння таке,
то і життя буде святе.
Хай Всевишній благословляє
кожного такого із нас,
хто дешицу позитиву
творить собі і колективу!
Бо саме чоловіку і дана
ця здатність усвідомлювана
і Творець саме тому йому
довірів землю, небо, все...,
винісши на вершину Цілісності.
Ми маємо це знати всі
і відповідно вміти й дбати
про взаємозв'язок учасників життя всіх
у цім Всесвіті великім, особливо на Землі,
де кожному подароване життя
і кожен має славославити Творця.
Нам дали можливості великі,
а за ними й відповідальність йде,
бо так життя облаштоване,
що кожен учасник є
малесеньким творцем
тих енергій святих,
які так потрібні іншим вже.
Ось так рухаються енергії життя,
зберігаючи цим вічність і ті умови,
де ми всі можемо навчитися жити,
жити і творити з любов'ю,
пізнаючи радість-щастя,
приймаючи довіру і доброту.
Бо життя, то є святина основна
і дехто з нас у ньому мудаки,
коли шкодимо йому
своїм гнівом, злом, осудом,
або вбиваючи безрозсудно тих,
хто життям є нам подібним.
То знаймо, що ми,
покоління старійші,
іще здатні змінити
світогляди свої
і цим навчати жити
інших у сім'ї,
щоб все таки зберегти
якості духовні у собі.
Сьогодні спільнота зла
і продукує зло вона,
втрачаючи здатність
любити і творити,
чим небезпечною стає
для інших учасників життя,
погіршуючи умови для нащадків.
Так, діти зримий результат буття.
Однак батьки облаштовують умови,
облаштовують лиш з ума,
формуєючи споживацькі навички,
не відаючи, не сприймаючи того,

що доля у кожного своя,
як набувача духовного.
Щастя і любові всім!!!

ЩО ПОТРІБНО НАМ?

Що потрібно нам зробити,
щоб з добротою у собі жити
і цим на краще світ змінити?
Мабуть, спізнати смак довіри...,
то вона єднатиме нас тоді
для творення доброти!
Хто ж дасть нам довіри,
що доброта світ змінить?
Так, дасть справедливість!
І вона десь у нас живе,
бо інколи добродіяннями засвідчує
про свою присутність в нашому єстві,
то шукаймо її у куточку нашої душі,
чи то під пилом злободенним
у нашому втомленому умі.
Вона здатна побудити нас
до дій хороших на повсякчас
і тоді довіра у пошуки поведе,
чи то зупинить нас у вірі.
Однак саме у спробах-пошуках
ми пізнаємо присутність її
у нашому коротенькому житті.
А скаже вона такі слова:
“Це і є надія на те,
що ми здатні змінити себе.”
Тож докладімо зусиль усі,
щоб творити якості ці,
а далі нас Дух святий понесе
краплинкою у простори,
де ми й зустрінемо уже тих,
хто до пошуків дозрів.
А разом ми вже потічок,
який серця наші приведе
до благодатних річок,
а там і всесвітній океан,
де воду райдуга бере
і позитивом навантажує
ті хмаринки в небесах,
які підживлюють нас
життєвими енергіями святими,
омиваючи кожного щораз
добротою і любов’ю.
Лиш за пошуковцями майбуття
і дії такі продовжать життя,
бо ми відважилися все таки
збудувати Дім довіри і доброти,
а найперш, у своїй голові.

Що потрібно людству всьому,
для того, щоб кожен з нас
доброту спізнав святу,

щоб кожен її творити вмів
на радість Всесвіту і діткам?
Ось яке питання головне
перед людством поставлене,
бо питання дійсно нагальне
і від кожного відповіді жде
все, що на Землі живе,
то такі ж енергії нам пошле
у поміч Всевишній тим,
хто готовий на позитив,
або господь приземлений
для тих, хто уже збайдужів,
чи то у злобі далі точить ножі
для страху, хаосу і війн.
Тож вибір за кожним із нас,
а за діями буде результат.
Що потрібно нам, землянам?
Щастя при житті – я відповім.
Бо питання не про те,
хто ти є і ким ти став,
а як і поки чоловіком є,
то чи зумів за все життя
знайти істинне місце собі
і чи знайшов спосіб той,
де ти насправді собою є.
Лиш пізнавши дію доброти
здатні вибудовувати щасливі дні,
а щастя і є той життєвий смисл,
який відкриває очі всім,
щоб побачити змогли усі
ті грані любові святі.

П.С.

Ми лиш маленька крапля є,
у цім світі різнім і великім,
та все ж так собою подібні
на нього у можливостях,
коли є розуміння Цілісності.
Ні один духівник святий
і ні один князь-сатани
не здатен Всесвіт вознести,
бо він був, є і буде, як і ми
в енергетичних поєднаннях
в літах людських.

Мені приємно знати, що люди,
читають дописи і книжки,
бо ми це бачимо по відгуках,
міркуваннях на сторінках,
то так і на сайті;
читають і в бібліотеках своїх,
та й розкупили ту дещицю,
яку в магазини віддали,
а те як кожен прийме суть і зміст,
то це залежить від вас, любі друзі.
Коли Вас торкнула тема,

то і мені приємно це знати і відчувати,
а за цим і Благо у життя посилати...
Хай цей дар нести мудрі слова
буде здійсненим сповна!
Так воно є і так воно буде,
бо ми у цій життєвій Цілісності
зовсім не самостійні,
і в цім путі уже відомі
у діях усвідомлених.
В добру путь тим, хто шукає путі,
щоб спізнати щастя при житті!

Сайт, де можна читати наші книги, скачувати їх для читання: <http://mikolin.com.ua/>
Вони в електронному виді є у багатьох країнах світу і лиш в небагатьох є можливості
почитати їх наживо.

07.07.2025 літа

ОГЛАВКИ

1. СЛОВО ЧИТАЧУ	2	24. СОВІСТЬ КЛИЧЕ	68
2. НЕМА ГРІХА	2	25. ПУТЬ	75
3. БІЛЬ У ЖИТТІ	8	26. ВТРАТИ	70
4. ОСМИСЛЕННЯ	15	27. НАВЧАЙМОСЯ ЖИТИ	81
5. КРОКИ-ПОСТУПИ	20	28. СІМ'Я	33
6. ДОВІРА	22	29. ДАРИ	99
7. ДОБРОТА	23	30. СКАРБИ	103
8. ЩАСТЯ	25	31. ЖИТТЯ, ТО КИЛИМ	104
9. ДУХ СВЯТИЙ	26	32. ЗМІНИ	106
10. ЖИТТЯ	28	33. ТАЛАНТ	109
11. ШТРИХ ПРО ЖИТТЯ	31	34. СПРАВЕДЛИВІСТЬ	111
12. ШЕПІТ	34	35. СИРОТА	113
13. ЛЮБОВ	34	36. ПЛАЧ	117
14. БЛАГОДАТЬ	37	37. ПРОЩЕННЯ	121
15. ВЕСНА	37	38. В ДОБРУ ПУТЬ	131
16. ДОВІРА, А ЧИ ВІРА	40	39. ВЕЛЕСОВІ БАЙКИ	133
17. РІВНІСТЬ	55	40. ЩО ПОТРІБНО НАМ?	153
18. МЕЖА	57	41. П.С.	155
19. МІТКИ	59		
20. ВИПАДКОВІСТЬ	59		
21. ШКІДНИКИ	62		
22. ПОМСТА	64		
23. УМ	67		

На задню обкладинку:

**Знаймо, що коли книга мудра
є за друга, чи за брата, сестру,
то ти знаходиш сторінку ту,
яка під настрій і спомини твої...**

СЕРГІЙ МИКОЛИН

ВЕЛЕСОВІ БАЙКИ

2025

Artwork © Petar M

